

Kartlegging av naturtyper på Røstøya, Stamnesøya, Ytterøya og Soløya, Heim kommune. Fokus på skjøtselsbetinga naturtyper og fremmedarter

Solfrid Helene Lien Langmo

Ekstrakt

På oppdrag for Heim kommune er det kartlagt naturtyper på Røstøya, Stamnesøya, Ytterøya og Soløya i Heim kommune. Dette for å få oversikt over naturtyper, utvalgte naturtyper, og som et ledd i dokumentasjon og oppfølging av igangsatte skjøtselstiltak på øyene. Alle øyene er kartlagt parallelt etter DN-Håndbok 13 og etter Miljødirektoratets kartleggingsinstruks for naturtyper fra 2020. Det er i tillegg utarbeidet skjøtelsesplan for kystlyngheier kartlagt innenfor prosjektet. Rapporten gir en oppsummering av resultatene fra gjennomført kartlegging, og sammenligner også kartlegging etter de to systemene. Som vedlegg finnes beskrivelse av kartlagte naturtyper etter DN-Håndbok 13.

Nøkkelord

Naturtypekartlegging
NiN-kartlegging
Utvalgte naturtyper
Rødlistearter
Kystfuruskog
Gammel furuskog
Gammel boreal lauvskog
Rik boreal lauvskog
Kystlynghei
Naturbeitemark

Omslag

FORSIDEBILDER
Øvre: Gul pærelav
Midtre: Gammel kystfuruskog sentralt på Røstøya
Nedre: Kystlyngheier vest på Røstøya. I bakgrunnen ser en Soløya.
Alle foto: Solfrid Helene Lien Langmo

LAYOUT (OMSLAG)
Blindheim Grafisk

ISSN: 1504-6370

ISBN: 978-82-8209-935-6

BioFokus-rapport 2021-5

Tittel

Kartlegging av naturtyper på Røstøya, Stamnesøya, Ytterøya og Soløya, Heim kommune. Fokus på skjøtelsbetinga naturtyper og fremmedarter

Forfatter(e)

Solfrid Helene Lien Langmo

Dato

01.05.2021

Antall sider

74 sider inkl. vedlegg

Publiseringstype

Digitalt dokument (Pdf). Som digitalt dokument inneholder denne rapporten "levende" linker.

Oppdragsgiver(e)

Heim Kommune v/ Martin Georg Hanssen

Tilgjengelighet

Dokumentet er offentlig tilgjengelig.

Andre BioFokus rapporter kan lastes ned fra: <https://biofokus.no/publikasjoner/>

Rapporten refereres som:

Langmo, S. H. L. 2021. Kartlegging av naturtyper på Røstøya, Stamnesøya, Ytterøya og Soløya, Heim kommune. Fokus på skjøtelsbetinga naturtyper og fremmedarter. BioFokus-rapport 2021-5. Stiftelsen BioFokus. Oslo

BioFokus: Gaustadalléen 21, 0349 OSLO
Telefon 99550257

E-post: post@biofokus.no Web: www.biofokus.no

Forord

Stiftelsen BioFokus har på oppdrag fra Heim kommune foretatt naturfaglige registreringer på Røstøya, Stamnesøya, Ytterøya og Soløya i Heim kommune som et ledd i oppfølging av igangsatte skjøtselstiltak, samt for å øke kunnskapsgrunnlaget for de aktuelle øyene, inkludert oversikt over naturtyper etter Miljødirektoratets instruks fra 2020 (M-1621) og etter DN-Håndbok 13. Kartleggingen har hatt et spesielt fokus på utvalgte og skjøtselsbetinga naturtyper. De undersøkte øyene foruten Soløya er også statlig sikra friluftsområder. Arbeidet har videre vært fokusert rundt påvisning av fremmede bartrær inkludert norsk gran, som et ledd i en langsiktig prosess rundt fjerning av disse artene, samt på dokumentasjon og utarbeidelse av skjøtelsplan for eventuelle utvalgte naturtyper.

Martin Georg Hanssen har vært vår kontaktperson hos oppdragsgiver. Solfrid Helene Lien Langmo har vært prosjektansvarlig, ansvarlig for utarbeiding av rapport, samt ansvarlig for gjennomføring av feltarbeidet innenfor det aktuelle oppdraget.

Vi vil gjerne takke Martin Georg Hanssen, Heim kommune for et godt samarbeid gjennom hele prosessen. Videre takkes Hansen sammen med Kåre Myklebust for hjelp med båtskyss i forbindelse med oppdraget, og Kolbjørn Aune og Egil Ingvar Aune som begge er godt kjent i området, for viktige bidrag til den historiske kunnskapen om øyene. Til sist går en takk til Rune Halvorsen, UiO, for god dialog i forbindelse med problematisering av naturtyper i området.

Markabygda, 01.05.2021

Solfrid Helene Lien Langmo

Figur 1. Typisk bilde på nordsiden av Røstøya. Strandenger og lyngheier i veksling, med overgang mot furuskog på åsene. Noe av skogen på toppen av åsen til høyre i bildet består av planta bergfuru. Men hva skal disse heiene klassifiseres som? Er det skog, kystlynghei eller boreal hei? Lokalhistorisk kunnskap og eldre litteratur har vært viktige kilder for definisjon av områdene etter NiN. Foto: Solfrid Helene Lien Langmo.

Sammendrag

Stiftelsen BioFokus har på oppdrag fra Heim kommune foretatt naturfaglige registreringer på Røstøya, Stamnesøya og Ytterøya i Heim kommune. Dette som et ledd i en oppfølging av igangsatte skjøtselstiltak, samt for å øke det generelle kunnskapsgrunnlaget for de aktuelle øyene. Dette inkludert oversikt over Naturtyper etter Miljødirektoratets instruks (Heretter kalt MD-instruksen) fra 2020 (M-1621) (Miljødirektoratet, 2020a), og prioriterte naturtyper etter DN-Håndbok 13. Senere er også Soløya naturreservat, som ligger like vest for Røstøya, inkludert i kartleggingen. Arbeidet har hatt et særlig fokus på utvalgte og skjøtelsbetinga naturtyper, samt påvisning av fremmede arter, for det meste bartrær og inkludert norsk gran. De undersøkte øyene er også statlig sikra friluftsområder, og det meste av Røstøya ble kjøpt av Hemne kommune i 1967. Denne er også vernet som naturreservat iht. kongelig resolusjon av 04.12.1992 om verneplan for barskog (VV00001461). Etter ønske fra kommuneadministrasjonen i Heim er også brenning av skog som skjøtselstiltak vurdert på Røstøya.

De kartlagte områdene utviser stor variasjon i naturtyper. Berggrunnen i området er for det meste fattig, men med mindre innslag av rikere bergarter inkludert marmor. Landskapet på øyene er småkupert med topper opp mot 100 moh. Nordvendte dalsøkk har flere steder tydelig preg av høy lokal luftfuktighet og godt utviklet epifyttisk lavflora. Furuskog og boreal lauvskog dominerer treslagssammensetningen, med sparsomme innslag av hassel i enkelte sørvendte partier. Særlig på Røstøya inngår også betydelige arealer med myr, for det meste av fattige typer, samt partier med sumpskog. Enkelte treløse heier på Røstøya og holmene rundt regnes som kystlynghei, og stedvis i bukter og viker inngår mindre partier med strandenger. Soløya skiller seg fra resten ved å være treløs og grasdominert, og bestående av naturbeitemark. Også på Stamnesøya, Røstøya og Slåttaholmen finnes arealer med naturbeitemark. Alle de tre største øyene samt Marøya er i dag beita med utgangersau. Fra tidligere er det ikke registrert prioriterte naturtyper på Stamnesøya eller Ytterøya. Nesten hele Røstøya er kartlagt som kystfuruskog med verdi Svært viktig – A (BN00019700 Røstøya naturreservat). Resten er ei naturbeitemark (BN00089455 Røstøya sørøst), også denne med verdi Svært viktig – A.

Da prosjektet i 2020 inkluderte kartlegging etter to forskjellige systemer, er resultatene fra disse presentert hver for seg. DN13-kartleggingen på Røstøya resulterte i at tidligere naturtypelokalitet (Røstøya naturreservat) er foreslått slettet fra Naturbase. Naturbeitemarka helt i sørøst (Røstøya sørøst) er foreslått videreført med bare mindre justeringer i avgrensning og tekst. Videre ble det meste av Røstøya kartlagt på nytt, og bare deler av furuskogen er videreført som naturtypen gammel furuskog av utforming gammel kystfuruskog. Til sammen resulterte revisjon og nykartlegging i 33 lokaliteter fordelt på 7 ulike naturtyper. Verdier fordeler seg på 1 med verdi A, 19 med verdi B og 12 med verdi C. De mest tallrike naturtypene er kystlynghei (12), naturbeitemark (6) og strandeng og strandsump (5). Kartleggingen av naturtyper etter MD-instruksen resulterte i 87 lokaliteter fordelt på 11 ulike Naturtyper. Lokalitetskvaliteten fordeler seg på 14 med Svært høy lokalitetskvalitet, 17 med Høy lokalitetskvalitet, 23 med Moderat lokalitetskvalitet, 32 med Lav lokalitetskvalitet og 1 med Svært redusert lokalitetskvalitet. De mest tallrike Naturtypene er kystlynghei (25), semi-naturlig strandeng (17), naturbeitemark (10) og gammel furuskog med gamle trær (11).

Til sammen er rundt 130 poster registrert i Artskart i forbindelse med dette prosjektet. Av disse er 4 arter rødlistearter (alle NT). Det mest interessante er forekomst av gul pærelav (NT) i ei nordvendt kløft på Stamnesøya og gulfotvokssopp (NT), som ble registrert i naturbeitemarka sørøst på Røstøya. Av fremmedarter er sitkagran (SE) registrert flere steder på Stamnesøya, mens bergfuru (SE) er registrert planta en del steder nord på Røstøya. I og med at heller ikke norsk gran forekommer naturlig i området, er også denne her omhandlet som

en fremmed art. Denne ble registrert flere steder på Røstøya som resultat av spredning fra plantefelt som allerede er hogd. Også på Stamnesøya er arten planta et par steder.

Om en sammenligner resultatene av kartlegginga etter MD-instruksen og etter DN-Håndbok 13, ser en at det er vel dobbelt så mange Naturtyper etter MD-instruksen sammenlignet med DN-Håndbok 13. Svært mange av særlig NiN-typene hører inn under semi-naturlige naturtyper (58) og skog (21). Også av naturtypene etter DN-Håndbok 13 ser en den samme tendensen. Den største forskjellen for mellom instruksene for naturbeitemark og kystlynghei er arealet av lokalitetene, og hvilke lokaliteter som skal kartlegges. Særlig for naturbeitemarkene er gjennomsnittlig areal betydelig lavere etter MD-instruksen enn etter DN-Håndbok 13, og at førstnevnte instruks også fanger opp en rekke lokaliteter under 1 daa uavhengig av gjengroingsgrad og artsmangfold. Generelt for semi-naturlig mark kartlegges naturtyper med langt større gjengroingsgrad og lavere kvalitet etter Miljødirektoratets instruks sammenlignet med etter DN-Håndbok 13. Det er også forskjeller på hvilke naturtyper som i det hele tatt fanges opp etter de to instruksene. For eksempel ospeskog på blåbær-/bærlyngmark og gammel boreal lauvblandingsskog ikke regnet som Naturtyper etter MD-instruksen. Det er heller ikke fattig boreonemoral regnskog uten bartredominans (dette endres i instruks for 2021!). Videre har Miljødirektoratets instruks en del krav som vanskeliggjør kartlegging av store områder med kompleks gammelskog der nøkkelementene ikke opptrer jevnt fordelt i landskapet, noe som fører til en fragmentering av naturtypen etter denne instruks, sammenlignet med etter DN-Håndbok 13, som i langt større grad tar hensyn til landskapsøkologi i som en del av kartleggingen av naturtyper.

Gjennom sammenstilling av eksisterende informasjon om Røstøya, kan en se at begrepsbruken rundt naturtypene på øya har endret seg fra 70-tallet og fram til i dag. Særlig er det grunn til å trekke fram begrepene kystfuruskog og kystlynghei som ikke nevnes i de eldste beskrivelsene av øya. Bruk av gamle flyfoto, historiske kilder og lokal litteratur har derfor vært viktige supplementer til feltvurderinger for valg av naturtyper. Heiene på Røstøya og holmene rundt er valgt ført til kystlynghei, mens mer gjenvokste heier på Stamnesøya og Ytterøya er valgt ført til boreal hei. Gammel furuskog er valgt som naturtype for de eldste furuskogene på øya fremfor kystfuruskog som tidligere. Dette blant annet fordi naturtypen gammel furuskog etter siste utkast til revisjon av håndboka fra 2014 har en utforming som heter gammel kystfuruskog. Også i partiene der skogen for det meste er ung, finnes imidlertid eksempler på svært gamle krokete enkelttrær, noe som viser at det også tidligere har stått trær her. En del av disse arealene er derfor inkludert i lokalitetene. At det også tidligere har stått skog på Røstøya støttes både av øyas navn og eldre beskrivelser i litteraturen.

Særlig på Røstøya er det utført et omfattende restaureringsarbeid konsentrert rundt fjerning av fremmede treslag (inkl. norsk gran) og gjenopptakelse av beite de siste tiårene. Dette har blant annet resultert i gjenåpning av gammel innmark og synlige endringer i vegetasjonen. På Stamnesøya og Ytterøya ser beitetrykket ut til å være passe i forhold til beitegrunnlaget, mens det på Røstøya vurderes som noe høyt. Beitetrykket særlig på grasmark mange steder så hardt at plantene sliter med å sette frø. Også på lyngen ser en beitespor, både ute på åpne lyngheier og inne i skogen, særlig i områder der sauene står i le for været. Tørken i 2014 har bidratt til at beitegrunnlaget er noe redusert sammenlignet med tidligere, og særlig sørøst på øya er mye av røsslyngen i de åpne heiene død. Målsetningen fremover bør for Stamnesøya og Ytterøya være fjerning av fremmede bartrær inkludert frøspredde eksemplarer av artene. Beitetrykket kan holdes uforandret. For Røstøya sin del bør målsetningen være videre arbeid med fjerning av fremmede bartrær, og å styrke beitegrunnlaget gjennom aktiv skjøtsel av kulturlandskapet både på øya og holmene rundt. Særlig på kort sikt bør beitetrykket på selve

Røstøya reduseres noe, fortrinnsvis gjennom å i større grad spre beitedyrene utover på de omkringliggende holmene.

Prosjektet har samlet sett bidratt til økt kunnskap om den kystnære naturen i Heim kommune og økt oversikt over forekomster av kystlynghei i kommunen. Naturtypebeskrivelser for naturtyper etter DN-Håndbok 13 vedlagt denne rapporten. For skjøtselsplan vises det til Langmo (2021).

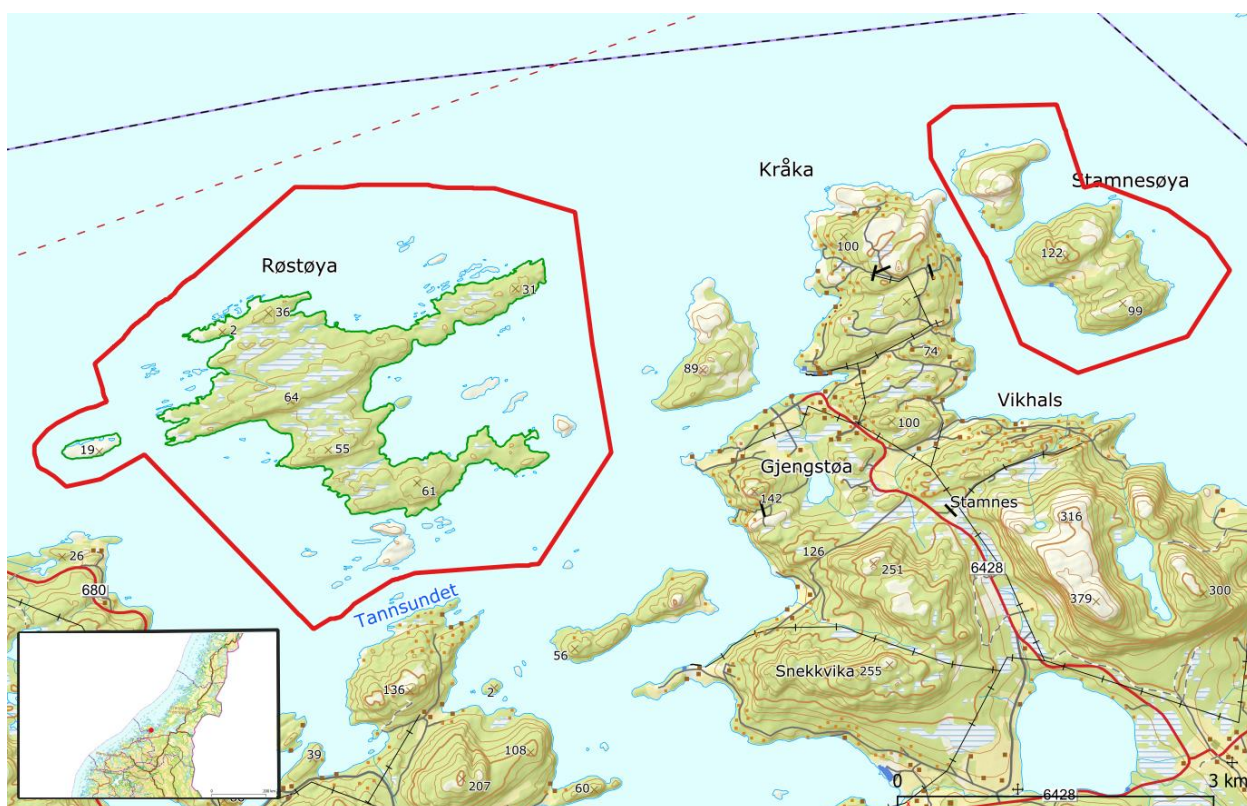
Innhold

1	INNLEDNING	8
1.1	OPPDRAG OG UNDERSØKELSESONOMRÅDE	8
1.2	BAKGRUNN	8
1.3	NATURGRUNNLAG	9
1.4	TIDLIGERE REGISTRERINGER OG BESKRIVELSER	9
1.5	HISTORISK BRUK AV ØYENE	10
2	METODE	11
2.1	FORBEREDELSE	11
2.2	FELTARBEID	11
2.3	VIKTIGE DATAKILDER	12
2.4	KARTLEGGING ETTER DN-HÅNDBOK 13	12
2.5	KARTLEGGING ETTER MILJØDIREKTORATET SIN INSTRUKS FRA 2020	14
2.6	PROSJEKTETS PRODUKTER	16
3	RESULTATER	16
3.1	NYKARTLEGGING OG REVISJON	16
3.1.1	<i>Naturtypekartlegging etter DN-Håndbok 13</i>	<i>17</i>
3.1.2	<i>Naturtypekartlegging etter MD-instruksen</i>	<i>19</i>
3.2	VERDIVURDERING AV KYSTLYNGHEI KARTLAGT ETTER MD-INSTRUKSEN	23
3.3	ARTSKARTLEGGING	26
3.4	DEKNINGSKART	26
3.5	POTENSIALE FOR VIKTIGE NATURTYPER	27
3.6	SKJØTSEL, RESTAURERING OG FREMMEDE ARTER	27
4	DISKUSJON	29
4.1	SAMMENLIGNING AV TO KARTLEGGINGSSYSTEMER	29
4.2	ENDRINGER I NATURTYPER I SKOG SAMMENLIGNET MED ELDRE KARTLEGGINGER	37
4.3	SKJØTSEL, RESTAURERING OG FREMMEDE ARTER	37
	REFERANSER	41
	VEDLEGG 1 NATURTYPEBESKRIVELSER ETTER DN-HÅNDBOK 13 FOR NATURTYPER PÅ RØSTØYA, SOLØYA, STAMNESØYA OG YTTERØYA	44
	REVIDERTE LOKALITETER	44
	NYE LOKALITETER	45

1 Innledning

1.1 Oppdrag og undersøkelsesområde

Stiftelsen BioFokus har på oppdrag fra Heim kommune foretatt naturfaglige registreringer på Røstøya, Stamnesøya og Ytterøya i Heim kommune. Dette inkluderte kartlegging av Naturtyper etter Miljødirektoratets instruks fra 2020 (M-1621) (Miljødirektoratet, 2020a), og prioriterte naturtyper etter DN-Håndbok 13. Oppdraget inkluderte også en oppdatering av kommunens dekningskart for kartleggingsgrad av naturtyper. Også Soløya naturreservat, som ligger like vest for Røstøya, er inkludert i kartleggingen. Arbeidet har hatt et særlig fokus på utvalgte og skjøtselsbetinga naturtyper, og videre rundt påvisning av fremmede arter inkludert norsk gran. Videre inkluderte oppdraget også utarbeidelse av skjøtselsplan for eventuelle påviste utvalgte naturtyper.

Figur 2. Prosjektområdene er markert med rød omramming. Områdene er de samme for kartlegging etter begge de to metodikkene. Regional plassering angitt med rød sirkel i oversiktskartet.

1.2 Bakgrunn

Røstøya og Soløya rett sør for Hitra er både naturreservat og førstnevnte er også statlig sikra friluftslivsområde. Ytterøya og Stamnesøya ligger ytterst i Hemnefjorden et par kilometer lenger øst langs leia. Også disse er sikra friluftslivsområder. Røstøya ble kjøpt av Hemne kommune i 1967. Denne er også vernet som naturreservat iht. kongelig resolusjon av 04.12.1992 om verneplan for barskog (VV00001461). I § 3 i verneforskriften heter det at: «Formålet med vernet er å bevare et barskogområde som er typisk for naturtypen i regionen.»

Heim kommune har ansvaret for skjøtsel av både de nevnte og andre statlig sikra friluftsområder i kommunen, samt at kommunen har forvaltningsansvar for Røstøya naturreservat.

Heim kommune har over en årrekke ryddet kulturlandspene på øyene, og særlig på Røstøya, for lauvoppslag og einer, samt tatt ut sitkagran og andre fremmede bartrær ved Stamnesøya, Røstøya og Magerøya. Videre er øyene beita med utegangersau på helårsbasis. Sistnevnte øy er ikke inkludert i dette oppdraget, men ligger like øst for Røstøya og er dermed en del av det samme kystlandskapet.

Fra 2020 er det kommet krav for tildeling av RMP-midler (Regionalt Miljøprogram) for beite av kystlynghei om at naturtypelokalitetene skal være verdivurdert til Viktig (B) eller Svært viktig (A), samt være registrert i Naturbase. Det er ikke tidligere registrert naturtyper på Stamnesøya og Ytterøya, mens nesten hele Røstøya etter naturtypekartlegging i 2002 (Henriksen, 2002) ble inkludert i en A-lokalitet med kystfuruskog (BN00019700 Røstøya naturreservat). Heim kommune ønsker derfor en rekartlegging og dokumentasjon av naturverdiene på øyene, sammen med evaluering og oppfølging av igangsatte skjøtselstiltak.

1.3 Naturgrunnlag

Heim kommune har et totalareal på 1025 km², og ble etablert 1. januar 2020 ved sammenlåing av Hemne, Halså og en del av Snillfjord kommuner. De kartlagte øyene i dette prosjektet, ligger helt nordvest i kommunen. Røstøya er den største av dem, med omtrent 3000 dekar, og de andre to er betydelig mindre. De er preget av markerte lave og skogkledte åser med grunt jordsmonn, i veksling med dalsøkk dominert av skog, myrer og enger. Området ligger i sørboreal vegetasjonssone med noe varmekjær vegetasjon og innslag av varmekjære treslag som for eksempel hassel og alm. De ytre delene av kommunen befinner seg i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3), og har forekomst av en del oseaniske arter knyttet til områder med høy luftfuktighet og milde vintertemperaturer. Eksempler på slike arter er karplanter som bjørnekam, heistarr og revebjelle og lavarter som gul pærelav og gryneporelav. Målestasjon for nedbør på Sandstad på Hitra viser årsnedbør i normalperioden 1991-2020 på 1391 mm, også en middeltemperatur på 7,21 grader i samme periode. Hele området befinner seg under marin grense, og marine avsetninger preger søkk og smådaler. Enkelte steder er disse dekket av myr. Løsmassene er ellers for det meste tynne og usammenhengende eller bestående av tynt humusdekke over berggrunnen. På Stamnesøya og Ytterøya forekommer også mindre partier med rasmark i forbindelse med bratte bergvegger. Særlig på Røstøya finnes en del mindre dammer og tjern og enkelte småbekker. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer. På Stamnesøya og Røstøya er det spor etter bosetning, og enda partier med gammel dyrkamark som er åpen. Alle øyene har arkeologiske spor fra steinalder og jernalder. På Ytterøya og Stamnesøya finnes noen hytter.

1.4 Tidligere registreringer og beskrivelser

Fra tidligere er det ikke registrert naturtyper på Stamnesøya og Ytterøya. Nesten hele Røstøya er kartlagt som kystfuruskog basert på faktaark for naturtypen i DN-Håndbok 13 fra 1999, med verdi Svært viktig – A. Den delen av Røstøya som ikke ligger innenfor kystfuruskogslokaliteten, er ei naturbeitemark (BN00089455 Røstøya sørøst), som er verdisatt til Svært viktig – A. Denne ble sist gang undersøkt i forbindelse med kulturlandskapskartlegginger i Hemne, Meldal og Orkdal kommuner (Gaarder & Vatne, 2014).

Naturverdiene på Røstøya er første gang nevnt som naturvern- og friluftsområde i Suul (1975), og videre er vegetasjonen beskrevet av Aune (1976) i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av

gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og den er undersøkt og beskrevet i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele Røstøya (Gjershaug et.al., 2011 upubl.) og Soløya (Johansen et al., 2011) er i tidligere basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område på Røstøya er også flere ganger undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012). Soløya er også undersøkt i forbindelse med verneprosessen som naturreservat (Bangjord & Ekker, 1992).

Røstøya er av Aune (1976) omtalt som ei øy med fattig kystvegetasjon der fattig røsslyng-blokkbærfuruskog dominerer i veksling med fattigmyr i tillegg til strandenger, strandberg, kulturmark og partier med treløse heier. I tillegg omtales mindre områder med rikere skogtyper av lågurt-type, og mindre myrsig med loppestarr og grønnstarr. Det er også nevnt vestlige arter som heisiv, klokkelyg, revebjelle, kystbjørneskjegg og rome. I denne rapporten konkluderes det med at øya, i tråd med Suul (1975), bør prioriteres som et naturvern- og friluftsområde, og at den ser ut til å passe som type-område for fattige furuskoger slik disse opptrer i ytre strøk av Nordmøre og Trøndelag. Når øya neste gang beskrives av Angell-Petersen (1988), i forbindelse med barskogvern, omtales nordøstskråninger med rikere myrer og bestander med frodig kystfuruskog. Videre vurderes Røstøya som meget verneverdig, blant annet på grunn av at det, basert på studier av flyfoto, ikke later til å finnes andre skogkledte øyer på kysten av Trøndelag og Møre og Romsdal som er så lite påvirket av hogst og beite. Pedersen & Aarrestad (2012) omtaler videre forekomster av næringsrik og varme-krevende lågurtskog med tresjikt av bjørk og hassel i et undersøkelsesområde på sentrale deler av øya. Skogen på øya videre er omtalt som fattig boreonemoral regnskog med et spørsmålstegn bak i sammenstilling av kartleggingsresultater for registreringer av kustfuruskog i perioden 2012-2017 (Steinsvåg et al., 2018).

I forbindelse med nasjonal registrering av verdifulle kulturlandskap i Sør-Trøndelag (Liavik, 1996 og Kristiansen, 1994) er Røstøya nevnt, og vurdert i kategori 2 av «*områder med stor verdi for kulturlandskapet*». I førstnevnte rapport omtales tufter etter gårdsbebyggelse, to husmannsplasser og forekomst av gamle grassletter. I tillegg er naboøya Magerøya registrert, men ikke Ytterøya og Stamnesøya.

Områdene rundt Røstøya er tidligere avgrenset som naturtypen grunne strømmer med verdi Viktig - B (BN00019715 Røstøy-Marøy) i 1996, og det later til å være gjort i forbindelse med viltundersøkelser i kommunen (Wingan, 1996).

1.5 Historisk bruk av øyene

Det er ikke mange utfyllende opplysninger en finner om de aktuelle øyene i historiske kilder, og om Ytterøya finner en ingenting. Hallan (1959) opplyser at Stamnesøya tilhørte kirken i gammel tid, og at det var Kirken som bestemte hvem som skulle få leie gården. Det ligger fremdeles et småbruk på Stamnesøya, i tillegg til at det er bygd noen hytter langs sjøen. Dyrkamarka, som strekker seg fra Fetten i vest over til Hamna i øst bærer tydelig preg av jordarbeiding og rydding. I utkanten finnes også rester etter både moderne nettinggjerder og en fin gammel steingard, samt flere store rydningsrøyser. Også i Hamna ligger grunnmurer etter gamle hus. Av arkeologiske minner finnes spor etter bosetning og gravfelt fra steinalder og jernalder (Kilde: Kulturminnesøk). Også på Ytterøya ligger det noen hytter i sørvest. Ellers er det få synlige kulturspor. Imidlertid finnes spor etter eldre bosetning ender en heller, og gravfelt fra steinalder og jernalder (Kilde: Kulturminnesøk). Furuskogen nord for gårdene på Stamnesøya bærer tydelig preg av tidligere plukkhogster med en lang rekke synlige stubber og lite eldre dødved.

Røstøya var ved folketellingen at i 1701 ifølge Parelius (1959) omtalt som strandsted under handelsstedet Magerøya, og her fantes husmannsplass med stue, låve, stabbur, brygger og naust fra 1784. Videre var øya i 1701 beskrevet som en skogkledt øy. Det er i den forbindelse grunn til å påpeke at det gammelnorske ordet Rust, betyr nettopp skog, og Hallan (1959) nevner at Røstøya er et navn som henger igjen fra denne tiden. Av arkeologiske minner finnes gravminner fra vikingtid og bronsealder-jernalder i tillegg til spor etter to husmannsplasser, en helt sørøst på øya og en i Røstøybugen. (Kilde: Kulturminnesøk). Flere nyere kilder omtaler også ei nedbrent skogstue nord i Røstøybugen på østsida av øya, og Angell-Pedersen (1988) nevner også rester av en grunnmur på eidet mellom Nordlandet og resten av øya, samt spredte plantasjer av gran, sitkagran og furu på øya. Videre nevnes det at furuplantingene delvis er vanskelige å skille fra steden furu.

Særlig de mer produktive skogområdene rundt Røstøyåsen og i åsen som strekker seg fra Røstøybugen og over mot Røstøytangen bærer skogen tydelig preg av tidligere plukkhogster med en lang rekke synlige stubber og lite eldre dødved. De store arealene med skrinnere skog på øya har høyt innslag av yngre trær, sammen med partier med gammel, krokete og vridd furu. Også flyfoto fra først på 1960-tallet viser at en del knauser og åser tidligere var betydelig mer åpne enn i dag (Kilde: kart.finn.no), og mye av den «gjengroingsskogen» en ser i dag, er yngre enn 100 år. Ifølge lokalhistoriker og bygdebokforfatter Kolbjørn Aune (pers med. i telefonsamtale 28.01.2021) hadde Røstøya tidligere tre boplasser som ble nedlagt rundt 1900. Videre antydte samme kilde at det er grunn til å tro at Røstøya ble benyttet som beite- og eventuelt delvis også som slåtteområde av folk på Magerøya også seinere enn dette.

Som et ledd i restaurering av øyene her ute, er både Røstøya, Stamnesøya og Ytterøya i dag beita av utgangersau, og særlig er det mange dyr på Røstøya, hvor i tillegg all sitkagrana og det meste av den planta norske grana er hogd ut. Særlig nord på øya er det også planta bergfuru. Arbeidet med å hogge denne starter vinteren 2020/2021.

2 Metode

2.1 Forberedelser

Før kartlegging etter Miljødirektoratets instruks kan finne sted, må undersøkelsesområdene bestilles gjennom Miljødirektoratets bestillingsportal for naturtypekartlegging (<https://nir-prosjektinnmelding.miljodirektoratet.no/index.html>). Dette er en tjeneste som krever godkjenning av den enkelte som bestiller prosjekter, og undertegnede sto selv for digitalisering og bestilling av de aktuelle kartleggingsområdene. Når et undersøkelsesområde etter Miljødirektoratets instruks først er bestilt, kan det ikke kartlegges på utsiden av disse grensene, selv om naturtyper fortsetter utenfor området. Området kan imidlertid senere utvides ved behov, men ikke innskrenkes. Når et område først er bestilt, skal hele området også kartlegges for alle naturtyper definert i instruksens uavhengig av formål for det aktuelle prosjektet.

2.2 Feltarbeid

Feltarbeidet i 2020 ble utført i siste del av september (28.-30.) i godt vær og god temperatur. Undersøkelsene ble utført på en tid på året der en regner med å kunne fange opp de mest relevante artsgruppene. Unntaket er våraspektet av karplanter. Insekter ble i svært liten grad undersøkt. Feltarbeidet konsentrerte seg i første rekke om nykartlegging. I tillegg ble det også gjort en revisjon av eksisterende naturtyper på Røstøya, og registreringer av fremmedarter inkludert norsk gran. Også områder med potensiale for brenning av skog ble i noe grad vurdert. Karplantefloraen ble viet størst oppmerksomhet ved undersøkelsene, men det ble også fokusert på artsgruppene vedboende sopp, lav og moser. I tillegg ble fugl og pattedyr

m.m. registrert i den grad det ble observert noe av interesse. Prosjektet har kun hatt fokus på terrestriske naturtyper, og marine naturtyper er derfor ikke kartlagt.

Navnebruk for artene er basert på vanlig, gjeldende (navnsetting og systematikk) nomenklatur for de ulike artsgruppene. Alle viktige funn, samt funn av arter som er med å bekrefte verdien av lokalitetene, funn av fremmedarter og en del funn ellers, er lagt inn i BioFokus Artsfunnbase slik at de vil fremkomme i Artskart.

2.3 Viktige datakilder

Kommuneadministrasjonen har vært en viktig samarbeidspartner under arbeidet med prosjektet, blant annet gjennom organisering av båtskyss og formidling av kontakt med lokal-kjente. Også nyeste versjon av dekningskart for naturtypekartlegging i kommunen er mottatt derfra, sammen med en del eldre litteratur.

Eksisterende datagrunnlag viste seg for Røstøya å være omfattende, jf. kap. 1.4. Stamnesøya og Ytterøya er mer sporadisk nevnt i eldre litteratur. Gamle flybilder og lokale historiske kilder har også vært viktig i arbeidet med dette prosjektet i tillegg til Naturbase (Miljødirektoratet, 2020b) og i Artskart (Artsdatabanken & GBIF Norge, 2020) er det funnet en rekke opplysninger, som i noe grad har bidratt til prioriteringene under feltarbeidet. Eventuelle tidligere registreringer av naturtypelokaliteter, rødlistearter og fremmedarter er inkludert i rapporten.

Rødlistestatus for arter følger Norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødlista for naturtyper fra 2018 (Artsdatabanken, 2020b). Utvalgte naturtyper følger Naturmangfoldloven og Forskrift om utvalgte naturtyper (Lovdata, 2019). Forekomster fremmedarter følger fremmedartslista (Artsdatabanken, 2020a).

2.4 Kartlegging etter DN-Håndbok 13

Kartlegging av prioriterte naturtyper er et system for å velge ut og verdivurdere biologisk viktig natur som det bør tas ekstra hensyn til i arealforvaltningen. I DN-Håndbok 13 er det beskrevet 56 slike naturtyper. Håndboka lister opp, beskriver og foreslår verdisetting av prioriterte naturtyper i Norge (Direktoratet for Naturforvaltning 2007). Håndboken ble delvis revidert i 2014, og faktaarkene publisert i 2015 (Miljødirektoratet 2014). En har brukt den versjonen av håndboken som har hatt den mest oppdaterte beskrivelsen og verdivurderingen for de aktuelle naturtypene som er kartlagt i dette prosjektet. Lokalitetsbeskrivelser til Naturbase inkluderer terminologi etter NiN versjon 2.1 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et al 2017).

Data for denne delen av kartleggingen er digitalt innsamlet ved hjelp av ArcGIS Collector og Filemaker Go, og en del artsfunn er lagt inn i BioFokus Artsfunnbase slik at de vil fremkomme i Artskart.

Følgende kriterier er viktige ved utvalgelse av viktige naturtyper:

- Naturtypers sjeldenhet i landskapet
- Forekomst av viktige nøkkelementer
- (Gode) forekomster av signalarter eller rødlistede arter
- Områdets topografiske og geografiske plassering
- Områdets evne til å fylle en funksjon for bevaring av biologisk mangfold og landskapsformer

Verdisetting representerer en innbyrdes rangering av det biologiske mangfoldet eller landskapstyper. Denne verdien gjenspeiler en vurdering av dagens tilstand. Ut over dette er det også interessant å vurdere det framtidige potensialet for biologisk mangfold under gitte omstendigheter. Disse omstendighetene kan f.eks. være fri utvikling av gammel skog eller videre skjøtsel av slåtteeenger eller naturbeitemark; tiltak som vil opprettholde eller ytterligere forbedre betingelsene for et rikt biologisk mangfold i naturtypen. Verdisettingen baserer seg på direkte betydning for bevaring av det biologiske mangfoldet, og ikke bruksverdier av mangfoldet til forskning, undervisning, friluftsliv, næringsinteresser o.l. Rangeringen bygger på følgende overordnede prinsipper:

- Naturtyper og arter som er sjeldne er viktigere objekter for forvaltningen enn de som er vanlige
- Naturtyper og arter som er i tilbakegang er viktigere objekter for forvaltningen enn de som har stabile forekomster eller er i framgang. Verdisetting av utvalgte områder følger DN-håndbok 13 og brev fra DN av 03.06.1999 om verdisseting av lokalt viktige områder, C-områder. Systemet har tre verdikategorier: Svært viktig - A, Viktig - B og Lokalt viktig - C.

DN gir følgende kriterier for rangering av lokaliteter innen en naturtype:

- Størrelse og velutviklethet
- Grad av tekniske inngrep
- Forekomst av rødlistearter
- Sjeldne utforminger (nasjonalt og regionalt). DN-håndbok 13 legger opp til et rigid system der artsfunn i visse rødlistekategorier automatisk skal gi naturtypen A- eller B-status. Rødlistekategorier følger den siste utgaven av den norske

Sentralt i kartlegging etter DN-Håndbok 13 er områdebeskrivelsen. Denne skal være tilstrekkelig til å begrunne valg av naturtype og verdi. Den skal være forvaltningsrettet og samtidig kort og konsis. Det er satt krav til hvilke overskrifter som kan brukes, og disse er vist nedenfor:

- Innledning
- Beliggenhet og naturgrunnlag
- Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper
- Artsmangfold
- Bruk, tilstand og påvirkning
- Fremmede arter
- Skjøtsel og hensyn
- Del av helhetlig landskap
- Verdibegrunnelse (obligatorisk!)
- [Merknad] (ingen overskrift i fakta-arket)

Innledning

Her kan det legges inn opplysninger om i hvilken sammenheng kartleggingen er gjort, hva som er gjort tidligere, om den nye beskrivelsen supplerer eller erstatter tidligere beskrivelser og lignende.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Her beskrives geografisk beliggenhet m.m., dersom det er behov for supplerende opplysninger til kartet. Hvor nøyaktig er avgrensningen? Sistnevnte kan variere, både som følge av kartleggingsmetodikk og naturgitte årsaker, og det bør skilles mellom disse to faktorene. Dersom det er lagt inn buffersone skal denne beskrives her. Se også kapittel 5.4.2 om lokalitetsavgrensning i DN-håndbok 13. Viktige topografiske og geologiske forhold som ikke går frem

av kartet beskrives, samt viktige naturgitte faktorer som påvirker økosystemets stabilitet (skogbrann, flom, nedbør/luftfuktighet, vind).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Supplerende opplysninger om naturtyper, utforminger og mosaikk oppgis her, samt supplerende opplysninger om truede vegetasjonstyper og evt. andre viktige vegetasjonstyper. Hvis naturtyper/vegetasjonstyper som ikke er prioriterte er inkludert, skal dette nevnes og begrunnes (f.eks. av arronderingsmessige årsaker).

Artsmangfold

Typiske/karakteristiske arter må nevnes. I skog bør alle treslag angis, samt deres mengdefordeling anslås. Ellers bør typiske og eventuelt dominerende arter nevnes. I tillegg nevnes andre arter av betydning for naturtype-/vegetasjonstypebeskrivelsen. Alle sjeldne, kravfulle og rødlistede arter skal listes opp med antall/mengde for artene, samt funnhistorikk.

Bruk, tilstand og påvirkning

Utfyllende opplysninger om tilstand, dagens bruk, inngrep, andre påvirkningsfaktorer og historikk. Hvor stor og hva slags menneskeskapt påvirkning er det? Hvordan har det vært? Oppgi gjerne dato for inngrep og lignende. I skog må hogst relateres til forekomsten av gamle levende og døde trær, inkludert en historisk vurdering og grad av kontinuitet. For våtmark/vassdrag må forurensing og vannstandsmanipulering oppgis. For myr er grøfting og slått viktig. For kulturlandskap må tilstand (hevd) og bruk beskrives i tillegg til andre påvirkningsfaktorer. Her nevnes også stedsaktuelle forhold som kan true grunnlaget for lokalitetens verdi, men ikke generelle trusler. Det holder å nevne forhold som konkret er observert i felt (f. eks. gjengroing, nedbygging, grøfting) eller som er kjent på annen måte.

Påvirkningsfaktorer kan i tillegg registreres som søkbar egenskap for alle naturtyper. For kulturlandskap kan også bruk registreres som søkbar egenskap.

Fremmede arter

Forekomst av fremmede arter beskrives her, samt nødvendige tiltak.

Skjøtsel og hensyn

Med skjøtsel menes aktive tiltak for å fremme naturverdiene. Hensyn er passive tiltak for å unngå skadelige aktiviteter for lokaliteten, eller visse former for bruk/inngrep som ikke vesentlig påvirker de naturverdiene som skal ivaretas. Eventuelle konkrete forslag nevnes. Dersom det er behov for å ta spesielle hensyn utenfor lokaliteten bør det nevnes her.

Del av helhetlig landskap

Dersom naturtypeområder må sees i sammenheng med andre innenfor et større areal, skal det gis opplysninger om dette her. Dette kan være aktuelt for eksempel for kulturbetingete naturtyper, lokaliteter kartlagt i forbindelse med kartlegging for frivillig vern, kartlegging av bekkeklofter eller kartlegging for skogvern. Det vil ofte være aktuelt å vise til nærmere beskrivelse i dokument eller kilde på faktaarket.

Verdibegrunnelse (obligatorisk)

Angi kort hvilke faktorer som i størst grad bidrar verdien som er satt. Eventuell usikkerhet i forhold til verdien bør nevnes. Eventuelle utviklingstrekk som støtter verdivalget, nevnes.

2.5 Kartlegging etter Miljødirektoratet sin instruks fra 2020

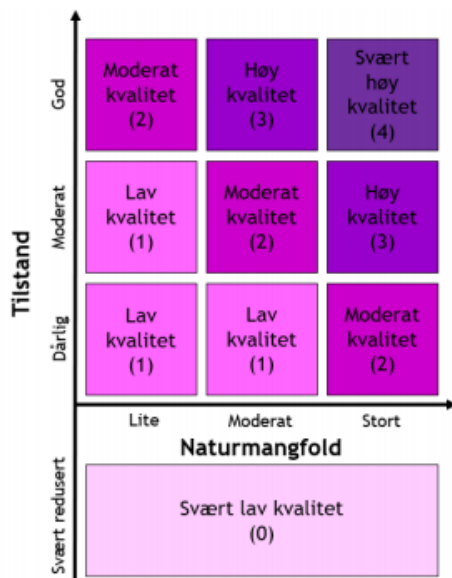
Naturtyper kartlagt etter MD-instruksen er registrert og beskrevet i henhold til siste versjon av Kartleggingsinstruks for kartlegging av Naturtyper etter Natur i Norge (NiN2) i 2020 (Miljødirektoratet, 2020a). Lokalitetsbeskrivelser er gjort i tråd med denne, og oppsummerer variabler som er avgjørende for lokalitetskvalitet. Naturtyper er kartlagt i målestokk oppgitt i instruksen, og kartleggingsenheterne er i tråd med NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000, basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et al 2017). Kartlegging etter instruksen er en utvalgskartlegging, der kun arealene som tilfredsstillers innslagskriteriene for en prioritert Naturtype etter instruksen skal kartfestes. Instruksen beskriver også hvordan den økologiske lokalitetskvaliteten til hver Naturtype fastsettes. Den beskriver kartlegging av 109 Naturtyper, hvorav 83 er rødlistet i henhold til Norsk Rødliste for Naturtyper 2018 (Artsdatabanken, 2020b), mens 26 er fastsatt etter anbefaling fra en ekspertgruppe bestående av Norsk institutt for naturforskning (NINA), Norsk institutt for bioøkonomi (NIBIO) og NTNU Vitenskapsmuseet (Framstad et al. 2019). Artsdatabanken og Naturhistorisk museum i Oslo har deltatt som NiN-rådgivere i ekspertgruppa. Metoden for å vurdere lokalitetskvalitet er utarbeidet av en tilsvarende ekspertgruppe (Evju, et al., 2017).

Miljødirektoratets kartleggingsinstruks har som det fremgår ovenfor tydelige definisjoner av hvordan alle naturtyper skal utfigureres basert på blant annet NiN-kartleggingsenheter,

hogstklasser og rødlistestatus i rødlista for naturtyper (Artsdatabanken, 2020b). Områder som ikke faller innenfor definisjonene av noen av naturtypene i instruksjonen, skal ikke kartlegges. Det er viktig å påpeke at om et område tilfredsstiller definisjonen til flere ulike Naturtyper etter instruksjonen, skal disse utfigureres og kvalitetsvurderes uavhengig av hverandre.

All kartlegging som følger denne instruksjonen gjøres på iPad via NiN-app. Kartleggingen på Røstøya tok delvis utgangspunkt i tidligere registrerte kartleggingsenheter ved basiskartleggingen i 2011. Data bearbejdes så videre, kvalitetssikres og sendes til godkjenning hos Miljødirektoratet via NiN-Web. Til sist gjennomføres en endelig kvalitetssikring av Miljødirektoratet før dataene til sist godkjennes og det opprettes naturtypelokaliteter som blir synlige i Naturbase. Om det i denne prosessen oppdages feil i datasettet, må disse utbedres av kartlegger før dataene kan godkjennes.

Vurdering av kvalitet for Naturtyper (lokalitetskvalitet) gjøres etter forhåndsdefinerte kriteriesett for hver enkelt naturtype, og i tråd med fig. 8 i Miljødirektoratets kartleggingsinstruks. Kvalitet vurderes langs to akser for Tilstand og Naturmangfold. For å oppnå samlet lokalitetskvalitet vurderes først aksene Tilstand, og så aksene Naturmangfold. Deretter sammenstilles skåren langs disse to aksene for å komme frem til endelig lokalitetskvalitet. Om skåren for tilstand vurderes til Svært redusert, skal ikke naturmangfold vurderes, og den samla lokalitetskvaliteten blir automatisk Svært redusert. Viktige parametere som inngår i vurdering av Tilstand er ofte fremmedarter, aldersklasser i skog, spor etter ferdsel med tunge kjøretøyer, slitasje etter menneskelige aktiviteter eller aktuell bruksintensitet i kulturlandskapet. For Naturmangfold er ofte parametere som areal, rødlistearter og dødvedmengde ofte brukt, i tillegg til artslister med habitatspesifikke arter for gitte naturtyper.

Figur 3. Metode for sammenstilling av lokalitetskvalitet slik denne er gitt av MD-instruksens fig. 8.

Hva som er utslagsgivende for lokalitetskvaliteten langs aksene for Tilstand og Naturmangfold skal til sist oppsummeres i en tekstlig beskrivelse for tilstand og en for naturmangfold. Beskrivelsen skal publiseres sammen med andre data for lokaliteten i Naturbase, og skal gi sluttbrukerne en oppsummering av informasjonen som ligger til grunn for fastsettelse av lokalitetskvaliteten. Den skal først oppsummere faktisk registrert informasjon om den aktuelle lokaliteten, og hvilke variabler som er av størst betydning for lokalitetskvaliteten. Deretter kan det også beskrives forhold som ikke kommer frem gjennom som informasjon om hvor i lokaliteten registrerte fysiske inngrep, som grøfting eller kjørespor. Beskrivelsen av

lokalitetskvalitet skal ikke inneholde noe om usikkerhet, da dette beskrives i et eget felt knyttet til hver enkelt Naturtype. Beskrivelse av en Naturtype skal ikke inneholde vurderinger av forvaltningsverdi, råd om skjøtsel eller restaurering, skjønnsbaserte vurderinger av potensiale for rødlistearter eller vurderinger av områdets verdi. Slike vurderinger inngår i vurdering av naturmangfold, og må eventuelt bestilles som tilleggsoppdrag av den enkelte oppdragsgiver.

En mindre del av kartleggingen etter instruksen er satt av til artskartlegging som et ledd i vurdering av lokalitetskvalitet. Rødlistede arter (jf. Henriksen og Hilmo 2015) som skal vektlegges i vurdering av naturmangfold inkluderer alle arter av karplanter, moser, lav og sopp. Nye observasjoner av aktuelle rødlistede arter registreres som artsobservasjoner.

Det stilles krav i instruksen om at naturtyper som er for små innenfor undersøkelsesområdet, men som samla sett har stort nok areal for utfigurering, skal utfigureres. Også disse skal kvalitetsvurderes, men kvalitetsvurderingen gjelder kun for den delen som er innenfor grensene av undersøkelsesområdet.

2.6 Prosjektets produkter

Naturtypekartleggingen på Røstøya med omkringliggende holmer, Soløya, Stamnesøya og Ytterøya resulterer i naturtyper lagt inn i Naturbase etter begge de to systemene. I tillegg oppdateres det kommunale dekningskartet for gamle Hemne kommune, som oppsummerer kunnskapsstatusen for kartleggingen i kommunen.

Rapporten inneholder en generell områdebeskrivelse, resultater fra kartleggingene og en kort oppsummering/konklusjon. De enkelte naturtypebeskrivelsene for lokaliteter kartlagt etter DN-Håndbok 13 er lagt ved i vedlegg 1. Naturtyper, artsregistreringer, dekningskart, vurdering av potensielle nye naturtyper, og behov for videre skjøtsel og restaurering er oppsummert i hvert sitt underkapittel fra 3.1-3.6.

I tillegg er det utarbeidet en egen skjøtselsplan for kystlyngheiene på Røstøya og omkringliggende holmene (Langmo, 2021). Den er bygd opp slik at det går tydelig frem hva som ligger innenfor og utenfor naturreservatet.

Som et ledd i undersøkelsene, er også potensiale for brenning av skog som skjøtselstiltak i forbindelse med barskogsvernet vurdert etter ønske fra kommuneadministrasjonen i Heim kommune.

3 Resultater

3.1 Nykartlegging og revisjon

De kartlagte områdene utviser stor variasjon i naturtyper. Berggrunnen i området er for det meste fattig, men mindre innslag av rikere bergarter inngår. Dette inkluderer små forekomster av marmor. Landskapet på øyene er småkupert med topper opp mot 100 moh. Nordvendte dalsøkk har flere steder tydelig preg av høy lokal luftfuktighet og godt utviklet flora av epifyttiske lav. Furuskog og boreal lauvskog dominerer treslagssammensetningen, med sparsomme innslag av edellauvtrær på Røstøya. Mye av skogen er lavproduktiv eller impediment, og dominert av småvokst krokete furu. På høyere boniteter inngår også mer storvokst furu i tillegg til lauvtrær. Noe av furuskogen er gammel, opp mot 200 år, og innehar gammelskogs-kvaliteter. Det samme gjelder også for noen av arealene dominert av boreale lauvtrær. Partivis er boreale lauvtrær også dominerende i nordvendte søkk med høy luftfuktighet, og marginale partier med fattig boreonemoral regnskog inngår. Særlig på Røstøya inngår også store arealer med myr, for det meste av fattige jordvannstyper og nedbørsmyrer. Langs kantene

og i enkelte nordvendte søkk inngår også partier med fattig til intermediær sumpskog. På knauser ned mot sjøen inngår treløs heivegetasjon, og stedvis i bukter og viker mindre partier med strandenger. Også på de fleste holmene rundt Røstøya inngår heivegetasjon. Soløya skiller seg fra resten ved å være treløs og grasdominert, og bestående av naturbeitemark. Det later ikke til at denne er rydda eller jordarbeida, men den er tydelig preget av lang tids beite, og er kanskje også slått lenger tilbake i tid. Naturbeitemark forekommer også på Stamnesøya og Røstøya. Disse bærer preg av tidligere oppdyrking og overflatelydding. Alle de tre største øyene er i dag beita med utgangersau. Det samme gjelder også for Marøya rett sør for Røstøya.

Da prosjektet i 2020 inkluderte kartlegging etter to forskjellige systemer, er resultatene fra disse presentert hver for seg.

3.1.1 Naturtypekartlegging etter DN-Håndbok 13.

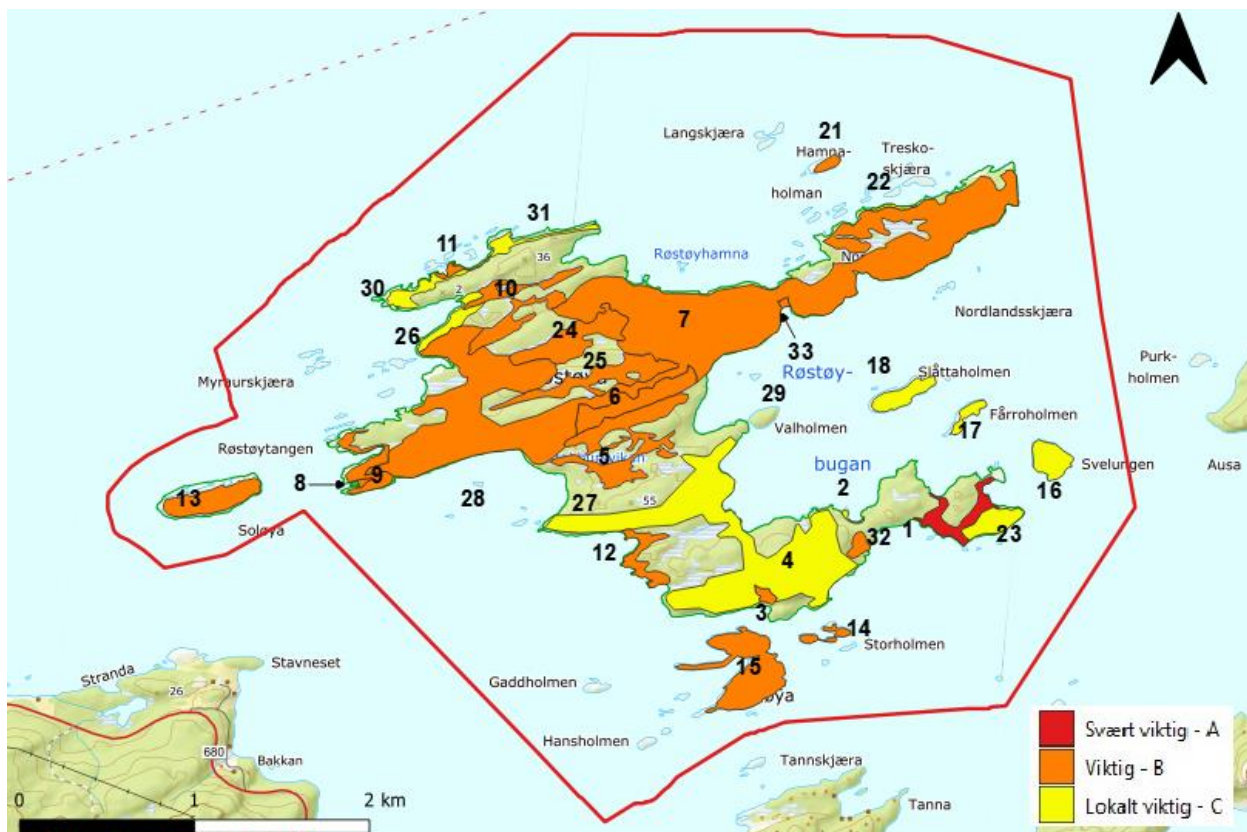
Naturtypekartleggingen resulterte i at tidligere naturtypelokalitet Røstøya naturreservat (BN00019700) er foreslått slettet fra Naturbase. Lokaliteten er stor (3 363,5 daa) og inneholder hele Røstøya inkludert skog, hei, strandeng og mange hundre dekar med myr. Den eneste delen av Røstøya som ikke inngår i kystfuruskokogen, er naturbeitemarka helt i sørøst. Denne er foreslått videreført med bare mindre justeringer i avgrensning og tekst. Også tidligere verddivurdering forblir uendret. Resten av Røstøya er i praksis kartlagt på nytt.

Til sammen resulterte revisjon og nykartlegging i 33 lokaliteter fordelt på 7 ulike naturtyper. En del av furuskogen er videreført i flere separate lokaliteter som gammel furuskog, men store arealer med yngre skog er også holdt utenfor. Verdiene fordeler seg på 1 med verdi A, 19 med verdi B og 12 med verdi C. De mest tallrike naturtypene er kystlynghei (12), naturbeitemark (6) og strandeng og strandsump (5). En oversikt over kartlagte naturtyper er gitt i tabell 1. Det er grunn til å merke seg at det stedvis er betydelig overlapp mellom naturtyper etter denne og MD-instruksen.

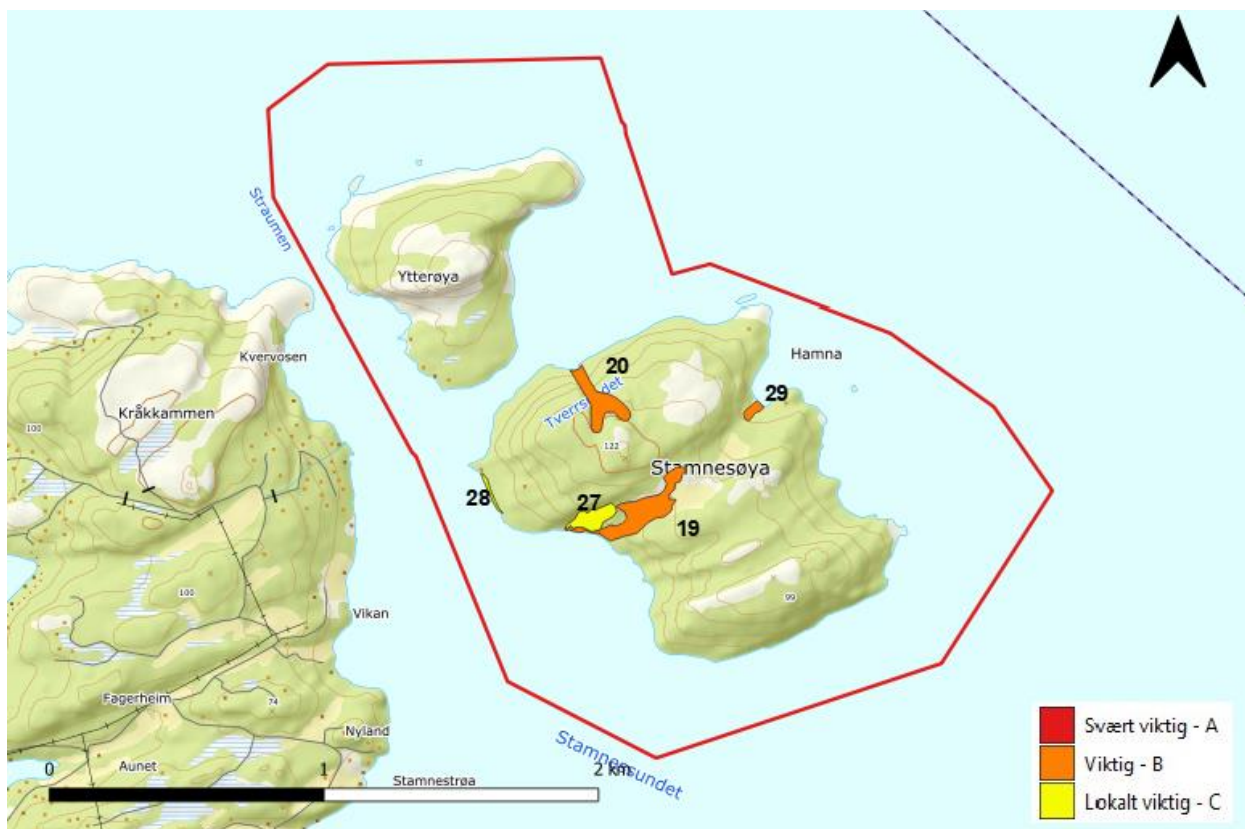
Tabell 1. Oversikt revisjon og nykartlegging etter DN-Håndbok 13 etter det aktuelle prosjektet.

ID Nasjonal	ID Lokal	Områdenavn	Verdi	Areal daa	Naturtype	Utforming	Utvalgt naturtype
BN00089455	152-001	Røstøya sørøst	A	39,9	Naturbeitemark	T32-4	Nei
	152-002	Røstøya; Røstøybugan S	C	1,8	Strandeng	Semi-naturlig strandeng	Nei
	152-003	Røstøya; Marøysundet N	B	6,7	Gammel boreal lauvskog	Gammelt ospesholt	Nei
	152-004	Røstøya; Marøysundet-Røstøybugan	C	410,1	Gammel furuskog	Gammel kystfuruskog	Nei
	152-005	Røstøya; Stabbursvikan Ø	B	110,4	Kystmyr	Annen kystmyr	Nei
	152-006	Røstøya; Stabbursvikan NØ	B	63,4	Gammel boreal lauvskog	Gammelt ospesholt	Nei
	152-007	Røstøya; Litlaunskaget-Nordlandet	B	1074,3	Gammel furuskog	Gammel kystfuruskog	Nei
	152-008	Røstøya; Litlaunskaget 1	B	2,2	Strandeng	Semi-naturlig strandeng	Nei
	152-009	Røstøya; Litlaunskaget 2	B	37,6	Kystlynghei	Fattig fukthei	Ja
	152-010	Røstøya; Stongbugen Ø	B	67,3	Kystmyr	Annen kystmyr	Nei
	152-011	Røstøya; Stongsaget Ø	B	6,5	Strandeng	Semi-naturlig strandeng	Nei
	152-012	Geitbergbukta	B	29,6	Kystlynghei	Fattig fukthei	Ja
	152-013	Soløya	B	55,1	Naturbeitemark	T32-4	Nei
	152-014	Storholmen	B	10,3	Kystlynghei	Fattig fukthei	Ja
	152-015	Marøya	B	109,2	Kystlynghei	Fattig fukthei	Ja

	152-016	Svelungen	C	31,3	Kystlynghei	Fattig fukthei	Nei
	152-017	Fårroholmen	C	11,0	Kystlynghei	Fattig fukthei	Nei
	152-018	Slåttaholmen	C	28,2	Kystlynghei	Fattig fukthei	Nei
	152-019	Stamnesøya	B	27,1	Naturbeitemark	T32-4	Nei
	152-020	Stamnesøya N	B	16,9	Gammel boreal lauvskog	Gammel lauvblandingsskog	Nei
	152-021	Hamnaholman	B	7,0	Kystlynghei	kalkfattige kystlyngheier	Ja
	152-022	Røstøya; Treskoskjæra S	C	3,6	Strandeng	Semi-naturlig strandeng	Nei
	152-023	Røstøya; Røstøya sørøst 2	C	30,4	Kystlynghei	Fattig fukthei	Nei
	152-024	Røstøya; Stongbugen SØ	B	75,0	Kystmyr	Annen kystmyr	Nei
	152-025	Røstøya; Røstøytangen Ø	B	70,9	Kystmyr	Annen kystmyr	Nei
	152-026	Røstøya; Stongbugen	C	22,5	Kystlynghei	Fattig fukthei	Nei
	152-027	Stamnesøya; Fetten	C	9,7	Rik boreal lauvskog	Rik løvskog i rasmarker	Nei
	152-028	Stamnesøya; Kuskaget S	C	1,7	Strandeng	Semi-naturlig strandeng	Nei
	152-029	Stamnesøya; Hamna	B	2,6	Naturbeitemark	T32-4	Nei
	152-030	Røstøya; Stongsaget	C	21,3	Kystlynghei	Fattig fukthei	Nei
	152-031	Røstøya; Røstøyhamna V	C	16,7	Kystlynghei	Fattig fukthei	Nei
	152-032	Røstøya; Røstøyåsen Ø	B	10,0	Naturbeitemark	T32-4	Nei
	152-033	Røstøya; Eidet mellom Nordlandet og Røstøya	B	2,4	Naturbeitemark	T32-4	Nei

Figur 4. Naturtypekart for Røstøya basert på DN-Håndbok 13. Som en ser, henger mange av lokalitetene tett sammen, noe som i første rekke skyldes gammel furuskog med store myrkomplekser innimellom.

Figur 5. Naturtypekart for Røstøya basert på DN-Håndbok 13.

3.1.2 Naturtypekartlegging etter MD-instruksen

Kartleggingen av naturtyper etter NiN resulterte i 87 lokaliteter fordelt på 11 ulike Naturtyper. Lokalitetskvaliteten fordeler seg på 14 med Svært høy lokalitetskvalitet, 17 med Høy lokalitetskvalitet, 23 med Moderat lokalitetskvalitet, 32 med Lav lokalitetskvalitet og 1 med Svært redusert lokalitetskvalitet. De mest tallrike Naturtypene er kystlynghei (25), semi-naturlig strandeng (17), naturbeitemark (10) og gammel furuskog med gamle trær (11).

Om en til sist sammenligner resultatene av kartlegginga etter MD-instruksen og etter DN-Håndbok 13, ser en at det er vel dobbelt så mange Naturtyper etter MD-instruksen sammenlignet med DN-Håndbok 13. Svært mange av særlig typene kartlagt etter MD-instruksen hører inn under semi-naturlige naturtyper (58) og skog (22) av de totalt 87 registrerte Naturtypene. Også av naturtypene etter DN-Håndbok 13 ser en også her en lignende tendens. En oversikt over naturtypene er gitt i tabell 2.

Tabell 2. Oversikt revisjon og nykartlegging etter MD-instruksen etter det aktuelle prosjektet.

ID	Områdenavn	Tilstand	Naturmangfold	Samlet lokalitets-kvalitet	Areal (daa)	Naturtype
NINFP2010052272	Røstøya midtre 2	God	Stort	Svært høy kvalitet	23,1	Sørlig nedbørsmyr
NINFP2010052274	Røstøya SV 2	Dårlig	Lite	Lav kvalitet	75,6	Kystlynghei
NINFP2010052292	Røstøya SØ 4	Dårlig	Lite	Lav kvalitet	3,2	Kystlynghei
NINFP2010052486	Røstøya midtre 1	Moderat	Lite	Lav kvalitet	0,4	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052487	Røstøya NV 9	God	Stort	Svært høy kvalitet	8,2	Gammel furuskog med liggende død ved
NINFP2010052489	Slåttaøya 4	Dårlig	Lite	Lav kvalitet	1,5	Semi-naturlig strandeng

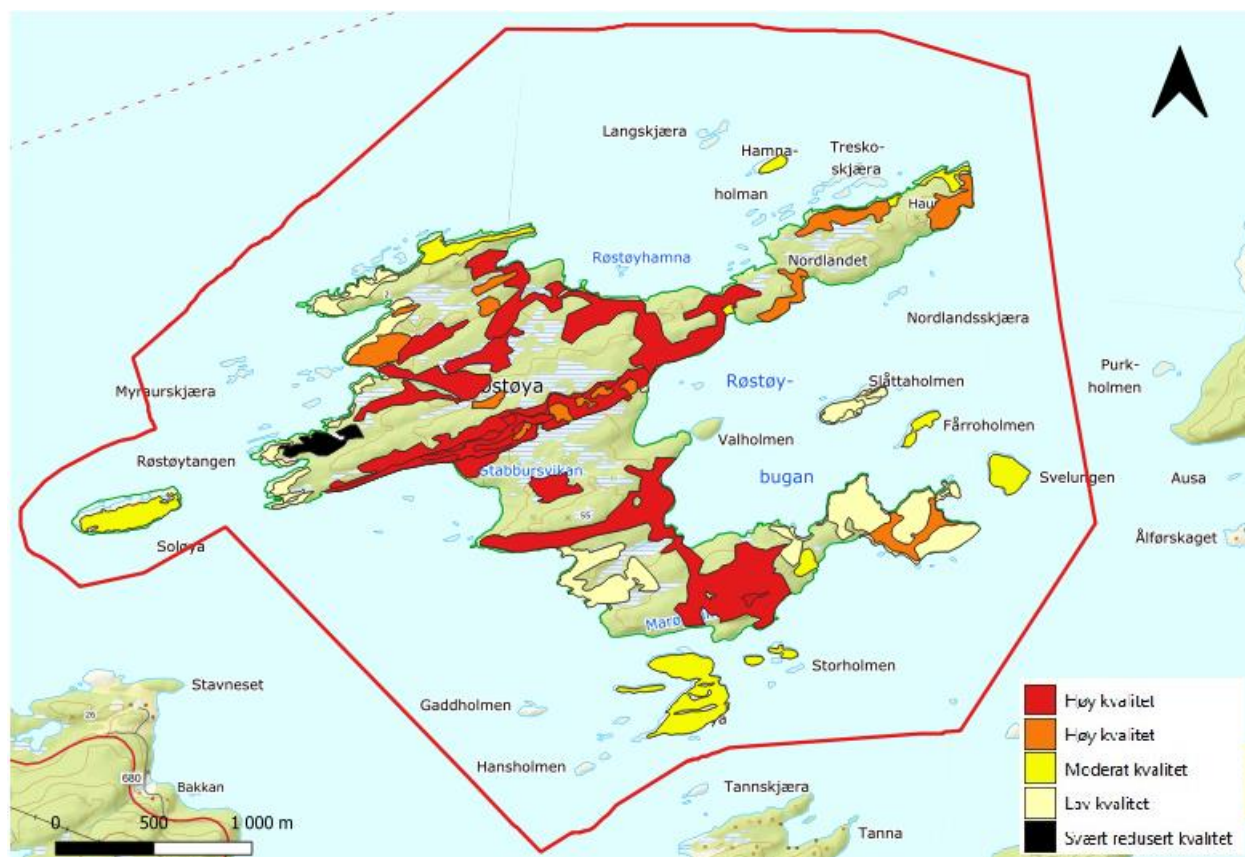
- Kartlegging av naturtyper i Heim kommune -

NINFP2010052490	Røstøya NV 10	God	Moderat	Høy kvalitet	32,2	Gammel furuskog med stående død ved
NINFP2010052491	Røstøya NV 4	Moderat	Lite	Lav kvalitet	2,9	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052493	Røstøya SØ 3	Moderat	Lite	Lav kvalitet	1,0	Naturbeitemark
NINFP2010052494	Røstøya NV 1	Moderat	Lite	Lav kvalitet	4,4	Kystlynghei
NINFP2010052496	Røstøya NV 13	Moderat	Lite	Lav kvalitet	1,7	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052497	Røstøya SØ 8	Dårlig	Moderat	Lav kvalitet	57,5	Kystlynghei
NINFP2010052498	Marøya Ø	God	Lite	Moderat kvalitet	0,6	Naturbeitemark
NINFP2010052499	Røstøya SØ 11	Dårlig	Lite	Lav kvalitet	14,8	Kystlynghei
NINFP2010052500	Røstøya SØ 10	Moderat	Moderat	Moderat kvalitet	10,0	Naturbeitemark
NINFP2010052501	Røstøya SØ 9	Moderat	Lite	Lav kvalitet	0,5	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052502	Røstøya S 1	God	Stort	Svært høy kvalitet	3,5	Gammel furuskog med liggende død ved
NINFP2010052503	Røstøya NV 8	God	Stort	Svært høy kvalitet	70,7	Gammel furuskog med gamle trær
NINFP2010052505	Røstøya NØ 2	Moderat	Lite	Lav kvalitet	1,0	Naturbeitemark
NINFP2010052507	Røstøya NV 5	Moderat	Lite	Lav kvalitet	3,0	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052508	Røstøya NV 14	Moderat	Lite	Lav kvalitet	6,5	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052509	Røstøya SV1	God	Lite	Moderat kvalitet	0,3	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052510	Røstøya NV 16	Moderat	Lite	Lav kvalitet	0,4	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052512	Røstøya NV 12	Dårlig	Moderat	Lav kvalitet	23,0	Kystlynghei
NINFP2010052513	Røstøya NV 6	Dårlig	Moderat	Lav kvalitet	4,2	Kystlynghei
NINFP2010052514	Røstøya midtre 13	God	Stort	Svært høy kvalitet	25,1	Sørlig nedbørsmyr
NINFP2010052515	Røstøya NØ 3	God	Lite	Moderat kvalitet	1,5	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052516	Røstøya NV 11	Dårlig	Moderat	Lav kvalitet	21,7	Kystlynghei
NINFP2010052518	Røstøya SØ 7	Dårlig	Lite	Lav kvalitet	31,2	Kystlynghei
NINFP2010052519	Røstøya midtre 3	God	Stort	Svært høy kvalitet	28,5	Gammel furuskog med liggende død ved
NINFP2010052521	Røstøya NV 15	Moderat	Moderat	Moderat kvalitet	28,0	Kystlynghei
NINFP2010052523	Røstøya midtre 12	God	Stort	Svært høy kvalitet	32,2	Sørlig nedbørsmyr
NINFP2010052525	Røstøya NV 7	Moderat	Lite	Lav kvalitet	1,1	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052526	Røstøya NV 2	Moderat	Lite	Lav kvalitet	9,4	Kystlynghei
NINFP2010052527	Røstøya NØ 1	God	Lite	Moderat kvalitet	2,4	Naturbeitemark
NINFP2010052528	Røstøya SØ 6	Moderat	Lite	Lav kvalitet	4,7	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052529	Røstøya SØ 10	Moderat	Lite	Lav kvalitet	2,2	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052530	Røstøya SØ 2	Moderat	Lite	Lav kvalitet	2,5	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052531	Røstøya SØ 1	Moderat	Stort	Høy kvalitet	35,7	Naturbeitemark

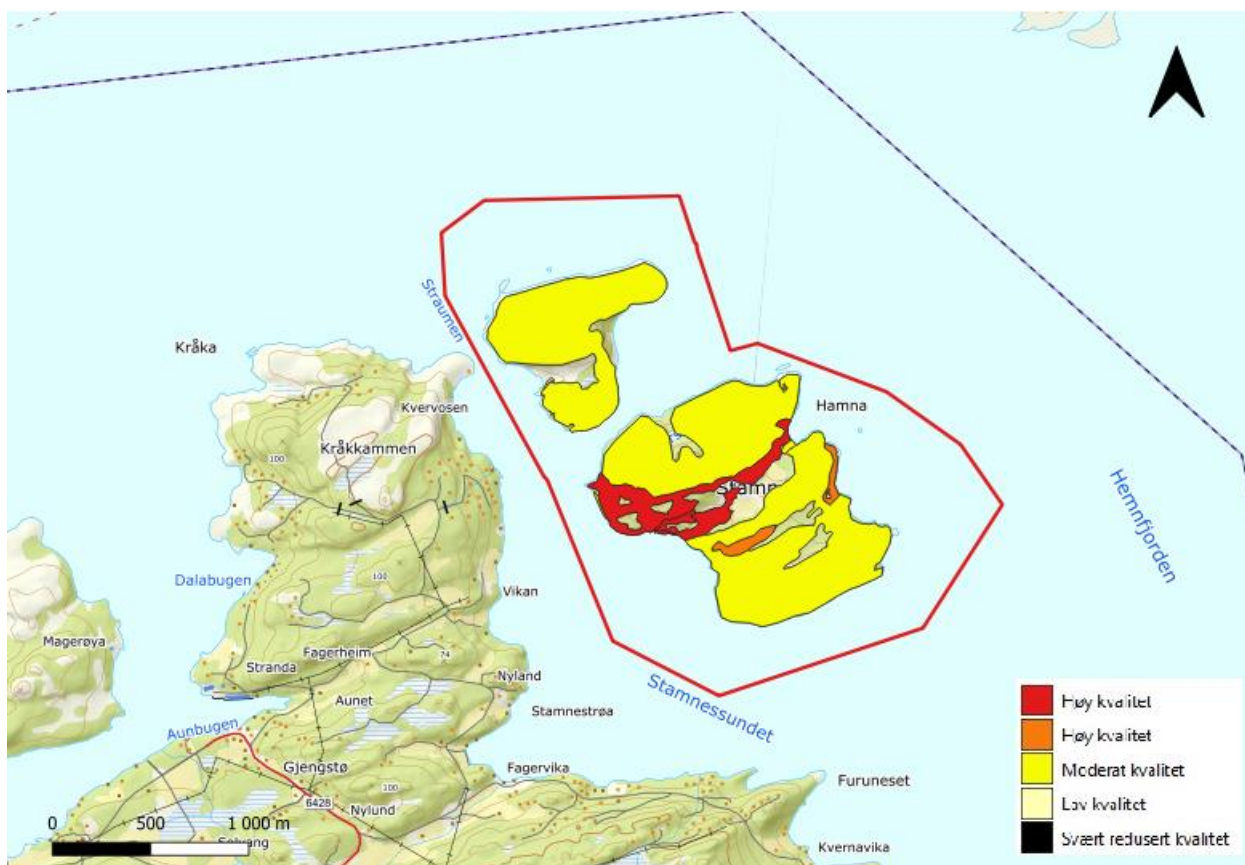
- Kartlegging av naturtyper i Heim kommune -

NINFP2010052532	Røstøya midtre 4	God	Moderat	Høy kvalitet	7,3	Sørlig nedbørsmyr
NINFP2010052533	Røstøya midtre 5	God	Stort	Svært høy kvalitet	183,9	Gammel furuskog med gamle trær
NINFP2010052535	Røstøya NV 3	Moderat	Lite	Lav kvalitet	7,2	Kystlynghei
NINFP2010052827	Røstøya NØ 6	God	Lite	Moderat kvalitet	0,5	Naturbeitemark
NINFP2010052828	Røstøya NØ 9	God	Moderat	Høy kvalitet	30,2	Gammel furuskog med gamle trær
NINFP2010052829	Røstøya NØ 10	Moderat	Moderat	Moderat kvalitet	2,3	Kystlynghei
NINFP2010052830	Marøya	Moderat	Moderat	Moderat kvalitet	90,1	Kystlynghei
NINFP2010052832	Slåttaholmen 3	Dårlig	Moderat	Lav kvalitet	8,5	Naturbeitemark
NINFP2010052835	Røstøya NØ 5	God	Stort	Svært høy kvalitet	81,7	Gammel furuskog med gamle trær
NINFP2010052839	Røstøya NØ 7	God	Moderat	Høy kvalitet	21,8	Gammel furuskog med gamle trær
NINFP2010052842	Røstøya NØ 8	God	Moderat	Høy kvalitet	31,5	Gammel furuskog med gamle trær
NINFP2010052850	Røstøya NØ 12	Moderat	Moderat	Moderat kvalitet	10,5	Kystlynghei
NINFP2010052852	Røstøya NØ 13	God	Lite	Moderat kvalitet	1,8	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010052856	Hamnaholmen	Moderat	Moderat	Moderat kvalitet	6,9	Kystlynghei
NINFP2010052860	Storholmen V 1	Moderat	Moderat	Moderat kvalitet	3,6	Kystlynghei
NINFP2010052873	Ausa	Moderat	Moderat	Moderat kvalitet	5,4	Kystlynghei
NINFP2010052879	Storholmen	Moderat	Moderat	Moderat kvalitet	4,9	Kystlynghei
NINFP2010052883	Fårroholmen	Moderat	Moderat	Moderat kvalitet	11,0	Kystlynghei
NINFP2010052887	Svelungen	Moderat	Moderat	Moderat kvalitet	28,6	Kystlynghei
NINFP2010052889	Slåttaholmen 2	Moderat	Lite	Lav kvalitet	14,5	Kystlynghei
NINFP2010052891	Slåttaholmen 1	Moderat	Lite	Lav kvalitet	3,6	Kystlynghei
NINFP2010053122	Stamnesøya S 1	God	Moderat	Høy kvalitet	17,7	Gammel furuskog med gamle trær
NINFP2010053124	Ytterøya 1	Moderat	Lite	Lav kvalitet	0,8	Naturbeitemark
NINFP2010053125	Stamnesøya Ø 1	God	Moderat	Høy kvalitet	11,1	Gammel furuskog med gamle trær
NINFP2010053126	Fetten	God	Stort	Svært høy kvalitet	8,8	Gammel lågurtospeskog
NINFP2010053127	Stamnesøya V	God	Lite	Moderat kvalitet	1,7	Semi-naturlig strandeng
NINFP2010053129	Stamnesøya N 1	Dårlig	Stort	Moderat kvalitet	347,3	Boreal hei
NINFP2010053130	Fetten 2	God	Stort	Svært høy kvalitet	26,8	Semi-naturlig eng
NINFP2010053131	Stamnesøya N 3	God	Stort	Svært høy kvalitet	105,2	Gammel furuskog med gamle trær
NINFP2010053189	Ytterøya 2	Dårlig	Stort	Moderat kvalitet	358,9	Boreal hei
NINFP2010058470	Røstøya S 2	God	Stort	Svært høy kvalitet	284,0	Gammel furuskog med gamle trær
NINFP2010058480	Røstøya midtre 11	God	Moderat	Høy kvalitet	3,4	Gammel lågurtospeskog
NINFP2010058490	Røstøya midtre 6	God	Stort	Svært høy kvalitet	115,9	Lågurtfuruskog

NINFP2010058498	Røstøya midtre 10	God	Moderat	Høy kvalitet	7,6	Gammel lågurtospeskog
NINFP2010058500	Røstøya midtre 9	God	Moderat	Høy kvalitet	3,1	Gammel lågurtospeskog
NINFP2010058502	Røstøya midtre 8	God	Moderat	Høy kvalitet	3,7	Gammel lågurtospeskog
NINFP2010058505	Røstøya midtre 7	God	Moderat	Høy kvalitet	4,2	Gammel lågurtospeskog
NINFP2010058517	Hamna	God	Lite	Moderat kvalitet	2,5	Semi-naturlig eng
NINFP2010058591	Røstøya midtre 14	God	Moderat	Høy kvalitet	7,6	Sørlig nedbørsmyr
NINFP2010058593	Røstøya midtre 15	God	Moderat	Høy kvalitet	9,0	Sørlig nedbørsmyr
NINFP2010058625	Røstøya NV 17	God	Moderat	Høy kvalitet	3,2	Sørlig nedbørsmyr
NINFP2110058761	Røstøya SØ 15	Moderat	Lite	Lav kvalitet	0,4	Semi-naturlig strandeng
NINFP2110058942	Soløya	Dårlig	Stort	Moderat kvalitet	47,9	Naturbeitemark
NINFP2110058946	Soløya 2	Dårlig	Lite	Lav kvalitet	0,6	Semi-naturlig våteng
NINFP2110059052	Stamnesøya S 3	Dårlig	Stort	Moderat kvalitet	449,2	Boreal hei
NINFP2110059054	Røstøya SØ 20	Dårlig	Moderat	Lav kvalitet	35,2	Kystlynghei
NINFP2110059062	Røstøya NV 18	Svært redusert	-	Svært lav kvalitet	29,1	Kystlynghei
NINFP2110059073	Røstøyhamna Ø	God	Moderat	Høy kvalitet	32,3	Gammel furuskog med gamle trær

Figur 6. Naturtypekart basert på MD-instruksen og NiN for Røstøya.

Figur 7. Naturtypekart basert på MD-instruksen og NiN for Stamnesøya og Ytterøya.

3.2 Verdivurdering av kystlynghei kartlagt etter MD-instruksen

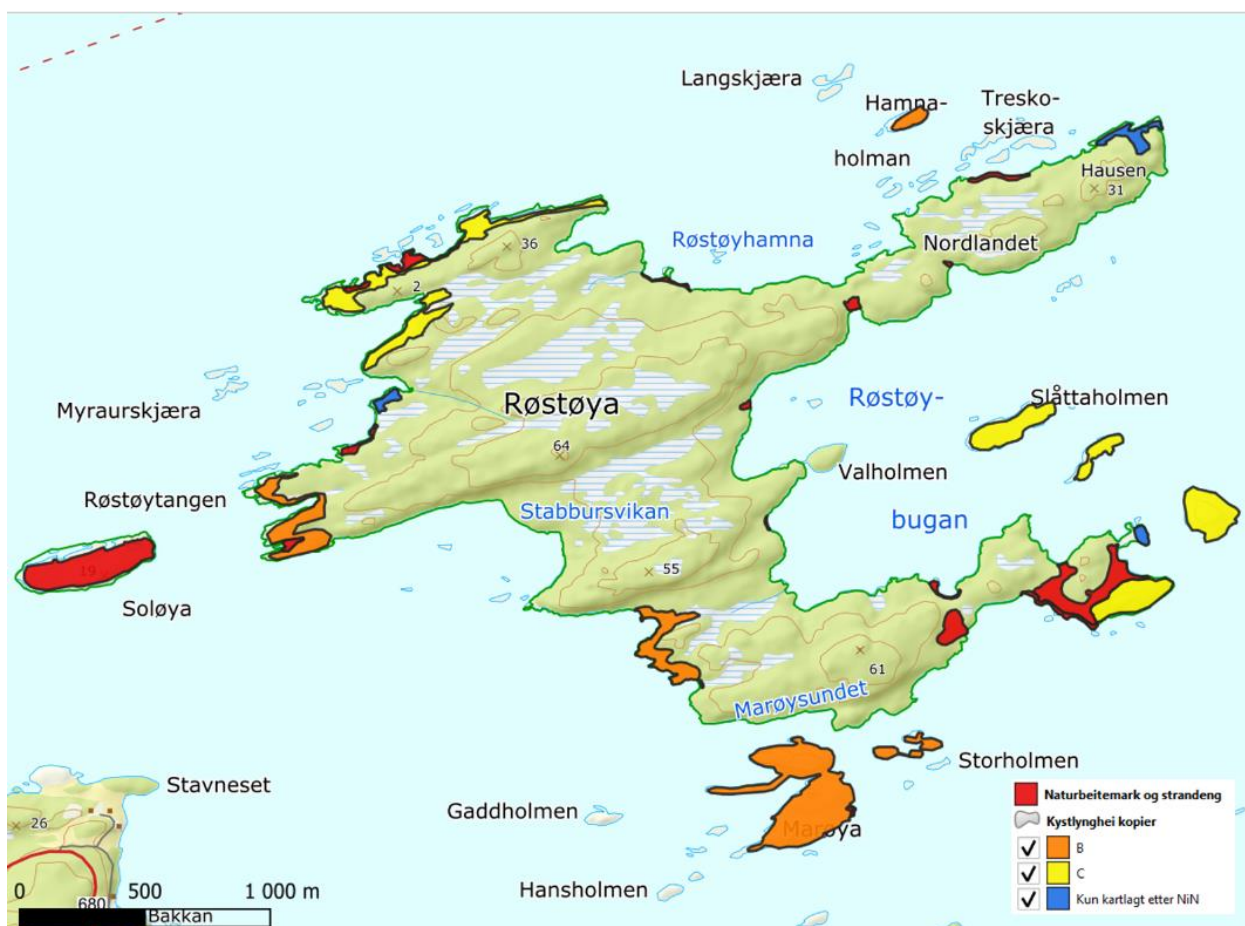
For å kunne utarbeide skjøtelsesplan for utvalgte naturtyper på Røstøya og omkringliggende holmer, og fordi forskriften for dette enda ikke er tilpasset kartlegging etter MD-instruksen, er lokaliteter med Kystlynghei som skal inngå i en skjøtelsesplan nødt til å ha en verdivurdering etter DN-Håndboka. Denne løsningen er valgt i samråd med Statsforvalteren i Trøndelag. Lyngheiene på Røstøya ligger spredt, og er en svært viktig del av fôrgrunnet for beitedyra her ute sammen med naturbeitemarker og strandenger. Det er derfor viktig at alle nes og odder med lyngheier skjøttes uavhengig av tilstand, og i den grad dette er mulig uten å i for stor grad komme i konflikt med verneformålet på øya. Også omkringliggende øyer og holmer bør i større grad inkluderes for å øke beitegrunnet.

Under er det gitt en sammenstilling av lokaliteter med Kystlynghei kartlagt etter MD-instruksen, og deres verdi etter DN-Håndbok 13, i den grad de er kartlagt. Også lokalitetsnavn i Håndbok 13-kartlegginga er oppgitt for de lokalitetene som er kartlagt etter begge systemene. De lokalitetene som ikke er kartlagt etter DN-Håndbok 13 er enten for små/fragmenterte, har kommet for langt i gjengroingsprosessen eller består av bare død røsslyng uten regenerering etter tørken i 2014. For de som enda til en viss grad har restaureringspotensiale, er dette angitt. Videre er det grunn til å merke at en del lokaliteter som etter MD-instruksen er egne lokaliteter, etter DN-Håndbok 13 er kartlagt som en del av større sammenhengende lokaliteter. Dette kommer av ulike reglene for fragmentering av Naturtyper etter de to instruksene. Se kap 4.1 for utdyping av temaet.

Tabell 3. Sammenstilling av naturtypen kystlynghei kartlagt etter de to instruksene, med verdivurdering etter DN-Håndbok 13 for lokalitetene kartlagt etter MD-instruksen. Lokalteter som regnes som utvalgt naturtype, er merket med fet skrift. Lokaltetene er verdivurdert i tråd med DN-Håndbok 13, og for noen av lokalitetene har en benyttet verdi U, som enten kan bety at lokaliteten er vurdert til å ha for liten verdi til å oppnå C, eller at datagrunnlaget er for lite til å foreta ei brukbar vurdering. Denne verdien er fulgt av merknad om lokaliteten eventuelt bør restaureres, eller er kommet såpass langt i gjengroingen at den bør regnes som skog.

ID MD-kartlegging	Områdenavn MD-kartlegging	Areal (daa)	Samlet lokalitetskvalitet	ID Lokal HB13-kartlegging	Områdenavn HB13-kartlegging	Areal (daa)	Verdivurdering DN-Håndbok 13
NINFP2010052873	Ausa	5,4	Moderat kvalitet	152-015	Inngår som en del av Marøya	109,2	B
NINFP2010052883	Fårråholmen	11	Moderat kvalitet	152-017	Fårråholmen	11	C
NINFP2010052856	Hamnaholmen	6,9	Moderat kvalitet	152-021	Hamnaholmen	6,9	B
NINFP2010052830	Marøya	90,1	Moderat kvalitet	152-015	Marøya	109,2	B
NINFP2010052494	Røstøya NV 1	4,4	Lav kvalitet	152-009	Røstøya; Litlaunskaget 2	37,6	B
NINFP2010052526	Røstøya NV 2	9,4	Lav kvalitet	152-009	Røstøya; Litlaunskaget 2	37,6	B
NINFP2010052535	Røstøya NV 3	7,2	Lav kvalitet	152-009	Røstøya; Litlaunskaget 2	37,6	B
NINFP2010052513	Røstøya NV 6	4,2	Lav kvalitet	Lokaliteten er for liten til å bli vurdert til C. Den kan sees i sammenheng med resten av kystlyngheiene på Røstøya og restaurering kan vurderes.			U
NINFP2010052516	Røstøya NV 11	21,7	Lav kvalitet	152-026	Røstøya; Stongbugen	22,5	C
NINFP2010052512	Røstøya NV 12	23	Lav kvalitet	152-030	Røstøya; Stongskaget	21,2	C
NINFP2010052521	Røstøya NV 15	28	Moderat kvalitet	152-031	Røstøya; Røstøyhamna V	16,7	C
NINFP2110059062	Røstøya NV 18	29,1	Svært lav kvalitet	Ikke å regne som kystlynghei etter DN-Håndbok 13. Ikke prioritert naturtype og ikke inkludert i skjøtselsplan. Gjengrodd med skog.			
NINFP2010052829	Røstøya NØ 10	2,3	Moderat kvalitet	Er ikke å regne som kystlynghei etter DN-Håndbok 13. Ikke prioritert naturtype og ikke inkludert i skjøtselsplan. Gjengrodd med skog. Den lar seg også svært vanskelig restaurere uten betydelig brannfare for omkringliggende skog.			
NINFP2010052850	Røstøya NØ 12	10,5	Moderat kvalitet	Lokaliteten er for gjengrodd til å bli vurdert til C. Den kan sees i sammenheng med resten av kystlyngheiene på Røstøya og restaurering kan vurderes på neon av knausene nærmest sjøen. I de sørlige delene oppe i skråningen vil slik restaurering og eventuell brenning være forbundet med betydelig brannfare for skogen rundt.			U
NINFP2010052274	Røstøya SV 2	75,6	Lav kvalitet	152-012	Geitbergbukta	29,5	B
NINFP2010052292	Røstøya SØ 4	3,2	Lav kvalitet	Lokaliteten er for liten til å bli vurdert til C. Den kan sees i sammenheng med resten av kystlyngheiene på Røstøya og restaurering kan vurderes. Ligger godt til rette for kontrollert brenning.			U
NINFP2010052518	Røstøya SØ 7	31,2	Lav kvalitet	152-023	Røstøya; Røstøya sørøst 2	30,3	C
NINFP2010052497	Røstøya SØ 8	57,5	Lav kvalitet	Er ikke å regne som kystlynghei etter DN-Håndbok 13. Ikke prioritert naturtype og ikke inkludert i skjøtselsplan. Gjengrodd med skog. Den lar seg også svært vanskelig restaurere uten betydelig brannfare for omkringliggende skog.			
NINFP2010052499	Røstøya SØ 11	14,8	Lav kvalitet	Er ikke å regne som kystlynghei etter DN-Håndbok 13. Ikke prioritert naturtype og ikke inkludert i skjøtselsplan. Gjengrodd med skog. Den lar seg også svært vanskelig restaurere uten betydelig brannfare for omkringliggende skog.			

NINFP2110059054	Røstøya SØ 20	35,2	Lav kvalitet	Er ikke å regne som kystlynghei etter DN-Håndbok 13. Ikke prioritert naturtype og ikke inkludert i skjøtselsplan. Gjengrodd med skog. Den lar seg også svært vanskelig restaurere uten betydelig brannfare for omkringliggende skog.			
NINFP2010052891	Slåttaholmen 1	3,6	Lav kvalitet	152-018	Slåttaholmen	28,1	C
NINFP2010052889	Slåttaholmen 2	14,5	Lav kvalitet	152-018	Slåttaholmen	28,1	C
NINFP2010052879	Storholmen	4,9	Moderat kvalitet	152-014	Storholmen	10,3	B
NINFP2010052860	Storholmen V 1	3,6	Moderat kvalitet	152-014	Storholmen	10,3	B
NINFP2010052887	Svelungen	28,6	Moderat kvalitet	152-016	Svelungen	28,6	C

Figur 8. Kart med oversikt over kystlynghei, naturbeitemarker og strandenger på Røstøya og omkringliggende holmer. Kartet er i stor grad basert på kartlegging etter DN-Håndbok 13, men også de lokalitetene med verdi U i tabell 3 er inkludert, da disse delvis har et visst restaureringspotensiale. For strandeng og naturbeitemark er alle lokaliteter tatt med uavhengig av system. Kystlyngheier markert med oransje farge, er de som er å regne som utvalgte naturtyper. For detaljer omkring registreringer av kystlynghei, vises det ellers til Langmo (2021).

3.3 Artskartlegging

Til sammen er rundt 130 poster registrert i Artskart i forbindelse med dette prosjektet. Av disse er 4 arter rødlistearter (alle NT). Dette er gubbeskjegg som i partier forekom rikelig på gammel furu på Røstøya, skorpefiltlav og gul pærelav som begge ble registrert i ei nordvendt kløft på Stamnesøya og gulfovokssopp som ble registrert i naturbeitemarka sørøst på Røstøya. Av fremmedarter er sitkagran (SE) registrert flere steder på Stamnesøya og bergfuru (SE) er registrert planta noen steder nord på Røstøya. I og med at heller ikke norsk gran forekommer naturlig i området, er også denne her omhandlet som en fremmedart. Denne ble registrert flere steder på Røstøya som resultat av spredning fra plantefelt som allerede er hogd, samt at et plantefelt fremdeles står vest på Stamnesøya. Også i retning Hamna på Stamnesøya forekommer enkelte planta graner.

Figur 9. Gul pærelav (NT) og lungenever på rogn i nordvendt kløft i lok. 152-020 Stamnesøya N. Arten er karakteristisk for fattig boreonemoral regnskog, men også den av artene som går lengst nordover langs kysten. Foto: Solfrid Helene Lien Langmo.

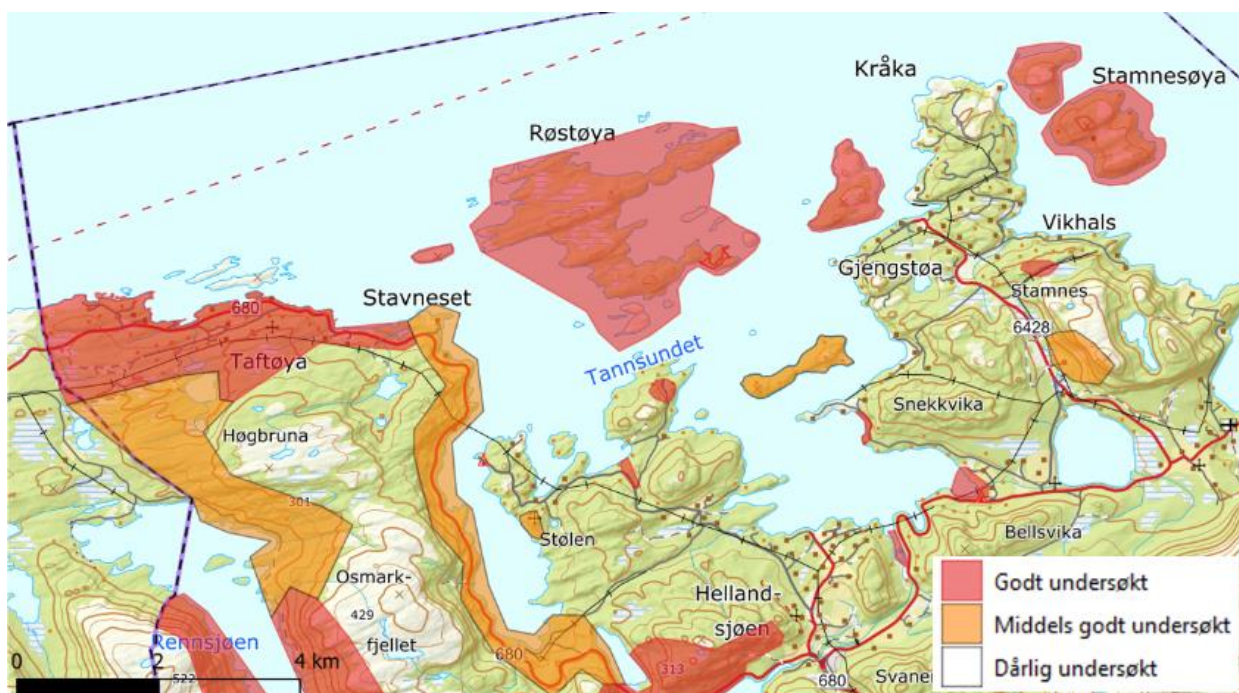
3.4 Dekningskart

Inkludert i oppdraget var oppdatering av kommunens dekningskart naturtypekartlegging. Dekningsgraden er fra tidligere delt i tre kategorier; godt, middels og dårlig kartlagt. For resten av kommunen er det ikke gjort endringer i kartutstrekning av kartfigurer i forbindelse med denne kartleggingen. Definisjonene av de ulike kategoriene følger Wangen et al. (2018):

- **Godt kartlagt (rød farge på kart):** Området har vært undersøkt minst en gang av kartleggere i nyere tid (2011 eller tidligere), eller eksisterende beskrivelse vurderes som god på skjønnsmessig grunnlag. For det meste finnes det trolig få ikke-kartlagte forekomster av viktige naturtyper igjen i områder. Eksisterende lokaliteter er relativt samstemte med gjeldende mal for naturtypebeskrivelser, selv om lokaliteter eldre enn 2014 ikke er basert på nyeste tilgjengelige faktaark (vinteren 2014/2015). Behovet for supplerende kartlegging i dette området er lavt, og anbefales ikke prioritert med mindre det finnes konkrete forslag til potensielle viktige naturtyper.
- **Middels godt kartlagt (oransje farge på kart):** Området har vært kartlagt tidligere, men det er relativt lenge siden, slik at det har skjedd mye innen kartleggingsmetodikk siden den tid. Eventuelt er kartleggingen gjort med dårlig kvalitet sammenlignet med dagens metodiske krav, med hensyn på avgrensning og/eller beskrivelse. Potensialet for viktige naturtyper er presisert i kommentarfelt. Supplerende kartlegging/kvalitetssikring er en fordel, men avhenger også av kartleggerens generelle vurdering av potensiale for naturtyper.
- **Dårlig kartlagt (ingen farge på kart):** Det er ikke kjent at området har vært kartlagt tidligere. Potensialet for viktige naturtyper er presisert i kommentarfelt. Supplerende kartlegging/kvalitetssikring kan godt prioriteres her, og særlig dersom det er et generelt potensial for viktige naturtyper (se kart).

Det er imidlertid grunn til å påpeke at dekningskart med tilhørende kategorier er utarbeidet basert på kartlegginger etter DN-Håndbok 13, og at en derfor ikke kan utelukke at det finnes

Naturtyper etter Miljødirektoratets instruks som ikke er fanget opp i resten av kommunen. Kartet over den aktuelle delen av kommunen er presentert i fig. 7.

Figur 10. Dekningskart for kartleggingsgrad av naturtyper i nordre deler av Heim kommune.

3.5 Potensiale for viktige naturtyper

Etter kommunens ønske, er det også holdt utkikk etter andre potensielt viktige naturtyper i kommunen i løpet av feltarbeidet. Slike naturtyper er ikke påvist ut over potensielle områder merka av i kart over potensiale for viktige naturtyper i Wangen et.al. (2018) der undertegnede var en av bidragsyterne til kartet.

3.6 Skjøtsel, restaurering og fremmede arter

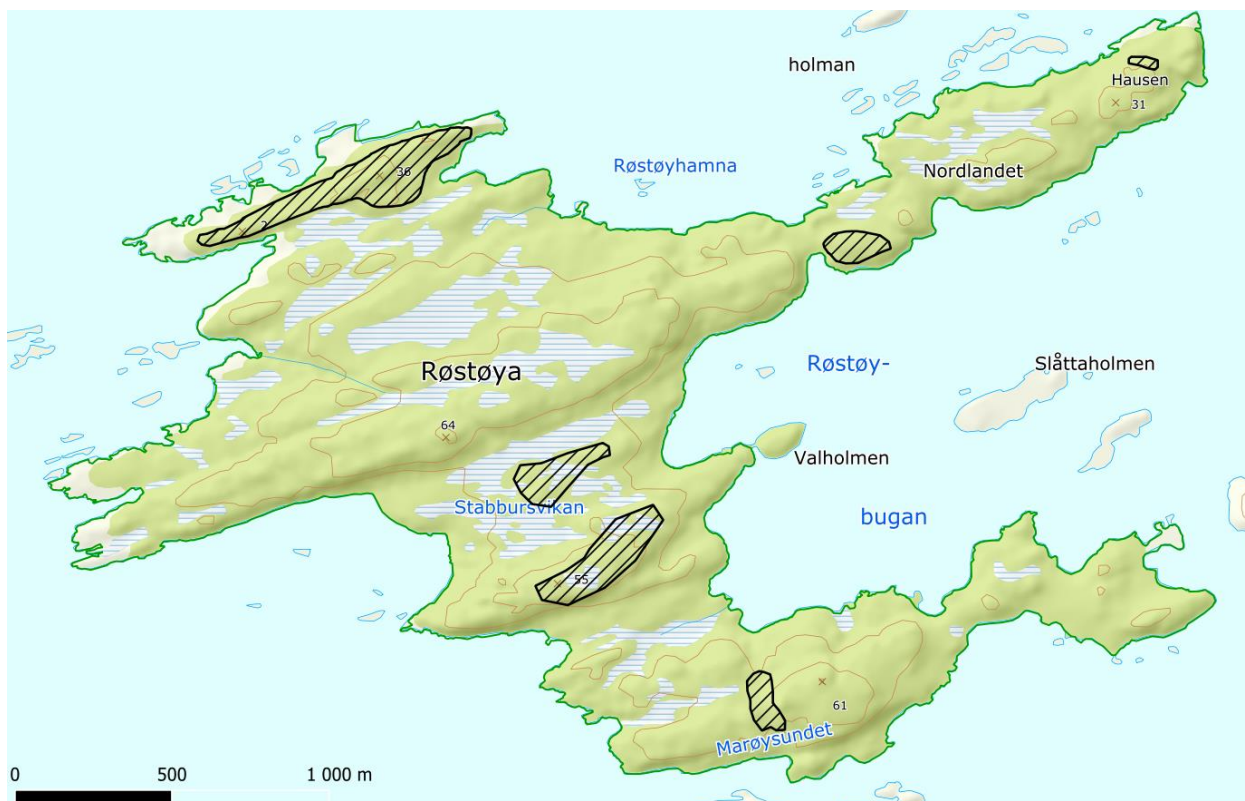
Oppdraget inkluderte utarbeidelse av skjøtelsesplan for utvalgte naturtyper. En har valgt å inkludere også områder med lavere verdi etter DN-Håndbok 13 (C-lokaliteter) i denne skjøtelsesplanen, da også disse er restaurerbare, og en del av det naturlige helhetlige kulturlandskapet på Røstøya.

Siden det finnes en lang rekke øyer og holmer rundt Røstøya som også er å regne som kystlynghei, er også disse inkludert her, og skjøtsel anbefales, med tanke på å redusere beiterykket på selve Røstøya noe. For skjøtelsesplan vises det til Langmo, 2021.

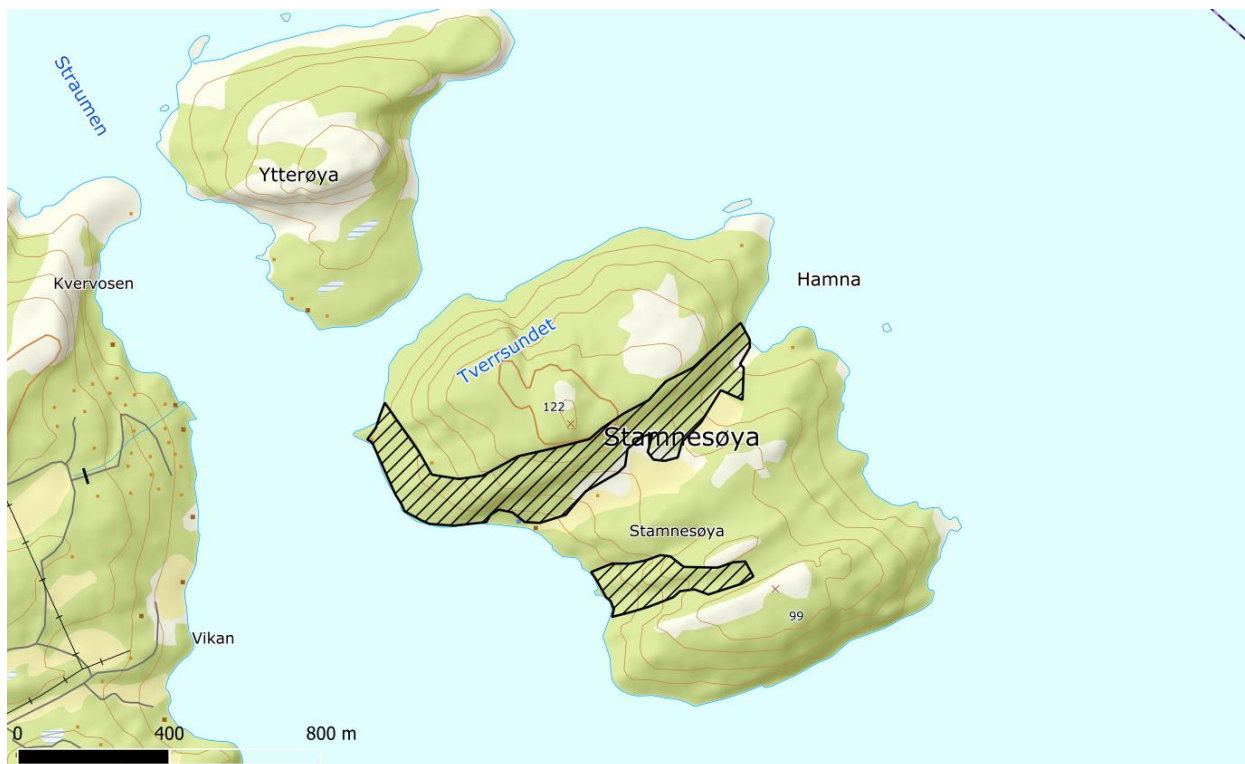
Røstøya er et barskogsreservat. Brann er en viktig del av dynamikken i naturlig barskog. Resultatene av vurderingene for dette temaet videre utdypet i skjøtelsesplanen for Røstøya og omkringliggende holmer (Langmo, 2021), da dette henger tett sammen med skjøtsel og restaurering av kystlynghei.

Ved søk etter fremmede bartrær på Røstøya ble flere områder med planta bergfuru påvist. Angell-Pedersen (1989) omtaler plantefelt med furu som er vanskelig å skille fra naturlig forynga furu på øya. Det er i første rekke på de nordligste delene av øya, fra Nordlandet og i retning Stongsaget at det later til å være planta bergfuru. Her er flere mindre plantefelt registrert, til dels planta inne i annen furuskog av lignende alder, noe som gjør dem vanskelige å oppdage på avstand. Gamle flyfoto og satellittbilder har derfor delvis også vært en del av

vurderingsgrunnlaget, sammen med dokumentasjon mottatt fra kommuneadministrasjonen i Heim kommune. Kartene i fig. 11 og 12 viser forekomster av fremmede bartrær og norsk gran. I noen av disse områdene er fjerning av trærne allerede igangsatt.

Figur 11. Områder med forekomster av norsk gran og fremmede bartrær registrert på Røstøya. I den sørligste forekomsten, som bare består av norsk gran, er trolig alle trærne, som bestod av frøplanter, allerede fjernet. Kartet er utarbeidet i samarbeid med Heim kommune.

Figur 12. Tilsvarende kart for Stamnesøya og Ytterøya. Her er det et pågående arbeid for bekjempelse av sitkagran, samt at det også her er planta noe norsk gran. Kartet er utarbeidet i samarbeid med Heim kommune.

4 Diskusjon

4.1 Sammenligning av to kartleggingssystemer

Det er mange ting som skiller kartlegging etter MD-metodikken og DN-Håndbok 13 fra hverandre. En har her gjort et forsøk på å sammenligne resultatene fra de to kartleggingene, for å gi et innblikk i viktige forskjeller og likheter mellom systemene innenfor de kartlagte typene, samt på styrker og svakheter i forbindelse med praktisk kartlegging. Det er grunn til å merke seg at det delvis er til dels stor overlapp mellom naturtypene kartlagt etter de to metodikkene.

Forskjeller mellom metodikkene som utdypes under:

- Hvordan naturtyper skal avgrenses
- Hvilke naturtyper som skal kartlegges
- Hvilken informasjon og vurderinger som skal legges inn på de ulike naturtypene
- Hvordan naturtypene verdi-/kvalitetsvurderes

En grunnleggende forskjell mellom kartlegging etter DN-Håndbok 13 og MD-instruksen, er **hvordan naturtyper skal avgrenses, og hvilke vurderinger som skal inngå ved kartlegging og dokumentasjon av naturtypene**. I DN-håndbok 13 er avgrensningene i stor grad basert på økologisk kunnskap og bruk av faglig skjønn sammen med omfattende og grundige beskrivelser av naturtypene i faktaarkene i håndboka. I MD-instruksen finnes også beskrivelse av de ulike naturtypene, men her er avgrensning i mye større grad basert på forhåndsdefinerte kriterier og dermed også i mye større grad gitt på forhånd, før feltarbeidet starter. Dette betyr at hvis en naturtype faller innenfor definisjonen som er gitt av instruksen, skal den avgrenses uansett tilstand, menneskelig påvirkning eller artsmangfold. I kulturlandskapet skal naturtyper som faller innenfor definisjon også avgrenses uavhengig av gjengroingsgrad. Områder som ikke faller innenfor definisjonene av noen av naturtypene i MD-instruksen skal ikke kartlegges, og det er i instruksen ikke stilt krav til at de skal dokumenteres på annet vis, verken i kart eller tekstlig. En er likevel oppfordret av Miljødirektoratet til å bruke tid på å lete etter arter i potensielt interessante miljøer om slike påvises, da dette senere kan brukes som dokumentasjon på naturtyper som mangler i instruksen.

Det er en del **informasjon og vurderinger** som ikke inngår i MD-metodikken, men som inngår i en kartlegging etter DN-Håndbok 13. Dette gjelder blant annet skjøtsels- og forvaltningsråd, potensialevurderinger for sjeldne og rødlistede arter eller verdivurdering av naturtyper. Slike vurderinger skal heller ikke inngå som en del av de tekstlige beskrivelsene for Naturtyper kartlagt etter instruksen, og må eventuelt bestilles som tilleggsoppdrag om oppdragsgiver har behov for dette. Innenfor dette oppdraget inngår de fleste av disse elementene i kartleggingen etter DN-Håndbok 13, og dette er med å forklare hvorfor avgrensningene av naturtyper delvis er svært forskjellige mellom de to systemene.

Det er en lang rekke forskjeller i **verdi/kvalitetsvurdering** mellom de to instruksene. I kartleggingen etter MD-instruksen inngår bare kvalitetsvurdering, mens verdi skal fastsettes seinere, gjennom statlige føringer. Disse er i dag gitt blant annet i rundskriv T-2/16, Nasjonale og vesentlige regionale interesser på miljøområdet – klargjøring av miljøforvaltningens innsigelsespraksis publisert av Regjeringen 22.10.2019, og i ny håndbok for konsekvensvurderinger (Miljødirektoratet, 2021). Etter DN-Håndbok 13 er det biologen som kartlegger i felt som verdivurderer lokalitetene basert på kriterier gitt i faktaarkene i DN-Håndbok 13. En del

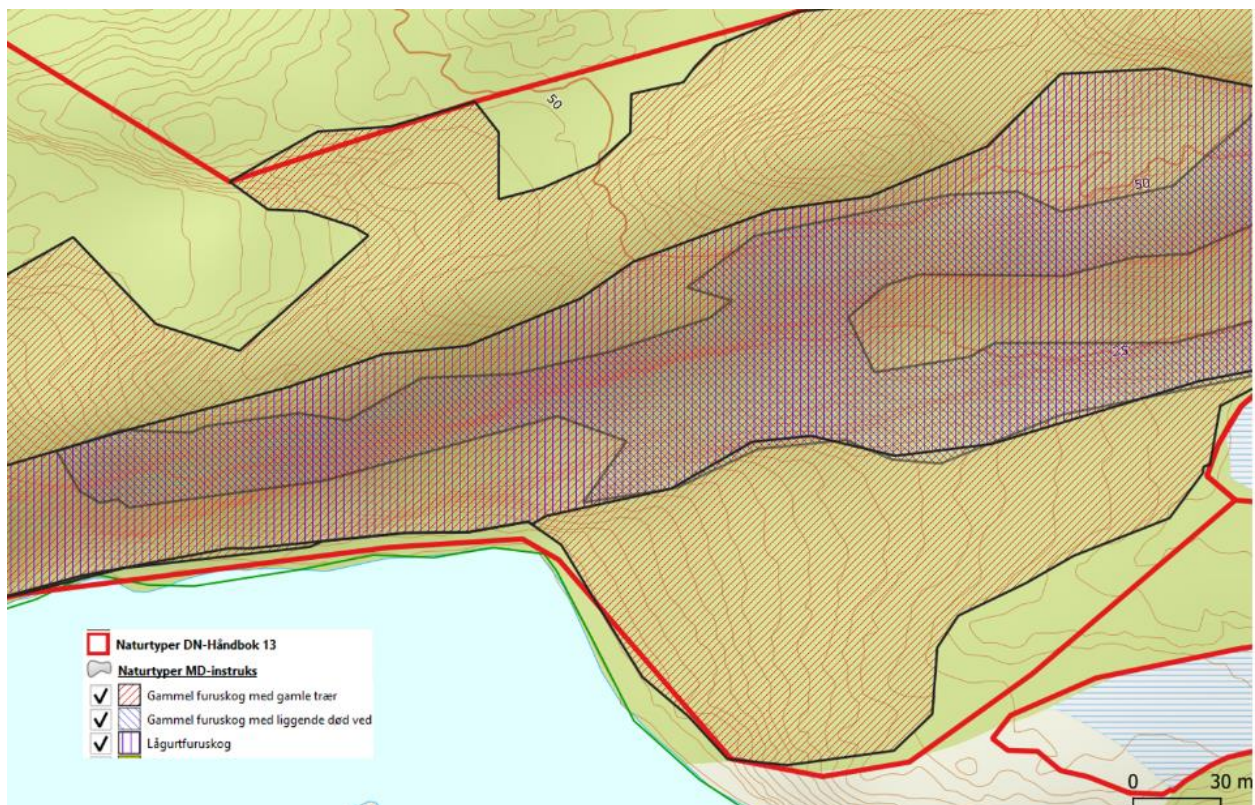
av forskjellene mellom vurdering av kvalitet etter MD-instruksen og verdi etter DN-Håndbok 13. disse er listet opp under:

- I MD-instruksen vektes tilstand og naturmangfold mot hverandre for å oppnå endelig lokalitetskvalitet, i DN-Håndbok 13 er tilstand og naturmangfold to av flere parameter som sammen brukes for å oppnå en endelig verdivurdering.
- Potensialevurderinger for sjeldne arter/krevende arter/rødlistearter kan inngå som en del av verdivurderinga etter DN-Håndbok 13, men ikke etter MD-instruksen
- Kartleggingen etter MD-metodikken inkluderer kun alle arter av karplanter, moser, lav og sopp. Blant annet betyr det at dokumenterte forekomster av insekter, verken vanlige eller rødlista arter, inngår i kvalitetsvurderingen etter MD-instruksen. Det er heller ikke krav om at artsgruppa undersøkes innenfor prosjektet.
- Vekten som tillegges areal er jevnt over høyere i MD-instruksen da det ofte er færre parametere som inngår i endelig kvalitetsvurdering
- I skog er slitasje etter menneskelige aktiviteter, spor etter tunge kjøretøyer og forekomster av fremmedarter ofte de eneste parameterne som tillegges vekt i tilstandsvurdering i MD-instruksen. I DN-Håndbok 13 er ofte aldersklasser i skog og mengden gammelskogselementer inkludert i tilstand. Disse inngår i MD-instruksen i definisjon av naturtypene eller i vurdering av naturmangfold
- Fragmenteringen av naturtyper etter MD-instruksen gir ofte en annen kvalitetsvurdering enn om områdene hadde vært kartlagt mer sammenhengende, slik det ofte har vært gjort etter DN-Håndbok 13. Fragmenteringen kommer ofte av at det i MD-instruksen er mer spesifikke regler for bla. hvilke kartleggingsenheter (vegetasjonstyper) som kan inngå i en naturtype og hvor brede andre naturtyper skal være for å skille to lokaliteter. Det er eks. krav om at myrdrag/andre skogtyper bredere 7,5 m skal skille lokaliteter i skog. For semi-naturlige typer er det samme kravet 4 meter.
- Landskapsøkologi er ikke tillagt vekt i kvalitetsvurdering etter MD-instruksen uavhengig av naturtype
- Det er i lang mindre grad rom for skjønnsmessig justering av parametere opp og ned etter i MD-instruksen
- Det er ikke lagt opp til at parametere som ikke inngår direkte som en del av kvalitetsvurderinga etter MD-instruksen, kan brukes til å justere kvalitet for lokaliteter opp og ned.

Om en skal sammenligne de to metodikkene, er det særlig grunn til å trekke fram Lok 6 Røstøya; Stabbursvikan NØ og Lok 7 Røstøya; Litlaunskaget-Nordlandet. Førstnevnte består av ei sørvendt li med flere mindre, men godt utvikla holt med gammel ospeskog på svak lågurtmark (svak bærlyng-lågurtskog). Disse er kun skilt av mindre arealer med gammel furuskog. Etter DN-Håndbok 13 er disse skilt ut som en sammenhengende lokalitet og det er angitt en prosentfordeling mellom gammel ospeskog og gammel furuskog innenfor lokaliteten. Etter MD-instruksen må disse ospesholtene kartlegges og vurderes hver for seg som Naturtypen Gammel lågurt-ospeskog (C14), uansett om både artsinventar, dødvedmengde og alle andre parameter som skal vurderes er mer eller mindre helt like. Det eneste som skiller disse fra hverandre etter denne instruksen, er bildene og vurderinga av aksens naturmangfold, basert på om lokaliteten er under 5 daa eller mellom 5 og 50 daa.

Etter DN-Håndbok 13 er den gamle furuskogen som dominerer sentrale deler av Røstøya fra Røstøytangen i vest til Nordlandet i øst, kartlagt som en stor, sammenhengende lokalitet på rundt 1000 daa (Lok 7 Røstøya; Litlaunskaget-Nordlandet). Denne inneholder imidlertid partier der nesten alle trærne er unge, og som ikke har de samme kvalitetene som mange av søkkene. Dette framgår da også av beskrivelsen, og prosentfordelingen av naturtyper innenfor lokaliteten. Likevel finnes det også i ungskogsdominerte partier spredte svært gamle trær. At lokaliteten er kartlagt såpass stor er begrunnet i vurdering av potensialet for sjeldne og rødlista arter, blant annet av barksopp knyttet til dødved av furu og lav knytta til fuktige miljøer. Lokaliteten inneholder ut fra størrelsen, en lang rekke eksposisjoner, blant annet flere små nordvendte kløfter med partier som ligger tett opp til fattig, boreonemoral regnskog. Disse partiene er imidlertid marginale, og har ligner lokaliteter i nabokommunene Aure, hvor de er inkludert i gammel furuskog ved tidligere kartlegginger (Gaarder, 2014a).

Etter MD-instruksen ser kartleggingen av dette området helt annerledes ut. For det første er alle områdene med yngre skog kutta ut på grunn av for lavt innslag av gamle trær, noe som fører til langt flere mindre lokaliteter med *gammel furuskog med gamle trær* (C11.2). Den sørvendte lia fra Litlaunskaget over mot Røstøybugan består slik som ospeskogen i lok 6, av svak bærlyng-lågurtskog, og har over 50% dekning av furu. Denne delen tilfredsstiller derfor også definisjonen til Naturtypen *lågurfuruskog* (C7.1), og skal kartlegges som dette. I partier i denne lia finnes også noen stormfellingener fra orkanen Dagmar som også tilfredsstiller definisjonen av naturtypen *gammel furuskog med liggende død ved* (C11.3). Dette resulterer i de furudominerte delene av denne lia delvis i tre overlappende Naturtyper utfigurert og kvalitetsvurdert individuelt og uavhengig av hverandre.

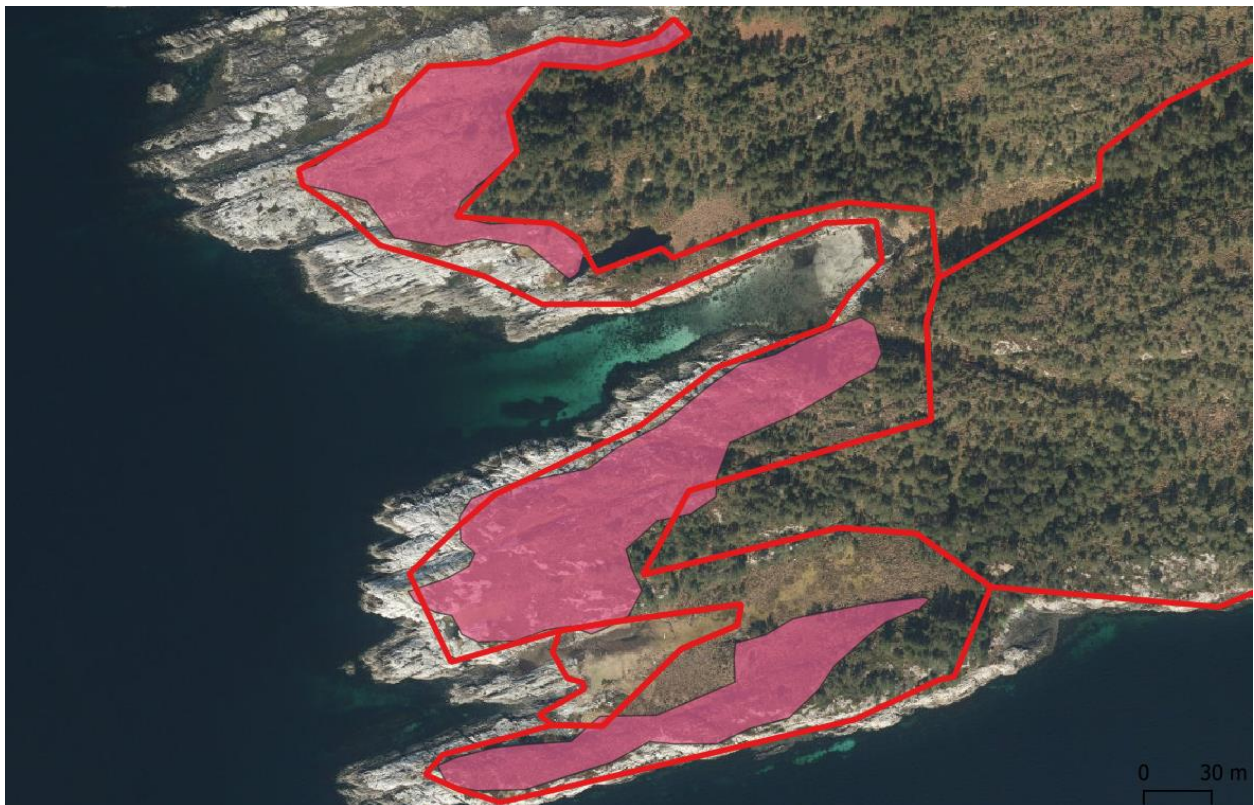
Figur 13. Eksempel på naturtypekart etter to instruks i den rikeste lia nordvest for den nedbrente skogstua. DN-Håndbok 13 har en naturtype for gammel kystfuruskog, mens MD-instruksen til dels har tre overlappende Naturtyper, alle kartlagt og kvalitetsvurdert separat.

Til sammen utgjør de kartlagte arealene med gammel furuskog på denne delen av Røstøya etter MD-instruksen, et areal på i underkant av 500 daa. Kartleggingen blir på den måten

delvis mer presis, da en får påvist mer eksakt hvor bestandene med gamle trær er, samtidig som de også blir mer arbeidskrevende og kognitivt krevende med tanke på kartlegging i flere lag og individuell kvalitetsvurdering av de ulike lokalitetene. En fanger heller ikke opp arealer på skrinnere boniteter der de gamle trærne står mer spredt enn 20 meter fra hverandre, som er kravet for kartlegging etter MD-instruksen.

Gammel furuskog er etter MD-instruksen definert å være skog i hogstklasse 5 eller definert som naturskog, og ha over 3 gamle trær (over 200 år)/liggende eller stående enheter med død ved (over 10 cm brysthøydiameter) per dekar. Dette er de samme innslagsverdiene som en finner også i naturtypene knyttet til gammel granskog i den samme instruksen. Når det kommer til kvalitetsvurdering av et område, er det satt et nedre dimensjonskrav på 30 cm (bhd) for dødvedenheter. All dødved som er under 30 cm kan inngå i en dødvedfigur, men vil ikke bidra til å heve lokalitetskvaliteten. Etter DN-Håndbok 13 er tallet på nøkkelementer i furuskog per daa 2, og det er ikke noe absolutt krav til avstanden mellom elementene, om de finnes mer spredt eller klumpvis i terrenget, noe som er tilfellet i furuskogene på Røstøya. Dette er elementer som bidrar til at større og mer sammenhengende områder kartlegges etter DN-Håndbok 13, i stedet for at det blir kartlagt flere og mindre lokaliteter. Store områder huser generelt større mengde og større variasjon av habitater og substrat og et rikere arts-mangfold enn mindre områder. Et større område har også større sannsynlighet for å huse langsiktig levedyktige populasjoner av arter. I DN-Håndbok 13 er det heller ikke satt noen nedre dimensjonskrav til hvilken dødved som skal telle i vurderingen av kvalitet. Det er kjent at «kelostaur» av furu ned til 5 cm kan huse en lang rekke arter (Reiso pers.med).

Fragmentering på bakgrunn av absolutte kartleggingsregler kommer også til uttrykk andre steder i denne kartleggingen. Blant annet gjennom en lang rekke med små polygoner av kystlynghei, skilt fra hverandre av andre naturtyper, som strandenger, strandberg eller smale myrdrag. I DN-Håndbok 13 har det vært tradisjon for å se på kystlynghei som en landskaps-type eller et kompleks, bestående av myrer, strandenger, beitemarker og lyngheier, og en har også i mye større grad kartlagt den på landskapsnivå, sammenlignet med i MD-instruksen, der kun selve lyngheiene (T34) er inkludert i Naturtypen. Dette fører til en langt større fragmentering av naturtypen sammenlignet med tidligere, gjennom at andre naturtyper som ikke er T34 klippes bort. Fragmenteringen øker ytterligere gjennom at minstebredden for å skille to naturtypelokaliteter fra hverandre etter denne instruksen, er så liten som 4 meter. Et eksempel er lokalitet Røstøya; Litlaunskaget 2 (152-009), som etter DN-håndbok 13 er en lokalitet på litt under 40 daa, mens den etter MD-instruksen er skilt i tre mindre lokaliteter på hhv 4,4 daa, 9,3 daa og 7,1 daa. Alle disse blir dermed kartlagt, dokumentert og kvalitetsvurdert uavhengig av hverandre på grunn av små forekomster av strandenger mellom de ulike nesene de ligger på, strandenger som sauene for øvrig er helt avhengige av som en del av beitegrunnet, om helårsbeite i kystlynghei skal være mulig.

Figur 14. Litlaunskaget består av kystlyngheier, strandenger, myr og mer furudominerte partier. Etter MD-instruksen kartlegges og kvalitetsvurderes kystlyngheiene hver for seg (rosa figurer), mens etter DN-Håndbok 13 kartlegges de sammen (rød omramming).

MD-instruksen inkluderer en del naturtyper som tradisjonelt ikke har vært med i DN-håndbok 13, samtidig som en del naturtyper fra tidligere metodikk mangler. Blant annet skal kulturlandskap etter instruksen som nevnt kartlegges uavhengig av tilstand, noe som blant annet gjør at blant annet naturbeitemark, kystlynghei og boreal hei som er gjengrodd, men som enda ikke tilfredsstiller skogdefinisjonen i NiN skal kartlegges. Videre er det i de fleste skogtyper er det krav til over 50% dekning av en gitt art/artsgruppe i tresjiktet for utfigurering. Dette gjør at blandingsskoger med lavere dekning av ulike treslag faller utenfor instruksen. En har ikke funnet eksempel på slike naturtyper innenfor dette prosjektet. Eksempel på naturtyper som faller utenfor MD-instruksen innenfor dette prosjektet, er gamle ospesuksesjoner på blåbær- og bærlyngmark og gammel boreal lauvskog dominert av bjørk og rogn. Dette gjør at søkkene med trekk som minner om boreonemoral regnskog, ikke fanges opp etter MD-instruksen fra 2020, til tross for forekomster av rødlistearter knyttet til dette elementet som her er svært nær sin nordgrense. Ifølge Artskart er funnet av gul pærelav (NT) på Stamnesøya, et av svært få funn av arten i Trøndelag. Slike områder kan etter DN-Håndbok 13 kartlegges som gammel boreal lauvskog uavhengig av feltsjiktet og treslagssammensetningen.

Generelt er arealkravene for en lang rekke naturtyper lavere i MD-instruksen sammenlignet med DN-Håndbok 13. Dette er en av faktorene som er med å bidra til det høye tallet på lokaliteter etter denne instruksen. Innslagsverdien for å kartlegge nedbørsmyr i sørboreal sone er 2500 kvm. Fattig jordvannsmyr i sørboreal sone er ikke en naturtype etter instruksen. For kystmyr av utformingen annen kystmyr etter DN-Håndbok 13 er innslagsverdien for kartlegging i sørboreal sone 50 daa om lokaliteten er svakt påvirka. Etter MD-instruksen kartlegges som nevnt ikke fattig jordvannsmyr, og en kan dermed gå glipp av store og viktige

myrkomplekser i lavlandet på fattig berggrunn fordi bare arealene som er nedbørsmyr er prioritert for kartlegging etter instruksen fra 2020.

For de semi-naturlige naturtypene semi-naturlig eng, naturbeitemark og semi-naturlig strandeng er det brukbar overlapp i definisjoner mellom de to metodikkene, blant annet er de i begge metodikkene definert ut fra forekomst av ekstensiv bruk, mangel på eller svært få spor av gjødsling og lang tids hevd. Den store forskjellen mellom de to systemene ligger i kravene til utfigurering av naturtyper. For er nedre arealgrense etter MD-instruksen 250 kvm (0,25 daa), og alle lokaliteter over dette arealet er derfor kartfestet. De kartlagte naturbeitemarkene etter MD-instruksen er i gjennomsnitt er rundt 11 daa (12 lokaliteter), og det samme gjennomsnittet for naturbeitemark etter DN-Håndbok 13 nesten 23 daa (6 lokaliteter). Videre er fem av lokalitetene kartlagt etter MD-instruksen under 1 daa, mens ingen av lokalitetene etter DN-Håndbok 13 er så små. I DN-Håndbok 13 er minstearealet for kartlegging av naturbeitemark i utgangspunktet 0,5 daa.

Figur 15. Eksempel på ei naturbeitemark som er kartlagt etter MD-instruksen men ikke etter DN-Håndbok 13. Arealet av lokaliteten er litt over 0,4 daa og store deler av den er gjengrodd med lyng og andre skogsarter. Svært få karplanter og bare noen få vanlige arter av grasmarkssopp ble registrert. Foto: Solfrid Helene Lien Langmo.

Videre ser en at innenfor det aktuelle prosjektet bidrar lavt artsantall, lav heterogenitet og høy gjengroingsgrad til at mange av de minste lokalitetene ikke regnes som prioriterte naturtyper etter DN-Håndbok 13. Etter MD-instruksen skal de som nevnt tas ut så lenge de tilfredsstillende definisjonene til semi-naturlig mark, og er over minstearealet. Alle undersøkte naturbeitemarker er også undersøkt for beitemarksopp, og på samtlige av disse små flekkene ble kun vidt utbredte arter ble påvist.

Gjennom sammenstilling av eksisterende informasjon om Røstøya, kan en se at begrepsbruken rundt enkelte av naturtypene på øya har endret seg fra 70-tallet og fram til i dag. Kystlynghei nevnes ikke i de tidligste beskrivelsene (Aune, 1976). Kystlynghei er første gang nevnt hos Røstøya i Fremstad & Holten (1988). Også Pedersen & Arrestad (2012) omtaler forekomster av kystlynghei her, og det er også naturtypen som er valgt for de treløse heiene i forbindelse med basiskartlegging i 2011. Kystlynghei har etter dette (2015) fått status som utvalgt naturtype etter naturmangfoldloven. Den har også fått status som sterkt truet (EN) på Norsk rødliste for naturtyper, som kom i 2018. Med en slik status følger blant annet en

plikt til at naturtypen skal tas særlig hensyn til. Det er også opprettet tilskuddsordninger som skal bidra til at verdiene i blant annet utvalgte naturtyper blir ivarettatt.

I utkast til oppdaterte faktaark for DN-Håndbok 13 (Miljødirektoratet, 2015) finner en for naturtypen kystlynghei at sviing og beitetid gjennom store deler av året er det som kjenne-tegner kystlynghei og at det er kjent at lyngheiene har vært svidd nord til Lofoten (Vest-vågøy), men dette kan ha opphørt i løpet av 1800- tallet, slik at tradisjonen ikke lever i minnet til dagens lokalbefolkning. I tråd med dette har en valgt å kalle heiene langs kysten til Lofoten for kystlynghei. Naturtypen er etter NiN (Bratli et al., 2017) også beskrevet å være betinget av brenning. Videre er det etter DN-Håndbok 13 et sentralt krav at tresjiktstettheten (TT) ikke skal være trinn 5, altså at over 10-25% av området ikke er dekket av trær. Er dekningen større, regnes ikke området som kystlynghei. Ut fra dette er kystlynghei valgt som naturtype i de åpne partiene på deler av Røstøya og holmene rundt, og på de partiene som fremdeles bærer preg av gjengroing med unge trær. Her finner en det sannsynlig at trærne har vært fjernet og at det har vært rydda og delvis også brent, noe som er særlig sannsynlig ute på holmene rundt Røstøya. Det er grunn til å påpeke at siden alle de små nesene på Røstøya som er kartlagt som kystlynghei, er en del av en større helhet, og verdien er derfor samlet sett større enn hva verdien av det enkelte neset er. Av den grunn er også alle lokalitetene inkludert i skjøtelsesplanen for øya, til tross for at enkelte i dag tilfredsstiller verdi C etter DN-håndbok 13.

Etter NiN og MD-instruksen er den grunnleggende definisjonen av kystlynghei lik. Den store og vesentlige forskjellen, ligger i hvor lenge et område regnes som kystlynghei. I NiN, og dermed også i MD-instruksen, er definisjonen at gjengroende arealer av kystlynghei under skoggrensa skal tilordnes denne naturtypen inntil en ettersuksjesjonstilstand er nådd. Med dette menes at artssammensetningen og de økologiske prosessene i et område tilsvarer skogsmark. Dersom gjengroingen går via faser med stor busk- og/eller tresjiktstetthet eller artssammensetningen ikke gir grunnlag for å avgjøre om ettersuksjesjonstilstanden er nådd, skal et gjengroingsareal tilordnes skogsmark når skogen tilfredsstiller kriteriene for gammel normalskog, altså skog i hogstklasse 5. Inntil den tid skal området altså tilordnes kystlynghei, og en ser ut fra dette at det er en vesentlig forskjell i hvor mye som skal kartlegges som kystlynghei etter de to systemene. Ut fra dette er ytterligere noen arealer med svært gjen-grodde heier på Røstøya kartlagt som kystlynghei etter MD-instruksen.

De samme forskjellene som beskrevet over, gjelder også for naturtypen **boreal hei**, som er en heitype som også er betinget av skogrydding og beite, men ikke av brenning. Etter utkast til oppdaterte faktaark for DN-Håndbok 13 (Miljødirektoratet, 2015), er kalkfattig boreal hei regnet som så lik fattig fjellhei at det ikke er en type som er prioritert for kartlegging. Etter MD-instruksen er dette en naturtype prioritert for kartlegging på linje med kystlynghei, på grunn av at den er rødlista som VU (Sårbar) på Norsk rødliste for naturtyper fra 2018. Hvor lenge naturtypen skal tilordnes boreal hei er også lik som for kystlynghei. Naturtypen boreal hei er valgt for heiene på Stamnesøya og Ytterøya, da disse heiene bærer preg av å være i en gjengroing, men enda ikke er å regne som skogsmark, samtidig som en ikke har klart å finne spor etter brenning. Mange av trærne i heiene er også noe eldre, opp mot 150-200 år, men det er tydelig at gjengroingsprosessen er svært langsom. Heller ikke lokale historiske kilder kjenner til at det har vært brent her (Kolbjørn Aune. pers. med.). Det aktuelle tilfellet er også drøftet med Rune Halvorsen, UiO, som støtter vurderingen av områdene som boreal hei. Det er grunn til å påpeke at det ikke er gjort undersøkelser etter kull i torva for å avdekke eventuell tidligere brenning, og det er heller ikke gjort undersøkelser av røsslyngfrøene for å se på eventuelle responser på røyk. Om framtidige undersøkelser viser noe av dette, bør naturtypen byttes om til kystlynghei. Om naturtypen endres, vil arealet etter DN-Håndbok 13

uansett ikke kartlegges, da det er for gjengrodd. Etter Miljødirektoratets instruks vil store deler av arealet bli kartlagt som kystlynghei med svært redusert lokalitetskvalitet, mens noen av de høyeste knausene med minst trær vil bli kartlagt som kystlynghei med lav lokalitetskvalitet. Ut fra dette er disse arealene kartlagt etter MD-instruksen, men ikke etter DN-håndbok 13.

Figur 16. Områder med kalkfattig boreal hei som langsamt gror igjen nord på Stamnesøya. Området tilfredsstiller enda ikke definisjonen av skogsmark, og er dermed å regne som en semi-naturlig naturtype, da mye av skogen er ung, under 100 år. Foto: Solfrid Helene Lien Langmo.

Figur 17. Sammenligning av området i fig. 16 på flyfoto fra 2019 tv. og 1962 th. Fra Norge i Bilder (2021). Som en ser, er mange av trærne unge på det eldste flyfotoet.

Heier som de beskrevet ovenfor, både av kystlynghei og boreal hei i seine gjenvekstsukksjoner og med få historisk gode kilder, er svært tidkrevende og vanskelige å kartlegge og skille fra hverandre. Halle & Kristiansen (2020) diskuterer forskjeller mellom de to typene i en artikkel i Blyttia, og mange av disse problemstillingene er også relevante for dette prosjektet. Valg av naturtype for de ulike øyene og holmene er så godt det lar seg gjøre begrunnet ovenfor.

4.2 Endringer i naturtyper i skog sammenlignet med eldre kartlegginger

Når det gjelder naturtypen kystfuruskog er Angell-Petersen (1988) den første som, i forbindelse med utredning av øya for vern, omtaler naturtypen på Røstøya. Senere er skogen her som nevnt kartlagt som kystfuruskog i forbindelse med kommunal naturtypekartlegging (Henriksen, 2002). Det går ikke fram av denne faktaarket i Naturbase om de ved denne kartleggingen faktisk var på Røstøya, eller om lokalitetsbeskrivelsen bare er utarbeidet på bakgrunn av gamle data. Kartleggingen i 2002 ble utført i tråd med DN-Håndbok 13 fra 1999 (Direktoratet for Naturforvaltning, 1999), hvor kystfuruskog er beskrevet som skog med innslag av kystbundne karplanter, moser og lav, særlig i rikere skog. Videre finner en at mye av kystfuruskogene tidligere var lyngheier som nå er i ferd med å gro igjen, og at stort innslag av einer og røsslyng er typisk. Det er også beskrevet ulike viktige utforminger av naturtypen, og en finner at den primært forekommer i kyst- og fjordstrøk på Vestlandet, men også nord til Troms, og langs Sørlandet. Under verdivurdering finner en at A-lokaliteter etter dette faktaarket skal være «*Velutviklede purpurlyngutforminger. Velutvikla utforminger med rikt innslag av barlind, eføy og/eller kristtorn. Lokalteter innenfor utformingene som har naturskogs-preg. Lokalteter med forekomst av rødlistearter.*»

I tråd med siste utkast til revisjon av faktaark for DN-Håndbok 13 er gammel kystfuruskog lagt inn som en utforming av gammel furuskog (Hofton, 2014), og ikke som en del av naturtypen regnskog (Gaarder, 2014b). Ut fra dette, er også gammel furuskog valgt som naturtype for skogen på Røstøya, selv om skogen i mindre partier har trekk som ligger tett opp til fattig boreonemoral regnskog. Disse partiene inkluderer for det mest mindre nordvendte søkk dominert av boreale lauvtrær. Her er lungeneversamfunnet godt utviklet på trærne i tillegg til betydelige mengder strylaver. I den sørvendte og rikeste skråningen vest for den nedbrente skogstua dominerer furu sammen med osp og bjørk i store deler av lia. Dette er skog med høyere uttørkingseksposering og som har færre arter som betinget av høy luftfuktighet. Det er også grunn til å nevne at gammel kystfuruskog er internasjonal ansvarsnaturtype for Norge, samt at undersøkelser særlig i nabokommunen Aure, har vist at mangfoldet av barksopp i de gamle kystfuruskogene i området er svært stort. Dette inkluderer flere nasjonalt og internasjonalt sjeldne arter (Gaarder & Hofton, 2010).

4.3 Skjøtsel, restaurering og fremmede arter

Særlig på Røstøya er det utført et omfattende restaureringsarbeid over de siste ti årene. Dette har i første rekke vært konsentrert rundt fjerning av fremmede treslag inkludert norsk gran. Også frøspredde enkelttrær er tatt ut når slike er påvist. Dette har blant annet resultert i gjenåpning av gammel innmark og økte arealer med grasmarekka egna for beite. Det er også satt på sauene på alle de tre øyene, noe som særlig på Røstøya har ført til synlige endringer i vegetasjonen. Fra tidligere er det blant annet hos Fremstad & Holten (1988) beskrevet gjengroing av engene sørøst på øya med einer og osp.

På Stamnesøya og Ytterøya ser beitetrykket i dag ut til å være passe i forhold til beitegrunnlaget. På Røstøya bærer landskapet tydelig preg av hardt sauebeite på de relativt små grasdekte arealene som finnes, og særlig godt synlig er dette i sør og sørøst. Her er beitetrykket så hardt at plantene sliter med å sette frø, og det er vanskelig å identifisere artene som vokser her. Også strandengene på denne delen av øya er hardt nedbeita. Eineren som tidligere er beskrevet i beitemarkene er her fremdeles, selv om en del er fjernet. Det finnes fremdeles også gammel osp, men osperenninger finnes knapt, da disse er spist av sauene som går her. Beitetrykket på resten av øya er noe lavere, men mange steder vises beitet godt også på lyngen, både ute på åpne lyngheier og inne i skogen. Særlig i de sørøstvendte liene der sauene står i le for vestaværet, er blåbærlyngen mange steder hardt beita, og mange av

karplantene nevnt tidligere ikke lette å påvise. Som helhet er beitetrykket på Røstøya ikke for høyt, men på grunn av om fattende beite på mindre deler av øya, regnes det som litt for høyt sørøst på øya.

Vinteren 2014 var ekstremt tørr i Midt-Norge kombinert med lave temperaturer og konstant vind fra sørøst. Dette resulterte blant annet i omfattende lyngdød på kysten, og både røsslyng, blåbær og også mye tyttebærlyng gikk med. Mange steder hadde røsslyngen i gamle lyngheier fått stått urørt lenge, og den var blitt gammel og grov. Dette resulterte både i flere omfattende branner og store områder uten levende røsslyng. Mange steder ser røsslyngen heller ikke ut til å spire fra røtter eller frø. På Røstøya forekommer flere slike partier i sørøst hvor beitetrykket er høyest. Hardt beite på disse arealene de seinere åra kan også ha vært med å hemme spiringen av lyng noe, men dette er vanskelig å vurdere, da en ikke vet hvor mange av lyngrøttene som faktisk er i live.

Figur 18. Parti sørøst på Røstøya der så å si all røsslyngen døde av tørke i 2014. De grønne partiene i bildet er for det meste mose, og her er svært lite regenerering påvist. Det er usikkert om røttene er i live, slik at de kan spire på grunn av høyt beitetrykk. I bakgrunnen skimtes deler av beitemarka Røstøya sørøst. Foto: Solfrid Helene Lien Langmo.

Målsetningen fremover bør for Stamnesøya og Ytterøya være fjerning av fremmede bartrær inkludert frøspredde eksemplarer av disse. Dette bør skje i tett samarbeid med grunneierne her. Beitetrykket på disse øyene kan holdes uforandret.

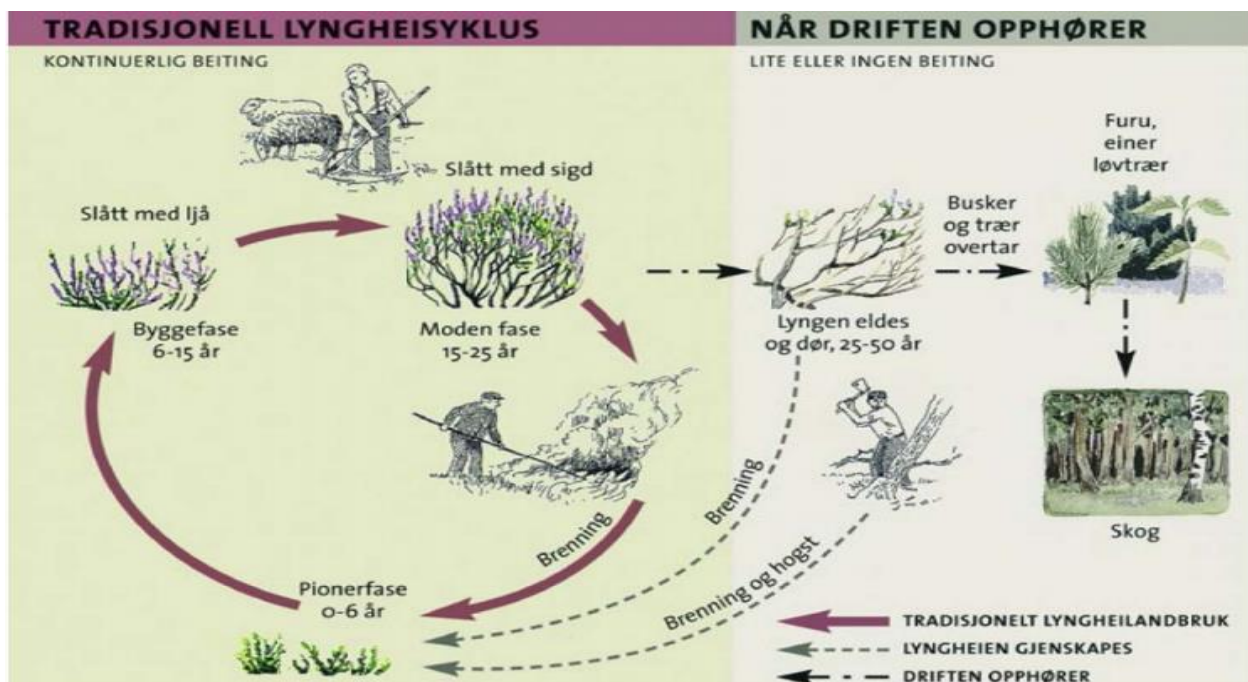
For Røstøya sin del bør målsetningen være videre arbeid med fjerning av fremmede bartrær inkludert bergfuru som de siste årene er påvist en rekke steder. Arten kan være vanskelig å skille fra norsk furu, og det finnes også en rekke andre fremmede bartrær som ligner den arten. Plantefeltene med bergfuru er til dels små og vanskelige å oppdage, og ytterligere grundige undersøkelser vil trolig være nødvendige for å avdekke alle. Videre vil det være nødvendig med supplerende undersøkelser for å overvåke eventuell spredning av arten, som i en del av de observerte plantefeltene hadde kongler. Slik overvåkning og fjerning av småplanter er allerede etablert praksis for gran og sitkagran.

Beitetrykket på Røstøya, og særlig i sørøst kan med fordel reduseres noe, i alle fall for en kortere periode. På denne måten vil vegetasjonen få hente seg inn. Beitetrykket særlig på de gamle engene bør imidlertid overvåkes kontinuerlig, slik at en unngår store oppsalg av arter som einstape, lyssiv, myrtistel eller finnskjegg når beitetrykket går ned. Særlig for einstape kan det være aktuelt med bekjempelse om den sprer seg betydelig. Dette gjøres ved at arten slås på forsommeren, for eksempel med ljå eller ryddesag.

Reduksjon av beitetrykket i på de hardest beitede arealene gjøres på flere måter:

- Reduksjon antallet dyr i besetningen som beiter her
- Gjerde av de hardest belasta områdene i kortere perioder
- Gjenoppta en aktiv skjøtsel av kystlyngheiene på selve Røstøya og holmene rundt
- I større grad fordele beitedyrene utover også på øyene rundt Røstøya inkludert Soløya

Ved beite på de små øyene er dyrevelferd viktig, og tilgang på særlig vatn og ly må sikres. Den øya som egner seg best som tilleggsareal for beite er Marøya, som allerede beites. Denne har også godt restaureringspotensiale som kystlynghei, har tilgang på vatn og gode skjulmuligheter. Også alle de andre mindre holmene har brukbart restaureringspotensiale, men i mindre grad tilgang på særlig vatn, og en bør derfor vurdere om de bare skal beites deler av året. Dette inkluderer også Soløya, der særlig tilgang på vatn er begrensende faktor for helårsbeite. Å stenge av deler av øya med gjerder for villsau vil kreve betydelig innsats, og bør vurderes nøye opp mot effekten av tiltaket.

Figur 19. Typisk vegetasjonssyklus i kystlynghei. Figur fra Lyngheisenteret basert på Gimmingham (1972).

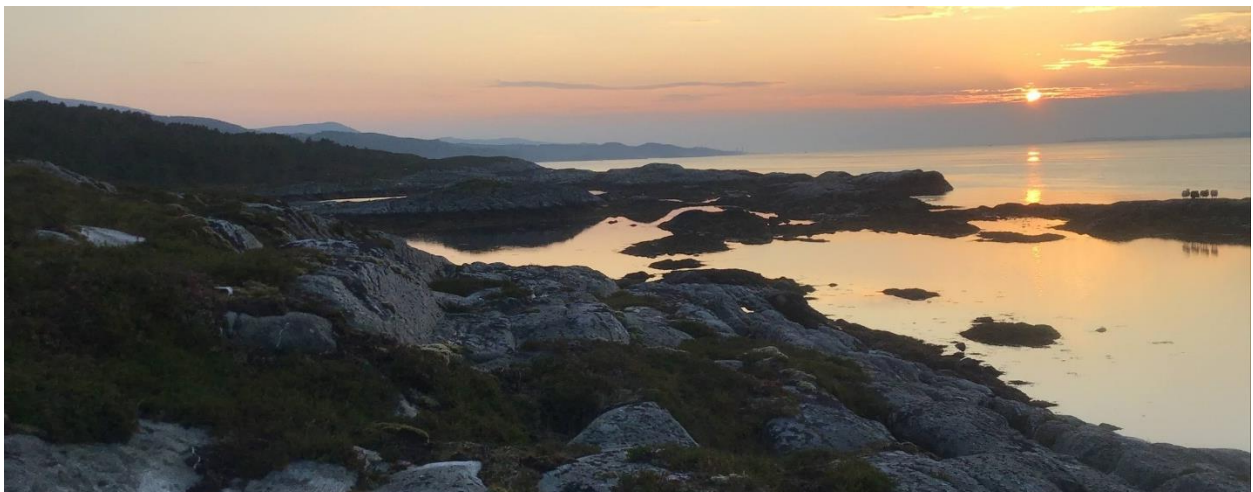
Kystlyngheiene på de fleste holmene rundt Røstøya er i dag i bedre forfatning med mindre gjengroing og mer intakt røsslyng uten tørkeskader, sammenlignet med mange av heiene på selve Røstøya. Dette gir et bedre utgangspunkt for restaurering her, samt at disse holmene lettere kan svis av kontrollert sammenlignet med arealene på selve Røstøya. Lyngheiene på selve Røstøya ligger spredt på odder og nes, særlig på vest- og nordsiden av øya der vind og vær fører til at gjengroingen går saktere. Noen av disse er mulig å skjømte kontrollert med brenning. Lyngheiene bør skjømtes på en måte som i best mulig grad sikrer dyrenes nærings-tilgang gjennom å sikre mosaikker av lyng i ulike aldersklasser. Både på Røstøya og alle

holmene rundt er røsslyngen gammel og forveda. Alderen varierer for det meste mellom 30 og 50 år, basert på telling av årringer. Enkelte steder, særlig på selve Røstøya, har hard beiting og/eller tørke, ført til åpne glenner der det meste av den gamle røsslyngen er død, jf. fig 18. Spredt spirer også nye lyngplanter fra røttene på de gamle. Både Soløya og Slåttaholmen er gamle beitemarker som i dag i svært liten grad benyttes, og bærer preg av begynnende gjengroing. Disse utgjør verdifulle tilskudd til beitearealet i øygruppa rundt Røstøya. Soløya er vernet som naturreservat, og beitet bør skje i tråd med verneformålet. Verneforskriften for Soløya åpner også for videre beiting, men gir Miljødirektoratet hjemmel til å regulere beitetrykket. For videre beskrivelse av kystlyngheiene i området, se Langmo (2021).

Om en skal skjøtte kystlyngheiene på selve Røstøya, er det viktig at slik skjøtsel ikke kommer i konflikt med verneformålet. Eventuell brenning av skog er videre omtalt i Langmo (2021). det er grunn til å påpeke også her at brenning av skog i første rekke bør skje i et noe begrenset omfang, og at en må holde nøye øye med eventuell frøspredning av fremmede bartrær på nysvidde arealer.

Kort oppsummert vil en foreslå følgende tiltak for restaurering og sviing av lynghei:

- Ekstensivt sommerbeite og ikke helårsbeite på Soløya. Denne bør ikke svis (pga. vern)
- Sette igjen enkelte einerkratt i søkk i strandsonen de nærmeste 30-50 meter fra stranda, med tanke på hekkefugl, bla. ærfugl, og særlig på øyene og holmene rundt Røstøya
- Sviing bør skje før 15. mars, og om det viser seg at spesifikke fuglearter som hubro, svartstrupe, grågås m.fl. hekker her, bør sviingen avsluttes tidligere enn dette.
- Unngå å svi hele holmer på en gang, og unngå å svi alle nesene på Røstøya samtidig, dette for å opprettholde mosaikk mellom urter og gras og lyng i ulike aldersklasser
- Størrelse på sviflater bør vurderes kontinuerlig med tanke på å opprettholde mosaikk mellom lyng i ulike aldersklasser, og reduseres om nødvendig, samt med tanke på forsvarlig sviing i områder der det er fare for at brannen spres til nærliggende skog
- Vurdere omløpstid mellom hver sviing etter å ha høstet erfaring med sviing fra området. Vanligvis ligger omløp mellom 15-25 år basert på syklusen i Gimmingham (1972)
- Se på Røstøya og de omkringliggende holmene som en enhet og ett beiteområde, og i større grad forvalte dem som dette. For skjøtelsesplan for lyngheiene vises det til Langmo, 2021.

Figur 20. Noen av dagens innbyggere på Røstøya følger på trygg avstand med på denne litt merkelige biologen med IPad og GPS som trækker rundt i matfatet deres. Foto: Solfrid Helene Lien Langmo.

Referanser

Angell-Petersen, I. 1988. Inventering av verneverdig barskog i Sør-Trøndelag. Økoforsk rapport 1988:8. 235 s.

Artsdatabanken & GBIF Norge, 2020. Artskart, internettportal for artssøk. Hentet 28.01.2021 fra <https://artskart.artsdatabanken.no/>

Artsdatabanken.2020a. Fremmedartslista 2018. Hentet 28.01.2021 fra <https://www.artsdatabanken.no/fremmedartslista2018>

Artsdatabanken. 2020b. Norsk rødliste for naturtyper 2018. Hentet 28.01.2021 fra <https://www.artsdatabanken.no/rodlistefornaturtyper>

Aune, E.I. 1976. Botaniske undersøkingar i samband med generalplanarbeidet i Hemne kommune Sør-Trøndelag DKNVS-museet, rapport botanisk serie 1976 – 1.

Bangjord, G. & Ekker, A. T. 1992. Fylkesmannen i Sør-Trøndelag. Utkast til verneplan for sjøfugl i Sør-Trøndelag fylke. Rapport nr. 5 - 1992. 72 s

Bratli, H., Halvorsen, R., Bryn, A., Arnesen, G., Bendiksen, E., Jordal, J. B. et al. 2017. Dokumentasjon av NiN versjon 2.1 tilrettelagt for praktisk naturkartlegging i målestokk 1:5000. Natur i Norge, Artikkel 8 (versjon 2.1.2).

Bryn, A. & Ullerud, H.A 2018. Feltveileder for kartlegging av terrestrisk naturvariasjon etter NiN (2.2.0) – tilpasset målestokk 1:5000 og 1:20 000, utgave 1, kartleggingsveileder nr 2. Artsdatabanken, Trondheim.

Direktoratet for naturforvaltning 2007. Kartlegging av naturtyper -Verdisetting av biologisk mangfold. DN-håndbok 13, 1999

Direktoratet for naturforvaltning 1999. Kartlegging av naturtyper -Verdisetting av biologisk mangfold. DN-håndbok 13 2.utgave 2006 (oppdatert 2007)

Evju, M., Blom, H., Brandrud, T. E., Bär, A., Lyngstad, A., Øien, D.-I. & Aarrestad, P. A. 2017. Naturtyper av nasjonal forvaltningsinteresse. Revidert forslag til vurdering av lokalitetskvalitet. - NINA Rapport 1428.

Fremstad, E. 1997. Vegetasjonstyper i Norge. NINA Temahefte 12: 1-279

Fremstad, E. og A. Moen, 2001. Truete vegetasjonstyper i Norge. – Univ. i Trondheim Vitensk.Mus. Rapp.Bot.Ser. 2001-4: 1-231.

Fremstad, E. & Holten, J.I. 1988. Transportsystem for Haltenbanken. Botanisk befaring av aktuelle ilandføringssteder. NINA oppdragsmelding 1: 1-51

Gaarder, G. & Vatne, S. 2014. Kulturlandskapskartlegginger i Hemne, Meldal og Orkdal kommuner. Miljøfaglig Utredning rapport 2014-1: 1-28 + vedlegg. ISBN 978-82-8138-687-7

Gaarder G, Hofton TH, 2010. Vedboende sopp på furu i midtre og indre deler av Møre og Romsdal. Agarica 2010, vol. 29, 45-60.

Gaarder, G. 2014a. Supplerende naturkartlegging i Aure og Kristiansund kommuner 2013. Miljøfaglig Utredning notat 2014-8. 21 s. + vedlegg.

Gaarder, G. 2014b. Regnskog. Utkast til faktaark. Upubl. Rev. siste gang 01.12.2014.

Gjershaug, J.O., Aarrestad, P.A., Westergaard, K.B. & Myklebost, H.E., 2011. Kartlegging av fem verneområder i Sør-Trøndelag etter NiN-systemet. NINA Notat 14.12.2011. Upubl.

Hallan, N. 1959. Hemneboka. Ei bygdebok for Hemne Prestegjeld (herada Heim, Hemne, Snillfjord og Vinke). Første halvband. Bygdesoga fram til år 1700. Hentet 28. 01.2021 i Nasjonalbiblioteket: https://www.nb.no/items/URN:NBN:no-nb_digibok_2012011908082?

Helle, A. G. og Kristiansen, G. 2020. Kystlynghei eller boreal hei – definisjoner til besvær: Kartlegging av Hitra etter Natur i Norge (NiN2). Blyttia 78:59-67.

Henriksen, G. 2002. Naturtyper og viltområder i Hemne kommune. Origo miljø AS. Rapport nr. 03/02-16

Historiske flybilder. Lest fra <https://kart.finn.no/> 28.01.2021.

Hofton, T.H. 2014. Gammel furuskog. Utkast til faktaark. Upubl. Rev. siste gang 30.11.2014.

Gimingham, C., 1972. Ecology of Heathlands, 266 pp. Chapman and Hall, London.

Johansen, L., Bele, B., Vesterbukt, P., Thorvaldsen, P., Grenne, S. og Aune, S. 2011. NiN-naturtypekartlegging i utvalgte naturvernområder i Sør-Trøndelag 2011. Bioforsk Rapport. Vol. 6 Nr. 146 2011

Kristiansen, M.E.V., 1994. Nasjonal registrering av verdifulle kulturlandskap, Sør-Trøndelag fylke. Fylkesmannen i Sør-Trøndelag, Miljøvernavdelingen. Rapport Nr. 6 - 1994

Korsmo, H., Angell-Petersen, Bergmann, H.H. & Moe, B. 1999. Verneplan for barskog. Regionrapport for Midt-Norge. NINA Utredning 6: 1-99

Langmo, S. H. L. 2021. Skjøtselsplan for kystlynghei i Røstøya naturreservat og på holmene rundt Røstøya, Heim kommune, Trøndelag fylke 2021. BioFokus-notat 2021-23. Stiftelsen BioFokus. Oslo

Liavik, K. 1996. Nasjonal registrering av verdifulle kulturlandskap i Sør-Trøndelag - sluttrapport for Sør-Trøndelag. Fylkesmannen i Sør-Trøndelag, Miljøvernavdelingen. Rapport Nr. 5 - 1996

Miljødirektoratet. 2021. Konsekvensutredninger for klima og miljø. Veileder. M-1941. Hentet 25.03.2021 fra <https://www.miljodirektoratet.no/myndigheter/arealplanlegging/konsekvensutredninger/>

Miljødirektoratet. 2020a. Kartleggingsinstruks - Kartlegging av Naturtyper etter NiN2 i 2020. Veileder. M-1621.

Miljødirektoratet. 2020b. Naturbase. Faktaark for naturtypelokaliteter. Hentet 10.02.2021 fra <https://geocortex01.miljodirektoratet.no/Html5Viewer/?viewer=naturbase>

Miljødirektoratet. 2015. Veileder for kartlegging, verdisetting og forvaltning av naturtyper på land og i ferskvann. Utkast til faktaark 2015 – Kulturmark Versjon 7. august 2015

Moen, A., 1998. Nasjonalatlas for Norge: Vegetasjon. Statens kartverk, Hønefoss, 199 s.

Norges geologiske undersøkelse. 2021a. Berggrunnskart N250. Hentet 28.01.2021 fra <https://geo.ngu.no/kart/berggrunn/>

Norges geologiske undersøkelse. 2021b. Løsmassekart – Nasjonal løsmassedatabase. Hentet 28.01.2021 fra <http://geo.ngu.no/kart/losmasse/>

Norge i Bilder. 2021. Sammenligningstjeneste for flyfoto hentet 25.03.2021 fra <https://www.norgebilder.no/>

Parelius, N. 1959. En slektskrets omkring gjestgiver- og handelsstedet Magerøy i Hemne : Parelius - Hals – Strøm. Særtr. av: Norsk slektshistorisk tidsskrift. B. 17 Elektronisk reproduksjon [Norge] Nasjonalbiblioteket Digital 2016-11-03. Hentet 28. 01.2021 i Nasjonalbiblioteket https://www.nb.no/items/URN:NBN:no-nb_digibok_2016060208023?

Pedersen, B. & Aarrestad, P.A. 2012. Program for miljøovervåking Tjeldbergodden. Overvåking av jord, vegetasjon og epifytter 2011. - NINA Rapport 861. 113 s.

Riksantikvaren. Kulturminnesøk. Hentet 28.01.2021 fra <https://kulturminnesok.no/>

Steinsvåg, K.M.F., Blindheim, T. Gaarder, G. Høitomt, T. Ihlen, P.G. Langhelle, M.L. 2018. Naturfaglige redigeringer av kystfuruskog. Sammenstilling av kartleggingsresultater 2012-2017. Miljøfaglig Utredning rapport 2018-10, 111s. ISBN 978-82-8138-916-8

Suul, J., 1975. Rapport om arbeidet med registrering av områder som bør disponeres for formålene: naturvern, friluftsliv og fornminne i Sør-Trøndelag. 58 s, vedlegg, kart. Trondheim.

Wingan, R. 1996. Viltet i Hemne kommune. Hemne Kommune. Rapport, 1996. 92 ss.

Vedlegg 1 Naturtypebeskrivelser etter DN-Håndbok 13 for naturtyper på Røstøya, Soløya, Stamnesøya og Ytterøya

Reviderte lokaliteter

Nr.: BN00089455 (**Røstøya sørøst**) - Verdi: A

Naturtype: Naturbeitemark

Utforming: Svak lågurteng

Areal: 33 daa

Innledning

Beskrivelsen er utarbeidet av Geir Gaarder 14.11.2013, på grunnlag av eget feltarbeid 30.08.2013, sammen med Martin Hanssen og Odd Jarle Sødal. Feltarbeidet ble utført i forbindelse med reinventeringer av utvalgte kulturlandskapslokaliteter på oppdrag for Hemne kommune (akkurat denne lokaliteten ble bare kartlagt fordi det var tid og anledning til det). Lokaliteten utgjør en del av Røstøya naturreservat, som også ligger inne i Naturbase som naturtypelokalitet under kystfuruskog (ID: BN00019700). Avgrenset lokalitet ligger på en del av øya som ikke har kystfuruskogskvaliteter og bør derfor skilles ut fra denne. Lokaliteten er videre reinventert av Solfrid Helene Lien Langmo i forbindelse med naturtypekartlegging på Røstøya 28.09.2020. Avgrensning og beskrivelse er noe oppdatert i tråd med nyeste faktaark for naturbeitemark fra 2015. Supplerende liste med artsfunn er lagt inn.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på Røstøya, ei halvstor øy i Tannundet nord for Hellandsjøen og på sørsiden av Trondheimsleia. Den omfatter noen engpartier på løsmasser nesten ytterst på en smal tange av øya mot sørøst. Avgrenset lokalitet grenser nokså skarpt mot sjøen og småskog/hei på de fleste kanter, men rydding av kratt og fjerning av plantefelt har gitt en uklar grense i vest (dvs her vil antagelig lokaliteten gradvis kunne utvides). Berggrunnen består av gneis og er i utgangspunktet trolig ganske kalkfattig, men det er her trolig lokalt grunnlag for litt rikere vegetasjon som følge av skjellsandpåvirkning. Marka virker overveiende veldrenert og trolig er det litt løsmasser her (morene?).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Avgrenset lokalitet har trolig for det meste svak lågurteng (T4-2) (gulaks-engkveineng), men med overgang mot ryer (T4-1) i kantsoner og mot rikere lågurteng ned mot stranda (T4-3). I tillegg små areal med strandeng (S7). Anslått fordeling er 6:1:2:1. Det er tydelig snakk om naturbeitemark, selv om det for lang tid tilbake nok også har vært slått deler av området.

Artsmangfold

Kunnskapen baserer seg bare på et kort besøk og her er det nok mer å finne. Karplantefloraen virker ikke særlig artsrik, men omfatter flere typiske, lite krevende naturengplanter som tepperot, gulaks, blåklomme, smalkjempe, finnskjegg, legeveronika og geitsvingel. Strandengfloraen er ikke spesielt undersøkt, men virker ikke særlig artsrik. Høsten var for tørr til at det ble optimale forhold for beitemarksopp, men likevel ble et 10-talls arter funnet; rødgul småkøllesopp, blektuppet småkøllesopp, gul småfingersopp, blåtannet rødspore, Entoloma xanthochroom, engvokssopp, honningvokssopp, kjeglevokssopp, brunfnokket vokssopp og seig vokssopp. Potensialet for flere beitemarksopp, også rødlistede og kanskje truede arter, er høyt. Supplement 2020: Det er grunn til å trekke frem registrering av gulfovokssopp (NT), i tillegg til en del av de nevnte soppartene. Flere ubestemte arter av jordtunger ble også registrert i tillegg til karplanter som prestekrage og harerug.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten blir beitet av sau (villsau) og beitetrykket virker godt. Det har vært bosetning her tidligere, men bare gamle rydningsrøyser og de åpne engene vitner om det nå. Engene virker helt ugjødslet. Det har vært utført litt rydding busker og kratt i nyere tid. Supplement 2020: Beitetrykket fremstod som noe høyt.

Fremmede arter

Det har tidligere stått et lite plantefelt med sitkagran inntil lokaliteten i vestkant, men dette ble i sin helhet nylig fjernet (og baret brent opp). Det har vært en del oppslag av unge sitkagranplanter i etterkant, men disse har systematisk blitt luket ut og få slike ser ut til å ha kommet opp i år (knappt noen ble sett ved befaringen). Supplement 2020: Småplanter av sitkagran ble ikke observert her.

Del av helhetlig landskap

Sauene beiter på hele Røstøya og det finnes også så vidt andre flekker med eng her, men ikke mye. Ellers er det lite av artsrike, velhevdete kulturmarksenger som er kjent fra distriktet, men litt mer oppgjødslede enger i god hevd finnes på Magerøya litt mot øst

Skjøtsel og hensyn

Naturverdiene er avhengig av et fortsatt godt beitetrykk og at engene ikke gjødsles. Det vil også være behov for litt rydding av kratt og busker, særlig i kantsoner, år om annet, men behovet virker ikke akutt. Lokalt har det dannet seg tette bestand av einstape, noe som bør ryddes vekk manuelt.

Verdibegrunnelse

Lokaliteten får høy verdi på areal (33 daa), høy verdi på tilstand og ut fra potensial middels verdi på habitatspesialister og rødlistearter. Størrelse, tilstand og hevd tilsier samlet sett verdi svært viktig - A. Dette opprettholdes, om enn under litt tvil siden arts mangfoldet er ufullstendig dokumentert. Supplement fra 2020: Verdivurdering videreføres i første rekke på bakgrunn av dokumenterte og potensielle forekomster for beitemarksopp.

Nye lokaliteter

Nr.: 152-002 (Røstøya; Røstøybugan S) - Verdi: C

Naturtype: Strandeng

Utforming: Semi-naturlig strandeng

Areal: 1,8 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter ei av mange mindre strandenger på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Den består av små flate partier med strandenger avgrensa av skog og bergknauser. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer. Løsmassene er dominert av strandavsetninger (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som strandeng og strandsump (G05) av utformingen semi-naturlig strandeng (G0521). Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som semi-naturlig strandeng (T33) og fordelt mellom mindre partier med strandenger i øvre og supralitoral (T33-C-2) (øvre strandeng) og større partier med strandenger i nedre og midtre geolitoral (T33-C-1) (nedre strandeng) (2:8). Semi-naturlig strandeng er regnet som en sterkt truet naturtype (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

Det meste av strandenga er dominert av vanlige arter som saltsiv, strandkryp, strandkjempe og fjærekoll. Ingen rødlistearter er registrert i forbindelse med undersøkelsene eller tidligere, men en rekke arter av sjøfugl inkludert rødlistearter, i tillegg til oter (VU) er registrert i området.

Bruk, tilstand og påvirkning

Strandengene på Røstøya er hardt nedbeitet og bærer tydelig preg av sauebeitet her ute. I tillegg beites de av gås. Et samlegjerde for sau deler lokaliteten i to. Noe søppel forekommer.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små strandenger på Røstøya og naboholmene. Den ligger i sammenheng med gruntområder rundt øya som er registrert i Naturbase som naturtypen grunne strømmer med verdi Viktig - B (BN00019715 Røstøy-Marøy)

Skjøtsel og hensyn

Beitetrykket på lokaliteten kan med fordel reduseres noe, ellers er det ingen behov for endring i skjøtsel her. Søppel kan med fordel fjernes.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for strandeng fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for parameteren areal (ca. 1,8 daa), lav vekt for arts mangfold, ut fra forekomster av enkelte kjennetegnende arter og tyngdepunkter for strandeng. Den oppnår lav vekt for rødlistearter da slike ikke er påvist, men høy vekt på tilstand, da den er i bruk med beite. Den samla verdien er vurdert å være Lokalt viktig – C ut fra de nevnte parameterne, og det er først og fremst størrelsen som er utslagsgivende.

Nr.: 152-003 (Røstøya; Marøysundet N) - Verdi: B

Naturtype: Gammel boreal lauvskog

Utforming: Gammelt ospeholt

Areal: 6,7 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlitestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlitestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere områder dominert av gammel boreal lauvskog i søkk og smådaler på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, uten at dette kommer særlig til uttrykk innenfor lokaliteten. Løsmassene er dominert av strandavsetninger (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som gammel boreal lauvskog (F07) av utformingen gammelt ospeholt (F0701). Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som blåbærskog (T4-1) i sentrale deler av søkket, og ellers som bærlyngskog (T4-5).

Artsmangfold

Tresjiktet i lokaliteten er dominert av gammel osp i tillegg til noe bjørk og rogn. I feltsjiktet dominerer lyng og storfrytle sammen med noe einstape. Fra tidligere har det stått noe gran her, men denne er nå hogd. Lavfloraen knytta til boreale lauvtrær består av et brukbart utvikla lungeneversamfunn med forekomster av lungenever, skrubbenever, kystnever, vanlig blåfylltav og stor fløyelslav. Dødvedsopp på osp ble ikke registrert, men det er brukbart potensiale for denne artsgruppen. I tillegg er slike områder kjent som gode biotoper for hakkespetter, og hull ble også observert i enkelte av trærne. Generelt er denne delen av Midt-Norge kjent å være viktig blant annet for hvitryggspett.

Bruk, tilstand og påvirkning

Intakt eldre lauvskog uten synlige spor etter hogst. Brukbart med nyere dødved samt noen eldre læger. Særlig ospa er grov og gammel, og har til dels godt utvikla sprekkebark og en del døde greiner. Dimensjonene ligger mellom 25 og 50 cm bhd. Røstøya er hardt beitet av sau, og skogen bærer preg av dette, blant annet med tydelige spor etter beite på blåbærlyng i områder som sauen står i le for sørvesten. Mange av karplantene var også nedbeita.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av flere søkk med gammel lauvskog på Røstøya. Skogtypen forekommer også forholdsvis vanlig på fastlandet i denne delen av Heim kommune.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best uten noen former for skjøtsel.

Verdibegrunnelse

Etter utkast til faktaark fra høsten 2014 oppnår lokaliteten lav verdi på størrelse (6,7 daa) og rødlisterarter, i tillegg til middels vekt på tilstand ut fra rimelig høyt innslag av gamle trær, læger og hogstubber av osp, men også rekruttering av arten. Dette gir samlet sett verdi Viktig - B.

Nr.: 152-004 (Røstøya; Marøysundet-Røstøybugan) - Verdi: C

Naturtype: Gammel furuskog

Utforming: Gammel kystfuruskog

Areal: 410 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere områder dominert av eldre furuskog på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, uten at dette kommer særlig til uttrykk innenfor lokaliteten. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen i store partier, i veksling med strandavsetninger i søkkene (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonssesjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som gammel furuskog av utformingen gammel kystfuruskog. I tillegg finnes innslag av partier gammel boreal lauvskog av utforming gammel lauvblandingsskog spredt i enkelte søkk. Etter NiN 2.1 er store deler av lokaliteten å regne som bærlyngskog (T4-5) og blåbærskog (T4-1), sistnevnte særlig i nordvendte partier (Anslagsvis fordeling mellom skogtyper 7:3).

Artsmangfold

Tresjiktet i lokaliteten er dominert av gammel furu i tillegg til noe bjørk, rogn og osp. I feltsjiktet dominerer store mengder lyng sammen med noe einstape. Også arter som storfrytle, gullris, hvitveis og gaukesyre ble registrert spredt, og særlig i de sørvendte delene av lokaliteten. På skrinne knauser domineres feltsjiktet i større grad av røsslyng. I de nordvendte søkkene dominerer blåbærlyng. Også i tidligere beskrivelser som Aune (1976) og Angell-Pedersen (1989) er mange av de samme artene nevnt. Lavfloraen knytta til boreale lauvtrær består av et sparsomt utvikla lungeneversamfunn med forekomster av blant annet lungenever, skrubbenever, kystnever og vanlig blåfylltav. Gubbeskjegg (NT) forekommer spredt til vanlig på furu i deler av lokaliteten. Dødvedsopp på osp ble ikke registrert, men det er brukbart potensiale for denne artsgruppen, i tillegg til et visst potensiale for dødved-arter knytta til furu. Videre er gammel kystfuruskog i denne landsdelen kjent for å inneha en svært rik barksoppfunga inkludert flere nasjonalt og internasjonalt sjeldne arter. Slike områder er også kjent som gode biotoper for hakkespetter, og hull ble også observert i enkelte av ospene i området. Generelt er denne delen av Midt-Norge kjent å være viktig blant annet for hvitryggspett.

Bruk, tilstand og påvirkning

Gammel furu på 2-400 år finnes spredt i det meste av lokaliteten, men jevnt over er skogen yngre, rundt 150-180 år. Lokaliteten bærer tydelig preg av eldre hogster, og det meste av dødveden er av nyere dato. Noen av knausene består av yngre furuskog, men også her finnes svært gamle og krokete furuer. At det har stått ei skogstue her tidligere (Aune, 1976) kan også tyde på eldre hogster, og at øya har vært skogkledt over en lang periode, støttes også av navnet da det gammelnorske ordet Rust, betyr nettopp skog. Røstøya er hardt beitet av sau, og skogen bærer preg av dette, blant annet med tydelige spor etter beite på blåbærlyng i områder som sauen står i le for sørvesten. Mange av karplantene var også nedbeita.

Fremmede arter

Ingen registrerte, men spredte planter av frøspredd norsk gran forekom.

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten inngår i et større område nord i Heim kommune og nabokommunen Aure i Møre og Romsdal med godt utvikla gammel kystfuruskog.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best uten noen former for skjøtsel.

Verdibegrunnelse

Etter utkast til faktaark fra høsten 2014 oppnår lokaliteten høy verdi på størrelse til tross for at en del av arealene har marginale kvaliteter. Den oppnår lav til middels vekt for arts mangfold ut fra få funn, men et visst potensiale for rødliste og kjennetegnende arter. Dette inkluderer blant annet potensialet for dårlig kjente artsgrupper som barksopp knyttet til gammel kystfuruskog. Også for tilstand oppnår den lav vekt ut fra lav forekomst av nøkkelementer som gamle trær, liggende og stående død ved. Dette gir samlet sett verdi Lokalt viktig – C.

Nr.: 152-005 (Røstøya; Stabbursvikan Ø) - Verdi: B

Naturtype: Kystmyr

Utforming: Annen kystmyr

Areal: 110 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere store myrkomplekser på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse avgrenses av gradvise overganger mot skogen rundt, og et presist skille mellom skog og myr er ofte vanskelig å trekke. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, men disse rike bergartene har ikke konsekvenser for artssammensetningen i den aktuelle lokaliteten. Løsmassene er dominert av myr og torv (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oceanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystmyr av utforming annen kystmyr. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som nedbørsmyr (V3), men uten markerte hvelvinger, og fattig jordvannsmyr (V1), for det meste flatmyr og bakkemyrer. Grensene mellom jordvannsmyr og nedbørsmyr er mange steder utydelige. Partiene med nedbørsmyr er regnet som nær trua (NT) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

I tresjiktet inngår spredte forekomster av småvokst furu, og da særlig ut mot kantene. Feltsjiktet domineres av vidt utbredte arter som torvull, småbjørneskjegg og røsslyng, med økende innslag av lyng ut mot kantene. I enkelte partier inngår betydelige mengder pors og noe trådstarr, og i enkelte høljer også strengstarr og hvitmyrak. Store tuer som til dels finnes vanlig er dominert av gråmoser og reinlav. Botnsjiktet er dominert av torvmoser

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten er i stor grad intakt foruten et mindre parti med gamle grøfter i øst.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av flere store myrområder på Røstøya. Også på fastlandet i kommunen og i nabokommunene finnes godt utvikla lokaliteter med denne naturtypen.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best uten noen former for skjøtsel.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystmyr fra juli 2015 oppnår lokaliteten høy vekt på areal da den er godt over 50 daa. Den oppnår middels vekt på typevariasjon ut fra utformingen. Ut over dette oppnår den også middels vekt på tilstand og biogeografi ut fra at den bare er svakt påvirket av grøfting, at store arealer er intakte, og at den ligger i sørboreal vegetasjonssone. Samlet sett vurderes lokaliteten ut fra dette å ha verdien Viktig – B.

Nr.: 152-006 (Røstøya; Stabbursvikan NØ) - Verdi: B

Naturtype: Gammel boreal lauvskog

Utforming: Gammelt ospesholt

Areal: 63 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, inkludert en lang rekke innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere områder dominert av gammel boreal lauvskog med overvekt av osp på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Den består av en rekke mindre lauvdominerte områder, for det meste dominert av osp, bjørk og rogn, skilt av furuskog spredt i den bratte lia nordvest for den nedbrente skogstua på øya. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, noe som her gir seg utslag i en noe rikere karplanteflora. Løsmassene er dominert av strandavsetninger (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som gammel boreal lauvskog (F07) av utformingen gammelt ospesholt (F0701) (70%) med innslag av gammel furuskog av utformingen gammel kystfuruskog (30%) innimellom. Etter NiN 2.1 er store deler av lokaliteten å regne som svak bærlyng-lågurtskog (T4-6), med mindre innslag av bærlyng-lågurtskog (T4-7) i enkelte rike partier. Furudominerte partier faller innenfor definisjonen av rødlista naturtype kalk- og lågurtfuruskog, som er regnet som sårbar (VU) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

Tresjiktet i lokaliteten er dominert av gammel osp i tillegg til noe bjørk, rogn og spredte forekomster av hassel. Innimellom finnes også klynger av furu. I feltsjiktet dominerer store mengder lyng sammen med noe einstape. Også arter som storfrytle, revebjelle, skogfiol, gullris, ormetelg, hvitveis, lundrapp og gaukesyre. Også i tidligere beskrivelser som Aune (1976) og Angell-Pedersen (1989) er mange av de samme artene nevnt. Lavfloraen knytta til boreale lauvtrær og hassel, og består av et brukbart utvikla lungeneversamfunn med forekomster av blant annet lungenever, skrubbenever, kystnever, vanlig blåfylltav og stor fløyelslav. Sølvnever ble registrert sparsomt. På hassel ble vanlig rurlav registrert. Dødvedsopp på osp ble ikke registrert, men det er brukbart potensiale for denne artsgruppen, i tillegg til et visst potensiale for dødved-arter knytta til furu. Røstøya er i flere sammenhenger (blant annet Steinsvåg et al., 2018) omtalt som nordgrense i Norge for fattig boreonemoral regnskog, og registreringer av arter som gul pærelav (NT) som er registrert noe sør for lokaliteten, er med å underbygge dette. Imidlertid er det de nordvendte søkkene på øya som har mest likhetstrekk med denne naturtypen, og registreringen av gul pærelav er ifølge Håkon Holien (pers.med.) trolig upresis. Det er også grunn til og nevnte tidligere registreringer av arter som gryneporelav og sølvpærelav som har nasjonal nordgrense her. I tillegg er slike områder kjent som gode biotoper for hakkespetter, og hull ble også observert i enkelte av ospene. Generelt er denne delen av Midt-Norge kjent å være viktig blant annet for hvitryggspett.

Bruk, tilstand og påvirkning

Intakt eldre lauvskog uten synlige spor etter hogst. Brukbar med nyere dødved samt noen eldre læger. Særlig ospa er grov og gammel, og har til dels godt utvikla sprekkebark og en del døde greiner. Dimensjonene ligger mellom 25 og 50 cm bhd. Røstøya er hardt beitet av sau, og skogen bærer preg av dette, blant annet med tydelige spor etter beite på blåbærlyng i områder som sauen står i le for sørvesten. Mange av karplantene var også nedbeita.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av flere søkk med gammel lauvskog på Røstøya. Skogtypen forekommer også forholdsvis vanlig på fastlandet i denne delen av Heim kommune.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best uten noen former for skjøtsel.

Verdibegrunnelse

Etter utkast til faktaark fra høsten 2014 oppnår lokaliteten middels verdi på størrelse (rundt 63 daa der litt under 50 daa tilhører lauvskogen og resten består av gammel furuskog). Ellers oppnår den middels vekt på artsamangfold, i første rekke ut fra potensiale for rødlistearter knytta til gamle løvtrær og forekomster av regionalt sjeldne arter med kjent norsk nordgrense her. Den oppnår også middels vekt på tilstand ut fra rimelig høyt innslag av gamle trær og læger av osp, men også på grunn av rekruttering av arten. Dette gir samlet sett verdi Viktig - B.

Nr.: 152-007 (Røstøya; Litlaunskaget-Nordlandet) - Verdi: B

Naturtype: Gammel furuskog

Utforming: Gammel kystfuruskog

Areal: 1075 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, inkludert en lang rekke innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger sentralt på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Den består av flere partier med eldre furuskog langs en åsrygg som strekker seg fra vest til øst på øya. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, noe som til dels vises i denne lia, med noe rikere karplanteflora. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen i store partier, i veksling med strandavsetninger i søkkene (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som gammel furuskog av utformingen gammel kystfuruskog (60%). I tillegg finnes innslag av partier gammel boreal lauvskog (10%) av utforming gammel lauvblandingsskog spredt i enkelte nordvendte søkk. Disse har klare likhetstrekk med fattig boreonemoral regnskog. Ut over dette inngår arealer med yngre furuskog med svært spredte gamle elementer for å skape sammenheng mellom partiene med eldre skog. Etter NiN 2.1 er store deler av lokaliteten å regne som bærlyngskog (T4-5) og blåbærskog (T4-1), sistnevnte særlig i nordvendte partier. Særlig i den sørvendte lia mellom den nedbrente skogstua og Røstøytangen forekommer også betydelige arealer med svak bærlyng-lågurtskog (T4-6) og fragmenter av bærlyng-lågurtskog (T4-7) (Anslagsvis fordeling mellom skogtyper 4:2:3:1). Furudominerte partier på svak bærlyng-mark faller innenfor definisjonen av rødlista naturtype kalk- og lågurtfuruskog, som er regnet som sårbar (VU) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

Tresjiktet i lokaliteten er dominert av gammel furu i tillegg til noe bjørk, rogn og osp, og svært spredte forekomster av hassel. I feltsjiktet dominerer store mengder lyng sammen med noe einstape. Også arter som storfrytle, revebjelle, skogfiol, gullris, hvitveis, lundrapp og gaukesyre ble registrert spredt, og særlig i de sørvendte delene av lokaliteten. På skrinne knauser domineres feltsjiktet i større grad av røsslyng. I de nordvendte søkkene dominerer blåbærlyng, men her finnes også overganger mot sumpskog. Også i tidligere beskrivelser som Aune (1976) og Angell-Pedersen (1989) er mange av de samme artene nevnt. Lavfloraen er knytta til boreale lauvtrær og hassel, og består av et brukbart utvikla lungeneversamfunn med forekomster av blant annet lungenever, skrubbenever, kystnever og vanlig blåfylllav. Sølvnever ble registrert sparsomt. Artene er særlig knytta til fuktige nordvendte søkk hvor også rike forekomster av strylav preger trærne. Gubbeskjegg (NT) forekommer spredt til vanlig på furu i deler av lokaliteten. Røstøya er i flere sammenhenger (blant annet Steinsvåg et al., 2018) omtalt som nordgrense i Norge for fattig boreonemoral regnskog, og registreringer av arter som gul pærelav (NT) som er registrert noe sør i lokaliteten, er med å underbygge dette. Imidlertid er det de nordvendte søkkene på øya som har mest likhetstrekk med denne naturtypen, og registreringen av gul pærelav er ifølge Håkon Holien (pers.med.) trolig upresis, og er kan hende knytta til ett av disse søkkene snarere enn plasseringen den i dag har på kartet på en skrinne furuknaus. Arten ble ikke gjenfunnet i 2020. Fra tidligere er det registrert skorpefylllav (NT) og gryneporelav her. Sistnevnte har nasjonal nordgrense på Røstøya. Dødvedsopp på osp ble ikke registrert, men det er brukbart potensiale for denne artsgruppen, i tillegg til brukbart potensiale for dødvad-arter knytta til furu. Videre er gammel kystfuruskog i denne landsdelen kjent for å inneha en svært rik barksoppfunga inkludert flere nasjonalt og internasjonalt sjeldne arter. Slike områder er også kjent som gode biotoper for hakkespetter, og hull ble også observert i enkelte av ospene i området. Generelt er denne delen av Midt-Norge kjent å være viktig blant annet for hvitryggspett.

Bruk, tilstand og påvirkning

Gammel furu på 2-400 år finnes spredt i det meste av lokaliteten, men jevnt over er skogen yngre, rundt 130-180 år. Lokaliteten bærer tydelig preg av eldre hogster med en lang rekke synlige stubber, og det meste av dødveden er av nyere dato selv om eldre læger finnes spredt. Det er grunn til å tro at hogstene ligger 50-100 år tilbake i tid. Noen av knausene i lokaliteten består av yngre furuskog, men også her finnes spredte svært gamle og krokete furuer. Røstøya er hardt beitet av sau, og skogen bærer preg av dette, blant annet med tydelige spor etter beite på blåbærlyng i områder som sauen står i le for sørvesten. Mange av karplantene var også nedbeita.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten inngår i et større område nord i Heim kommune og nabokommunen Aure i Møre og Romsdal med godt utvikla gammel kystfuruskog. Partier dominert av boreale lauvtrær som har kokhetstrekk med boreonemoral regnskog, ligner mer på tilsvarende lokaliteter i nabokommunen Aure i Møre og Romsdal.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best uten noen former for skjøtsel.

Verdibegrunnelse

Etter utkast til faktaark fra høsten 2014 oppnår lokaliteten høy verdi på størrelse til tross for at en del av arealene har marginale kvaliteter. Den oppnår middels vekt for artsmangfold ut fra få funn, men brukbart potensiale for rødlista og kjennetegnende arter. Dette inkluderer blant annet potensialet for dårlig kjente artsgrupper som barksopp knyttet til gammel kystfuruskog, og for arter knytta til fattig boreonemoral regnskog. For tilstand oppnår den lav til middels vekt ut fra lave forekomster av nøkkelementer som gamle trær, liggende og stående død ved i deler av lokaliteten, men høyere konsentrasjoner i enkelte partier. Dette gir samlet sett verdi Viktig - B. At deler av lokaliteten har trekk som minner om fattig boreonemoral regnskog, samt at det er registrert arter med kjent norsk nordgrense her, er med å styrke verdien.

Nr.: 152-008 (Røstøya; Litlaunskaget 1) - Verdi: B

Naturtype: Strandeng

Utforming: Semi-naturlig strandeng

Areal: 2,2 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter ei lita, men godt utvikla strandeng på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Den består av små flate partier med strandenger avgrensa av heivegetasjon og bergknauser. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer. Løsmassene er dominert av strandavsetninger (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforming og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som strandeng og strandsump (G05) av utformingen semi-naturlig strandeng (G0521). Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som semi-naturlig strandeng (T33) og fordelt mellom partier med strandenger i øvre og supralitoral (T33-C-2) (øvre strandeng) og partier med strandenger i nedre og midtre geolitoral (T33-C-1) (nedre strandeng) (5:5). Semi-naturlig strandeng er regnet som en sterkt truet naturtype (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

Det meste av strandenga er dominert av vanlige arter som saltsiv, strandkryp, strandkjempe og fjærekoll. Ingen rødlistearter er registrert i forbindelse med undersøkelsene eller tidligere, men en rekke arter av sjøfugl inkludert rødlistearter, i tillegg til oter (VU) er registrert i området.

Bruk, tilstand og påvirkning

Strandengene på Røstøya er hardt nedbeitet og bærer tydelig preg av sauebeitet her ute. I tillegg beites de av gås. Noe søppel forekommer.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små strandenger på Røstøya og naboholmene. Den ligger i sammenheng med gruntområder rundt øya som er registrert i Naturbase som naturtypen grunne strømmer med verdi Viktig - B (BN00019715 Røstøy-Marøy)

Skjøtsel og hensyn

Beitetrykket på lokaliteten kan med fordel reduseres noe, ellers er det ingen behov for endring i skjøtsel her. Søppel kan med fordel fjernes.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for strandeng fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for parameteren areal (ca. 2,2 daa), lav vekt for artsmangfold, ut fra forekomster av enkelte kjennetegnende arter og tyngdepunktarter for strandeng. Den oppnår lav vekt for rødlistearter da slike ikke er påvist, men høy vekt på tilstand, da den er i bruk med beite. Den ligger ellers i sammenheng med mer eller mindre intakt kystlynghei, og den samla verdien er vurdert å være Viktig - B ut fra de nevnte parameterne, og til tross for lokalitetens lave areal.

Nr.: 152-009 (Røstøya; Litlaunskaget 2) - Verdi: B

Naturtype: Kystlynghei

Utforming: Fattig tørrhei

Areal: 37,6 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere spredte partier med kystlynghei på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse er for det meste avgrenset av furuskog og mer gjengrodd heier. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, noe som ikke kommer til uttrykk her. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonssesksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystlynghei av utformingen fattig tørrhei. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som kalkfattige kystlyngheier (T34-C-2) Kystlynghei er regnet som sterkt trua (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018. Lokalteter vurdert som Svært viktig A eller Viktig B etter DN-Håndbok 13, er også å regne som utvalgt naturtype etter Naturmangfoldloven. Det er usikkert om heiene i dette området har vært brent i utstrakt grad, og bare områder med restaureringspotensiale som kystlynghei, og som ved brenning vil være med å øke mangfoldet i området, er derfor valgt registrert som denne naturtypen.

Artsmangfold

Lyngheiene i dette området er overveiende fattige, med dominans av røsslyng i tillegg til spredte partier med einer og noe ung furu. I tillegg ble arter som småbjørneskjegg, tyttebær, blokkebær, kreking og melbær registret. På enkelte knauser inngår gråmoser og reinlav. Ned mot sjøen forekommer spredte fragmenter av strandeng med arter som saltsiv, strandkjempe og fjærekoll. Spredte grasflekker dominert av engkvein, gulaks, blåkløkke, finnskjegg og tepperot forekommer. Knyttet til slike flekker ble det registrert grasmarkssopp som bleiktuppa småkøllesopp og seig vokssopp.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lyngheiene på Røstøya ligger spredt på odder og nes, har overveiende gammel og grov lyng, til dels er denne også død av tørken i 2014. I disse partiene spirer ung lyng svært spredt. En del gjengroing med ung furu og einer forekommer. Spor etter sauebeiting på røsslyngen forekommer.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små kystlyngheier på Røstøya og de omkringliggende holmene. Naturtypen har ellers få registreringer i kommunen, men er vanligere i nabokommunen Hitra.

Skjøtsel og hensyn

Særlig de sørlige delene av Røstøya har generelt høyt beitetrykk inkludert spor etter beite også på røsslyngen i lyngheiene. For å øke beitearealet på øya og omkringliggende holmer, er det en fordel om disse sees i sammenheng, og som ett felles beiteområde selv om dette betyr en del flytting av dyr mellom ulike holmer. For særlig de aller minste holmene vil tilgang på vatn være begrensende i forhold til helårsbeite, og det er viktig at god dyrevelferd sikres ved beiting av småholmene. Det vil være en fordel om egnede arealer både på Røstøya og holmene rundt skjøttes som kystlynghei med brenning av gammel lyng og rydding av einer og ungfuru. Det er viktig at slik skjøtsel på selve Røstøya ikke kommer i konflikt med verneformålet. Det bør legges opp til en rullering av brenninga slik at en sikrer at en til en hver tid har tilgang på røsslyng i ulike aldersfaser. Brenninga vil også øke tilgangen på arealer med gras egna for sommerbeite, men beitetrykket på nybrente arealer må overvåkes med tanke på beitetrykket.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystlynghei fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for areal da lokaliteten består av under 100 daa fattige kystlyngheier. Den oppnår middels vekt på tilstand ut fra at enkelte partier er i gjengroing med spredte trær og einer trær, samtidig som det har vært et lengre opphold i beitebruken her, men at den nå er i bruk, har brukbart beitetrykk, inkludert beitespor på røsslyngen. Den har også en del mer ung lyng enn en del av de andre nesene i nærheten. Den oppnår høy vekt på påvirkning da fremmedarter ikke er registrert. Til sist oppnår den lav vekt på rødlistearter ut fra at slike er ikke påvist her. Ut fra dette oppnår lokaliteten samlet sett verdien: Viktig – B. Verdien styrkes noe av at lokaliteten ligger i et landskap med flere lignende områder med kystlynghei, og styrkes ytterligere om heiene på Røstøya sees i sammenheng med holmene rundt.

Nr.: 152-010 (Røstøya; Stongbugen Ø) - Verdi: B

Naturtype: Kystmyr

Utforming: Annen kystmyr

Areal: 67,2 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere store myrkomplekser på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse avgrenses av gradvise overganger mot skogen rundt, og et presist skille mellom skog og myr er ofte vanskelig å trekke. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, men disse rike bergartene har ikke konsekvenser for artssammensetningen i den aktuelle lokaliteten. Løsmassene er dominert av myr og torv (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystmyr av utforming annen kystmyr. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som nedbørsmyr (V3), men uten markerte hvelvinger, og fattig jordvannsmyr (V1), for det meste flatmyr og bakkemyrer. Grensene mellom jordvannsmyr og nedbørsmyr er mange steder utydelige. Partiene med nedbørsmyr er regnet som nær trua (NT) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

I tresjiktet inngår spredte forekomster av småvokst furu, og da særlig ut mot kantene. Feltsjiktet domineres av vidt utbredte arter som torvull, småbjørneskjegg og røsslyng, med økende innslag av lyng ut mot kantene. I enkelte partier inngår betydelige mengder pors og noe trådstarr, og i enkelte høljer også strengstarr og hvitmyrak. Store tuer som til dels finnes vanlig er dominert av gråmoser og reinlav. Botnsjiktet er dominert av torvmoser

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten later til å være intakt og uten synlig spor etter grøfting eller andre former for menneskelig påvirkning.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av flere store myrområder på Røstøya. Også på fastlandet i kommunen og i nabokommunene finnes godt utvikla lokaliteter med denne naturtypen.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best uten noen former for skjøtsel.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystmyr fra juli 2015 oppnår lokaliteten høy vekt på areal da den er godt over 50 daa. Den oppnår middels vekt på typevariasjon ut fra utformingen. Ut over dette oppnår den også middels vekt på biogeografi da den ligger i sørboreal sone, og høy vekt på tilstand ut fra at den later til å være intakt og uten spor etter grøfting. Samlet sett vurderes lokaliteten ut fra dette å ha verdien Viktig – B.

Nr.: 152-011 (Røstøya; Stongsaket Ø) - Verdi: B

Naturtype: Strandeng

Utforming: Semi-naturlig strandeng

Areal: 6,5 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter ei godt utvikla strandeng nord på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. De fleste andre strandengen på øya er mindre, mens denne er forholdsvis godt utvikla. Den består av små flate partier med strandenger, smådammer og saltpanner, avgrensa av heier og bergknauser. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer. Løsmassene er dominert av strandavsetninger (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som strandeng og strandsump (G05) av utformingen semi-naturlig strandeng (G0521). Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som semi-naturlig strandeng (T33) og fordelt mellom mindre partier med strandenger i øvre og supralitoral (T33-C-2) (øvre strandeng) og større partier med strandenger i nedre og midtre geolitoral (T33-C-1) (nedre strandeng) (2:8). Semi-naturlig strandeng er regnet som en sterkt truet naturtype (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

Det meste av strandenga er dominert av vanlige arter som saltsiv, strandkryp, strandkjempe og fjærekoll. I tillegg finnes partier med forstrand og godt utvikla dammer der blant annet rustsivaks, krypkvein og hesterumpe ble registrert. Ingen rødlistearter er registrert i forbindelse med undersøkelsene, men fra før ligger det en rekke registreringer av sjøfugl her inkludert flere rødlistearter, i tillegg til oter (VU).

Bruk, tilstand og påvirkning

Strandengene på Røstøya er hardt nedbeitet og bærer tydelig preg av sauebeitet her ute, men beitetrykket er likevel noe lavere på den nordligste delen av øya, og det er ikke vurdert å være for høyt her. I tillegg beites området av gås. Noe søppel forekommer.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små strandenger på Røstøya og naboholmene. Den ligger i sammenheng med gruntområder rundt øya som er registrert i Naturbase som naturtypen grunne strømmer med verdi Viktig - B (BN00019715 Røstøy-Marøy)

Skjøtsel og hensyn

Beitetrykket på lokaliteten er noe lavere enn lenger sør på Røstøya, og det er ingen behov for endring i skjøtsel her. Søppel kan med fordel fjernes.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for strandeng fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for parameteren areal (ca. 6,5 daa), middels vekt for artsmangfold, ut fra forekomster av flere kjennetegnende arter og tyngdepunkter for strandeng. Den oppnår lav vekt for rødlistearter da slike ikke er påvist, men høy vekt på tilstand, da den er i bruk med beite. Den ligger ellers i sammenheng med mer eller mindre intakt kystlynghei, og den samla verdien er vurdert å være Viktig – B ut fra de nevnte parameterne, og til tross for lokalitetens lave areal.

Nr.: 152-012 (Røstøya; Geitbergbukta) - Verdi: B

Naturtype: Kystlynghei

Utforming: Fattig fukthei

Areal: 29,6 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere spredte partier med kystlynghei på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse er for det meste avgrenset av furuskog og mer gjengrodd heier. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, noe som ikke kommer til uttrykk her. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonssesjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystlynghei av utformingen fattig tørrhei. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som kalkfattige kystlyngheier (T34-C-2) Kystlynghei er regnet som sterkt trua (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018. Lokalteter vurdert som Svært viktig A eller Viktig B etter DN-Håndbok 13, er også å regne som utvalgt naturtype etter Naturmangfoldloven. Det er usikkert om heiene i dette området har vært brent i utstrakt grad, og bare områder med restaureringspotensiale som kystlynghei, og som ved brenning vil være med å øke mangfoldet i området, er derfor valgt registrert som denne naturtypen.

Artsmangfold

Lyngheiene i dette området er overveiende fattige, med dominans av røsslyng i tillegg til spredte partier med einer og noe ung furu. I tillegg ble arter som småbjørneskjegg, tyttebær, blokkebær, krekleng og melbær registrert. På enkelte knauser inngår gråmoser og reinlav. Ned mot sjøen forekommer spredte fragmenter av strandeng med arter som saltsiv, strandkjempe og fjærekoll. Spredte grasflekker dominert av engkvein, gulaks, blåkløkke, finnskjegg og tepperot forekommer. Knyttet til slike flekker ble det registrert grasmarksopp som bleiktuppa småkøllesopp og seig vokssopp.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lyngheiene på Røstøya ligger spredt på odder og nes, har overveiende gammel og grov lyng, til dels er denne også død av tørken i 2014. I disse partiene spirer ung lyng svært spredt. En del gjengroing med ung furu og einer forekommer. Spor etter sauebeiting på røsslyngen forekommer.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små kystlyngheier på Røstøya og de omkringliggende holmene. Naturtypen har ellers få registreringer i kommunen, men er vanligere i nabokommunen Hitra.

Skjøtsel og hensyn

Lyngheiene på

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystlynghei fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for areal da lokaliteten består av under 100 daa fattige kystlyngheier. Den oppnår middels vekt på tilstand ut fra at enkelte partier er i gjengroing med spredte trær og einer trær, samtidig som det har vært et lengre opphold i beitebruken her, men at den nå er i bruk, har brukbart beitetrykk, inkludert beitespor på røsslyngen. Den har også en del mer ung lyng enn en del av de andre nesene i nærheten. Den oppnår høy vekt på påvirkning da fremmedarter ikke er registrert. Til sist oppnår den lav vekt på rødlistearter ut fra at slike er ikke er påvist her. Ut fra dette oppnår lokaliteten samlet sett verdien: Viktig – B. Verdien styrkes noe av at lokaliteten ligger i et landskap med flere lignende områder med kystlynghei, og styrkes ytterligere om heiene på Røstøya sees i sammenheng med holmene rundt.

Nr.: 152-013 (Soløya) - Verdi: B

Naturtype: Naturbeitemark

Utforming: Fattig beiteeng

Areal: 55,1 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 16.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 29.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten består av et fuglereservat (naturresevat), og har derfor en lang rekke fugleregistreringer fra tidligere. Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder (Johansen et.al., 2011). Den er også undersøkt i forbindelse med verneprosessen (Bangjord & Ekker, 1992). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2018, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. Det ligger ingen registreringer i Artskart fra den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter det aller meste av Soløya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Løsmassene er dominert av strandavsetninger (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonssesksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som naturbeitemark av utforming intermediær eng med klart hevdpreg (T34-4) basert på NiN 2.1. I øst finnes også mindre innslag av semi-naturlig våteng (V10). Naturbeitemark er en del av vurderingsenheten semi-naturlig eng, som er regnet som sårbar (VU) på rødlista for naturtyper fra 2018, mens semi-naturlig våteng har status som datamangel (DD) på samme liste.

Artsmangfold

Enga er dominert av vidt utbredte og lite krevende naturengplanter som tepperot, gulaks, blåkløkke, smalkjempe, finnskjepp, legeveronika og geitsvingel. I tillegg forekommer noe lyng på enkelte høyder. Partvis stort oppslag av storfrytle og krattlodnegras. Ned mot sjøen finnes innslag av strandengarter og arter knyttet til fuktigere entyper. Av grasmasssopp ble seig vokssopp og bleiktuppa småkøllesopp registrert. Potensialet for ytterligere arter av beitemarksopp inkludert enkelte sjeldne/rødlista arter vurderes å være brukbart.

Bruk, tilstand og påvirkning

Gammel naturbeitemark som ikke er i bruk, og som i dag gror til med lyng, storfrytle og englodnegras. En kan ikke utelukke at øya tidligere har vært slått. Bangjord & Ekker (1992) omtaler at øya på tidlig 90-tall var i bruk som sauebeite. Verneforskriften åpner også for videre beiting, men gir Miljødirektoratet hjemmel til å regulere beitetrykket.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av flere naturbeitemarker på holmene rundt Røstøya. Denne er imidlertid særlig stor og velutvikla sammenligna med mange av de andre her ute.

Skjøtsel og hensyn

Beite bør gjenopptas på øya med moderat beitetrykk for å hindre gjengroing, samtidig som det bør gjennomføres på en måte som sikrer bestandene av hekkende sjøfugl. Øya bør sees i sammenheng med og som en del av beiteområdene

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for naturbeitemark fra april 2018 oppnår lokaliteten høy vekt for parameteren areal (ca. 55 daa), middels til lav vekt for artsamangfold da få kjennetegnende arter ble registrert, men den har brukbart potensiale for beitemarksopp inkludert sjeldne og rødlista arter. Videre oppnår den middels vekt på tilstand og påvirkning da den ikke er i bruk, men har svært tydelige spor etter tidligere beiting, er uten tråkkskader og spor etter gjødsling. At den ligger i et landskap med flere kulturmarkselementer, er med å trekke opp. Verdien vurderes samlet sett til Viktig – B. Denne er noe svak, men kan økes ved påvisning av rødlistede arter eller gjenopptakelse av skjøtsel.

Nr.: 152-014 (Storholmen) - Verdi: B

Naturtype: Kystlynghei

Utforming: Fattig fukthei

Areal: 10,3 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 16.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 29.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten later ikke til å ha vært undersøkt tidligere. Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. Det ligger ingen registreringer i Artskart fra den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter Storholmen og flere andre mindre holmer like ved Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystlynghei av utformingen fattig fukthei. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som kalkfattige kystlyngheier (T34-C-2) Kystlynghei er regnet som sterkt trua (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018. Lokalteter vurdert som Svært viktig A eller Viktig B etter DN-Håndbok 13, er også å regne som utvalgt naturtype etter Naturmangfoldloven. Det er usikkert om heiene i dette området har vært brent i utstrakt grad, og bare områder med restaureringspotensiale som kystlynghei, og som ved brenning vil være med å øke mangfoldet i området, er derfor valgt registrert som denne naturtypen.

Artsmangfold

Lynghiene i dette området er overveiende fattige, med dominans av røsslyng i tillegg til spredte partier med einer og noe ung furu. I tillegg ble arter som småbjørneskjegg, tyttebær, blokkebær, krekling og melbær registrert. På enkelte knauser inngår gråmoser og reinlav. Ned mot sjøen forekommer spredte fragmenter av strandeng med arter som saltsiv, strandkjempe og fjærekoll. Spredte grasflekker dominert av engkvein, gulaks, blåkløkke, finnskjegg og tepperot forekommer.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lynghiene på holmene rundt Røstøya har overveiende gammel og grov lyng, til dels er denne også død av tørken i 2014. I disse partiene spirer ung lyng svært spredt. En del gjengroing med ung furu og einer forekommer. Også nyere tjukke mosematter forekommer og vitner om opphør av tidligere bruk.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små kystlyngheier på Røstøya og de omkringliggende holmene. Naturtypen har ellers få registreringer i kommunen, men er vanligere i nabokommunen Hitra.

Skjøtsel og hensyn

Særlig de sørlige delene av Røstøya har generelt høyt beitetrykk inkludert spor etter beite også på røsslyngen i lynghiene. For å øke beitearealet på øya og omkringliggende holmer, er det en fordel om disse sees i sammenheng, og som ett felles beiteområde selv om dette betyr en del flytting av dyr mellom ulike holmer. For særlig de aller minste holmene vil tilgang på vatn være begrensende i forhold til helårsbeite, og det er viktig at god dyrevelferd sikres ved beiting av småholmene. Det vil være en fordel om egnede arealer både på Røstøya og holmene rundt skjøttes som kystlynghei med brenning av gammel lyng og rydding av einer og ungfuru. Det er viktig at slik skjøtsel på selve Røstøya ikke kommer i konflikt med verneformålet. Det bør legges opp til en rullering av brenninga slik at en sikrer at en til en hver tid har tilgang på røsslyng i ulike aldersfaser. Brenninga vil også øke tilgangen på arealer med gras eigna for sommerbeite, men beitetrykket på nybrente arealer må overvåkes med tanke på beitetrykket.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystlynghei fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for areal da lokaliteten består av under 100 daa fattige kystlyngheier. Den oppnår middels vekt på tilstand ut fra at enkelte partier er i gjengroing med spredte trær og einer trær, samtidig som det har vært et lengre opphold i beitebruken her. Den har også en del mer ung lyng enn en del av de andre nesene og holmene i nærheten. Den oppnår høy vekt på påvirkning da fremmedarter ikke er registrert. Til sist oppnår den lav vekt på rødlistearter ut fra at slike er ikke er påvist her. Ut fra dette oppnår lokaliteten samlet sett verdien: Viktig – B. Verdien styrkes noe av at lokaliteten ligger i et landskap med flere lignende områder med kystlynghei, og styrkes ytterligere om heiene på Røstøya sees i sammenheng med holmene rundt.

Nr.: 152-015 (Marøya) - Verdi: B

Naturtype: Kystlynghei

Utforming: Fattig fukthei

Areal: 109,2 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 16.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 29.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten later ikke til å ha vært undersøkt tidligere. Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. Det ligger ingen registreringer i Artskart fra den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter Marøya og en tilgrensende holme like ved Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystlynghei av utformingen fattig fukthei. I tillegg forekommer partier med fattig tørrhei på enkelte knauser. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som kalkfattige kystlyngheier (T34-C-2) Kystlynghei er regnet som sterkt trua (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018. Lokalteter vurdert som Svært viktig A eller Viktig B etter DN-Håndbok 13, er også å regne som utvalgt naturtype etter Naturmangfoldloven. Det er usikkert om heiene i dette området har vært brent i utstrakt grad, og bare områder med restaureringspotensiale som kystlynghei, og som ved brenning vil være med å øke mangfoldet i området, er derfor valgt registrert som denne naturtypen.

Artsmangfold

Lyngheiene i dette området er overveiende fattige, med dominans av røsslyng i tillegg til spredte partier med einer og noe ung furu. I tillegg ble arter som småbjørneskjegg, tyttebær, blokkebær, krekling og melbær registrert. På enkelte knauser inngår gråmoser og reinlav. Ned mot sjøen forekommer spredte fragmenter av strandeng med arter som saltsiv, strandkjempe og fjærekoll. Spredte grasflekker dominert av engkvein, gulaks, blåklomme, finnskjegg og tepperot forekommer. Knyttet til slike flekker ble det registrert grasmarkssopp som bleiktuppa småkøllesopp og seig vokssopp.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lyngheiene på holmene rundt Røstøya har overveiende gammel og grov lyng, til dels er denne også død av tørken i 2014. I disse partiene spirer ung lyng svært spredt. En del gjengroing med ung furu og einer forekommer. Også nyere tjukke mosematter forekommer og vitner om opphør av tidligere bruk. Marøya er igjen beita de siste årene, men gjengroingspreget er likevel fremdeles tydelig, og beitetrykket er best synlig i strandnære grasdominerte områder.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små kystlyngheier på Røstøya og de omkringliggende holmene. Naturtypen har ellers få registreringer i kommunen, men er vanligere i nabokommunen Hitra.

Skjøtsel og hensyn

Særlig de sørlige delene av Røstøya har generelt høyt beitetrykk inkludert spor etter beite også på røsslyngen i lyngheiene. For å øke beitearealet på øya og omkringliggende holmer, er det en fordel om disse sees i sammenheng, og som ett felles beiteområde selv om dette betyr en del flytting av dyr mellom ulike holmer. For særlig de aller minste holmene vil tilgang på vatn være begrensende i forhold til helårsbeite, og det er viktig at god dyrevelferd sikres ved beiting av småholmene. Det vil være en fordel om egnede arealer både på Røstøya og holmene rundt skjottes som kystlynghei med brenning av gammel lyng og rydding av einer og ungfuru. Det er viktig at slik skjøtsel på selve Røstøya ikke kommer i konflikt med verneformålet. Det bør legges opp til en rullering av brenninga slik at en sikrer at en til en hver tid har tilgang på røsslyng i ulike aldersfaser. Brenninga vil også øke tilgangen på arealer med gras egna for sommerbeite, men beitetrykket på nybrente arealer må overvåkes med tanke på beitetrykket.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystlynghei fra juli 2015 oppnår lokaliteten middels vekt for areal da lokaliteten består av rundt 100 daa fattige kystlyngheier. Den oppnår middels vekt på tilstand ut fra at enkelte partier er i gjengroing med spredte trær og einer trær, samtidig som det har vært et lengre opphold i beitebruken her, men at den nå er i bruk, har brukbart beitetrykk, inkludert beitespor på røsslyngen. Den har også en del mer ung lyng enn en del av de andre nesene i nærheten. Den oppnår høy vekt på påvirkning da fremmedarter ikke er registrert. Til sist oppnår den lav vekt på rødlistearter ut fra at slike er ikke er påvist her. Ut fra dette oppnår lokaliteten samlet sett verdien: Viktig – B. Verdien styrkes noe av at lokaliteten ligger i et landskap med flere lignende områder med kystlynghei, og styrkes ytterligere om heiene på Røstøya sees i sammenheng med holmene rundt.

Nr.: 152-016 (Svelungen) - Verdi: C

Naturtype: Kystlynghei

Utforming: Fattig fukthei

Areal: 31,3 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 16.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 30.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten later ikke til å ha vært undersøkt tidligere. Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. Det ligger ingen registreringer i Artskart fra den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter Svelungen like øst for Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystlynghei av utformingen fattig fukthei med innslag av tørrhei i sørvendt partier. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som kalkfattige kystlyngheier (T34-C-2) Kystlynghei er regnet som sterkt trua (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018. Lokaliteter vurdert som Svært viktig A eller Viktig B etter DN-Håndbok 13, er også å regne som utvalgt naturtype etter Naturmangfoldloven. Det er usikkert om heiene i dette området har vært brent i utstrakt grad, og bare områder med restaureringspotensiale som kystlynghei, og som ved brenning vil være med å øke mangfoldet i området, er derfor valgt registrert som denne naturtypen.

Artsmangfold

Lyngheiene i dette området er overveiende fattige, med dominans av røsslyng i tillegg til spredte partier med einer og noe ung furu. I tillegg ble arter som småbjørneskjegg, tyttebær, blokkebær, krekling og melbær registrert. På enkelte knauser inngår gråmoser og reinlav. Ned mot sjøen forekommer spredte fragmenter av strandeng med arter som saltsiv, strandkjempe og fjærekoll. Spredte grasflekker dominert av engkvein, gulaks, blåklomme, finnskjegg og tepperot forekommer.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lyngheiene på holmene rundt Røstøya har overveiende gammel og grov lyng, til dels er denne også død av tørken i 2014. I disse partiene spirer ung lyng svært spredt. En del gjengroing med ung furu og einer forekommer. Også nyere tjukke mosematter forekommer og vitner om opphør av tidligere bruk.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små kystlyngheier på Røstøya og de omkringliggende holmene. Naturtypen har ellers få registreringer i kommunen, men er vanligere i nabokommunen Hitra.

Skjøtsel og hensyn

Særlig de sørlige delene av Røstøya har generelt høyt beitetrykk inkludert spor etter beite også på røsslyngen i lyngheiene. For å øke beitearealet på øya og omkringliggende holmer, er det en fordel om disse sees i sammenheng, og som ett felles beiteområde selv om dette betyr en del flytting av dyr mellom ulike holmer. For særlig de aller minste holmene vil tilgang på vatn være begrensende i forhold til helårsbeite, og det er viktig at god dyrevelferd sikres ved beiting av småholmene. Det vil være en fordel om egnede arealer både på Røstøya og holmene rundt skjøttes som kystlynghei med brenning av gammel lyng og rydding av einer og ungfuru. Det er viktig at slik skjøtsel på selve Røstøya ikke kommer i konflikt med verneformålet. Det bør legges opp til en rullering av brenninga slik at en sikrer at en til en hver tid har tilgang på røsslyng i ulike aldersfaser. Brenninga vil også øke tilgangen på arealer med gras egna for sommerbeite, men beitetrykket på nybrente arealer må overvåkes med tanke på beitetrykket.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystlynghei fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for areal da lokaliteten består av under 100 daa fattige kystlyngheier. Den oppnår lav vekt på tilstand ut fra at enkelte partier er i gjengroing med spredte trær og einer trær, samtidig som det har vært et lengre opphold i beitebruken her, og at all lyngen er gammel og forveda. Opphoping av tykke mosematter er med å forsterke inntrykket av at området ikke har vært i bruk på en stund. Den oppnår høy vekt på påvirkning da fremmedarter ikke er registrert. Til sist oppnår den lav vekt på rødlistearter ut fra at slike er ikke er påvist her. Ut fra dette oppnår lokaliteten samlet sett verdien: Lokalt viktig – C. Verdien styrkes noe av at lokaliteten ligger i et landskap med flere lignende områder med kystlynghei, og styrkes ytterligere om heiene på Røstøya sees i sammenheng med holmene rundt.

Nr.: 152-017 (Fårroholmen) - Verdi: C

Naturtype: Kystlynghei

Utforming: Fattig tørrhei

Areal: 11 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 16.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 30.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten later ikke til å ha vært undersøkt tidligere. Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. Det ligger ingen registreringer i Artskart fra den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter Fårroholmen like øst for Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oceanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystlynghei av utformingen fattig tørrhei. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som kalkfattige kystlyngheier (T34-C-2) Kystlynghei er regnet som sterkt trua (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018. Lokaliteter vurdert som Svært viktig A eller Viktig B etter DN-Håndbok 13, er også å regne som utvalgt naturtype etter Naturmangfoldloven. Det er usikkert om heiene i dette området har vært brent i utstrakt grad, og bare områder med restaureringspotensiale som kystlynghei, og som ved brenning vil være med å øke mangfoldet i området, er derfor valgt registrert som denne naturtypen.

Artsmangfold

Lyngheiene i dette området er overveiende fattige, med dominans av røsslyng i tillegg til spredte partier med einer og noe ung furu. I tillegg ble arter som småbjørneskjegg, tyttebær, blokkebær, krekling og melbær registret. På enkelte knauser inngår gråmoser og reinlav. Ned mot sjøen forekommer spredte fragmenter av strandeng med arter som saltsiv, strandkjempe og fjærekoll. Spredte grasflekker dominert av engkvein, gulaks, blåkløkke, finnskjegg og tepperot forekommer. Knyttet til slike flekker ble det registrert grasmarkssopp som bleiktuppa småkøllesopp og seig vokssopp.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lyngheiene på holmene rundt Røstøya har overveiende gammel og grov lyng, til dels er denne også død av tørken i 2014. I disse partiene spirer ung lyng svært spredt. En del gjengroing med ung furu og einer forekommer. Også nyere tjukke mosematter forekommer og vitner om opphør av tidligere bruk.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små kystlyngheier på Røstøya og de omkringliggende holmene. Naturtypen har ellers få registreringer i kommunen, men er vanligere i nabokommunen Hitra.

Skjøtsel og hensyn

Særlig de sørlige delene av Røstøya har generelt høyt beitetrykk inkludert spor etter beite også på røsslyngen i lyngheiene. For å øke beitearealet på øya og omkringliggende holmer, er det en fordel om disse sees i sammenheng, og som ett felles beiteområde selv om dette betyr en del flytting av dyr mellom ulike holmer. For særlig de aller minste holmene vil tilgang på vatn være begrensende i forhold til helårsbeite, og det er viktig at god dyrevelferd sikres ved beiting av småholmene. Det vil være en fordel om egnede arealer både på Røstøya og holmene rundt skjøttes som kystlynghei med brenning av gammel lyng og rydding av einer og ungfuru. Det er viktig at slik skjøtsel på selve Røstøya ikke kommer i konflikt med verneformålet. Det bør legges opp til en rullering av brenninga slik at en sikrer at en til en hver tid har tilgang på røsslyng i ulike aldersfaser. Brenninga vil også øke tilgangen på arealer med gras egna for sommerbeite, men beitetrykket på nybrente arealer må overvåkes med tanke på beitetrykket.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystlynghei fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for areal da lokaliteten består av under 100 daa fattige kystlyngheier. Den oppnår lav vekt på tilstand ut fra at enkelte partier er i gjengroing med spredte trær og einer trær, samtidig som det har vært et lengre opphold i beitebruken her, og at all lyngen er gammel og forveda. Opphoping av tykke mosematter er med å forsterke inntrykket av at området ikke har vært i bruk på en stund. Den oppnår høy vekt på påvirkning da fremmedarter ikke er registrert. Til sist oppnår den lav vekt på rødlistearter ut fra at slike er ikke påvist her. Ut fra dette oppnår lokaliteten samlet sett verdien: Lokalt viktig – C. Verdien styrkes noe av at lokaliteten ligger i et landskap med flere lignende områder med kystlynghei, og styrkes ytterligere om heiene på Røstøya sees i sammenheng med holmene rundt.

Nr.: 152-018 (Slåttaholmen) - Verdi: C

Naturtype: Kystlynghei

Utforming: Fattig fukthei

Areal: 28,2 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 16.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 30.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten later ikke til å ha vært undersøkt tidligere. Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. Det ligger ingen registreringer i Artskart fra den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter Slåttaholmen like øst for Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonssesjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystlynghei av utformingen fattig fukthei. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som kalkfattige kystlyngheier (T34-C-2) Kystlynghei er regnet som sterkt trua (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018. Lokalteter vurdert som Svært viktig A eller Viktig B etter DN-Håndbok 13, er også å regne som utvalgt naturtype etter Naturmangfoldloven. Det er usikkert om heiene i dette området har vært brent i utstrakt grad, og bare områder med restaureringspotensiale som kystlynghei, og som ved brenning vil være med å øke mangfoldet i området, er derfor valgt registrert som denne naturtypen.

Artsmangfold

Lyngheiene i dette området er overveiende fattige, med dominans av røsslyng i tillegg til spredte partier med einer og noe ung furu. I tillegg ble arter som småbjørneskjegg, tyttebær, blokkebær, kreking og melbær registret. På enkelte knauser inngår gråmoser og reinlav. Ned mot sjøen forekommer spredte fragmenter av strandeng med arter som saltsiv, strandkjempe og fjærekoll. Spredte grasflekker dominert av engkvein, gulaks, blåkløkke, finnskjegg og tepperot forekommer. Knyttet til slike flekker ble det registrert grasmarkssopp som bleiktuppa småkøllesopp og seig vokssopp.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lyngheiene på holmene rundt Røstøya har overveiende gammel og grov lyng, til dels er denne også død av tørken i 2014. I disse partiene spirer ung lyng svært spredt. En del gjengroing med ung furu og einer forekommer. Også nyere tjukke mosematter forekommer og vitner om opphør av tidligere bruk. Ut fra navnet kan det være grunn til å tro at denne øya tidligere har vært mer grasdominert.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små kystlyngheier på Røstøya og de omkringliggende holmene. Naturtypen har ellers få registreringer i kommunen, men er vanligere i nabokommunen Hitra.

Skjøtsel og hensyn

Særlig de sørlige delene av Røstøya har generelt høyt beitetrykk inkludert spor etter beite også på røsslyngen i lyngheiene. For å øke beitearealet på øya og omkringliggende holmer, er det en fordel om disse sees i sammenheng, og som ett felles beiteområde selv om dette betyr en del flytting av dyr mellom ulike holmer. For særlig de aller minste holmene vil tilgang på vatn være begrensende i forhold til helårsbeite, og det er viktig at god dyrevelferd sikres ved beiting av småholmene. Det vil være en fordel om egnede arealer både på Røstøya og holmene rundt skjøttes som kystlynghei med brenning av gammel lyng og rydding av einer og ungfuru. Det er viktig at slik skjøtsel på selve Røstøya ikke kommer i konflikt med verneformålet. Det bør legges opp til en rullering av brenninga slik at en sikrer at en til en hver tid har tilgang på røsslyng i ulike aldersfaser. Brenninga vil også øke tilgangen på arealer med gras egna for sommerbeite, men beitetrykket på nybrente arealer må overvåkes med tanke på beitetrykket.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystlynghei fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for areal da lokaliteten består av under 100 daa fattige kystlyngheier. Den oppnår lav vekt på tilstand ut fra at enkelte partier er i gjengroing med spredte trær og einer trær, samtidig som det har vært et lengre opphold i beitebruken her, og at all lyngen er gammel og forveda. Opphopping av tykke mosematter er med å forsterke inntrykket av at området ikke har vært i bruk på en stund. Den oppnår høy vekt på påvirkning da fremmedarter ikke er registrert. Til sist oppnår den lav vekt på rødlistearter ut fra at slike er ikke påvist her. Ut fra dette oppnår lokaliteten samlet sett verdien: Lokalt viktig – C. Verdien styrkes noe av at lokaliteten ligger i et landskap med flere lignende områder med kystlynghei, og styrkes ytterligere om heiene på Røstøya sees i sammenheng med holmene rundt.

Nr.: 152-019 (Stamnesøya) - Verdi: B

Naturtype: Naturbeitemark

Utforming: Fattig beiteeng

Areal: 27 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 16.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 30.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten later ikke til å ha vært undersøkt tidligere. Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2018, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. Det ligger ingen registreringer i Artskart fra den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere beitemarker på de sentrale delene av Stamnesøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse avgrenses av skog og mer intensivt utnyttede enger på alle kanter. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Løsmassene er dominert av strandavsetninger (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som naturbeitemark av utforming intermedier eng med klart hevdpreg (T34-4) basert på NiN 2.1. Naturbeitemark er en del av vurderingsenheten semi-naturlig eng, som er regnet som sårbar (VU) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

Enga er dominert av vidt utbredte og for det meste lite krevende naturengplanter som tepperot, gulaks, blåkløkke, tiriltunge, rødknapp, smalkjempe, finnskjegg, legeveronika og geitsvingel. I tillegg forekommer noe einstape og lyng ut mot kantene. Av grasmarskossopp ble gul småfingersopp, bleiktuppa småkøllesopp, skjør vokssopp, liten vokssopp, gul vokssopp og papegøye vokssopp ble registrert i tillegg til flere arter av ubestemte rødsporer (Entoloma). Potensialet for ytterligere arter av beitemarskossopp inkludert enkelte sjeldne/rødlista arter vurderes å være brukbart.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten er en del av et større område med oppdyrka enger rundt gården på Stamnesøya, og strekker seg fra Fetten i vest over mot Hamna i øst. Delvis har engene et oppgjødsle og intensivt utnyttede preg, og er holdt utenfor avgrensningen. Området beites i dag av sau og beitetrykket er godt. Engene fremstår som intakte, men partier særlig mot nord, har tidligere vært mer åpne. Flere rydningsrøyer finnes rundt engene, og storparten av lokaliteten har tidligere vært slått.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en del av et større beiteområde på Stamnesøya.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best gjennom videre beite med dagens beitetrykk. Den bør ikke pløyes, gjødsles, sprøytes eller jordarbeides.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for naturbeitemark fra april 2018 oppnår lokaliteten høy vekt for parameteren areal (ca. 27 daa), middels til lav vekt for arts mangfold da arts mangfoldet virker noe utarma på grunn av tidligere gjødselpåvirkning. Dette er imidlertid avtagende, og den har brukbart potensiale for beitemarskossopp inkludert sjeldne og rødlista arter, særlig ut mot kantene. Videre oppnår den høy vekt på tilstand og påvirkning da den er i bruk med passe beitetrykk, og uten tråkkskader. Det er ikke registrert fremmede arter. At den ligger i et landskap med flere kulturmarkselementer, er med å trekke opp. Verdien vurderes samlet sett til Viktig – B.

Nr.: 152-020 (Stamnesøya N) - Verdi: B

Naturtype: Gammel boreal lauvskog

Utforming: Gammel lauvblandingsskog

Areal: 16,9 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 16.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 30.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten later ikke til å ha vært undersøkt tidligere. Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. Det ligger ingen registreringer i Artskart fra den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter ei isolert nordvendt kløft dominert av gammel boreal lauvskog nord på Stamnesøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Løsmassene er dominert av rasmark med til dels grove blokker (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som gammel boreal lauvskog (F07) av utformingen gammel lauvblandingsskog (F0705). Etter NiN 2.1 er store deler av lokaliteten å regne som blåbærskog (T4-1).

Artsmangfold

Tresjiktet i lokaliteten er dominert av halvgammel rogn og bjørk i tillegg til noe grov osp. Feltsjiktet er sparsomt utviklet med arter som lyng, smyle, bjørnekam og storfrytle. Lavfloraen knytta til boreale lauvtrær består av et godt utvikla lungeneversamfunn med forekomster av lungenever, skrubbenever, kystnever, vanlig blåfyllav og stor fløyelslav, de sistnevnte to på osp. I tillegg er det rike forekomster av strylav på trærne. Også skorpefyllav (NT) og et par forekomster av gul pærelav (NT) ble registrert på osp. Sistnevnte art er knyttet til boreonemoral regnskog, og har svært få registreringer i Trøndelag. Dødvedsopp på osp ble ikke registrert, men det er et visst potensiale for denne artsgruppen. I tillegg er slike områder kjent som gode biotoper for hakkespetter, og hull ble også observert i enkelte av trærne. Generelt er denne delen av Midt-Norge kjent å være viktig blant annet for hvitryggspett.

Bruk, tilstand og påvirkning

Intakt eldre lauvskog uten synlige spor etter hogst, men for det meste uten utpregete gamle trær. Unntaket er noe eldre rogn av små dimensjoner, og eldre osper øverst i kløfta. Dimensjonene på disse ligger mellom 40 og 50 cm bhd, og de har grov sprekkebark. Få beitespor her til tross for at øya beites av sau.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er de eneste av sitt slag på Stamnesøya, men skogtypen forekommer også forholdsvis vanlig på fastlandet i denne delen av Heim kommune. Der har den imidlertid færre likhetstrekk med boreonemoral regnskog, slik at denne lokaliteten ligner mer på tilsvarende lokaliteter i nabokommunen Aure i Møre og Romsdal.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best uten noen former for skjøtsel.

Verdibegrunnelse

Etter utkast til faktaark fra høsten 2014 oppnår lokaliteten lav verdi på størrelse (rundt 17 daa). Ellers oppnår den middels vekt på arts mangfold, i første rekke ut fra potensiale for rødlistearter knytta til gamle løvtrær og potensiale for og forekomster av regionalt sjeldne arter inkludert rødlistearter med få forekomster i regionen. Også likheten lokaliteten har med fattig boreonemoral regnskog er med å styrke den samla vurderinga, da vi her befinner oss helt på nordgrensa for denne naturtypen i Norge. Den oppnår lav til middels vekt på tilstand ut fra godt innslag av gamle trær, men lite dødvud. Dette gir samlet sett verdi Viktig - B.

Nr.: 152-021 (Hamnaholman) - Verdi: B

Naturtype: Kystlynghei

Utforming: Fattig fukthei

Areal: 7 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 16.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 29.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten later ikke til å ha vært undersøkt tidligere. Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. Det ligger ingen registreringer i Artskart fra den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter Hamnaholmen like nord for Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystlynghei av utformingen fattig fukthei. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som kalkfattige kystlyngheier (T34-C-2) Kystlynghei er regnet som sterkt trua (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018. Lokaliteter vurdert som Svært viktig A eller Viktig B etter DN-Håndbok 13, er også å regne som utvalgt naturtype etter Naturmangfoldloven. Det er usikkert om heiene i dette området har vært brent i utstrakt grad, og bare områder med restaureringspotensiale som kystlynghei, og som ved brenning vil være med å øke mangfoldet i området, er derfor valgt registrert som denne naturtypen.

Artsmangfold

Lyngheiene i dette området er overveiende fattige, med dominans av røsslyng i tillegg til spredte partier med einer og noe ung furu. I tillegg ble arter som småbjørneskjegg, tyttebær, blokkebær, kreking og melbær registret. På enkelte knauser inngår gråmøser og reinlav. Ned mot sjøen forekommer spredte fragmenter av strandeng med arter som saltsiv, strandkjempe og fjærekoll. Spredte grasflekker dominert av engkvein, gulaks, blåklokke, finnskjegg og tepperot forekommer.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lyngheiene på holmene rundt Røstøya har overveiende gammel og grov lyng, til dels er denne også død av tørken i 2014. I disse partiene spirer ung lyng svært spredt. En del gjengroing med ung furu og einer forekommer. Også nyere tjukke mosematter forekommer og vitner om opphør av tidligere bruk.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små kystlyngheier på Røstøya og de omkringliggende holmene. Naturtypen har ellers få registreringer i kommunen, men er vanligere i nabokommunen Hitra.

Skjøtsel og hensyn

Særlig de sørlige delene av Røstøya har generelt høyt beitetrykk inkludert spor etter beite også på røsslyngen i lyngheiene. For å øke beitearealet på øya og omkringliggende holmer, er det en fordel om disse sees i sammenheng, og som ett felles beiteområde selv om dette betyr en del flytting av dyr mellom ulike holmer. For særlig de aller minste holmene vil tilgang på vatn være begrensende i forhold til helårsbeite, og det er viktig at god dyrevelferd sikres ved beiting av småholmene. Det vil være en fordel om egnede arealer både på Røstøya og holmene rundt skjøttes som kystlynghei med brenning av gammel lyng og rydding av einer og ungfuru. Det er viktig at slik skjøtsel på selve Røstøya ikke kommer i konflikt med verneformålet. Det bør legges opp til en rulling av brenninga slik at en sikrer at en til en hver tid har tilgang på røsslyng i ulike aldersfaser. Brenninga vil også øke tilgangen på arealer med gras egna for sommerbeite, men beitetrykket på nybrente arealer må overvåkes med tanke på beitetrykket.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystlynghei fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for areal da lokaliteten består av under 100 daa fattige kystlyngheier. Den oppnår middels vekt på tilstand ut fra at enkelte partier er i gjengroing med spredte trær og einer trær, samtidig som det har vært et lengre opphold i beitebruken her. Den har også en del mer ung lyng enn en del av de andre nesene og holmene i nærheten. Den oppnår høy vekt på påvirkning da fremmedarter ikke er registrert. Til sist oppnår den lav vekt på rødlistearter ut fra at slike er ikke er påvist her. Ut fra dette oppnår lokaliteten samlet sett verdien: Viktig – B. Verdien styrkes noe av at lokaliteten ligger i et landskap med flere lignende områder med kystlynghei, og styrkes ytterligere om heiene på Røstøya sees i sammenheng med holmene rundt.

Nr.: 152-022 (Røstøya; Treskoskjæra S) - Verdi: C

Naturtype: Strandeng

Utforming: Semi-naturlig strandeng

Areal: 3,6 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 29.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter ei av mange mindre strandenger på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Den består av små flate partier med strandenger avgrensa av skog og bergknauser. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer. Løsmassene er dominert av strandavsetninger (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som strandeng og strandsump (G05) av utformingen semi-naturlig strandeng (G0521). Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som semi-naturlig strandeng (T33) og fordelt mellom mindre partier med strandenger i øvre og supralitoral (T33-C-2) (øvre strandeng) og større partier med strandenger i nedre og midtre geolitoral (T33-C-1) (nedre strandeng) (2:8). Semi-naturlig strandeng er regnet som en sterkt truet naturtype (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

Det meste av strandenga er dominert av vanlige arter som saltsiv, strandkryp, strandkjempe og fjærekoll. Ingen rødlistearter er registrert i forbindelse med undersøkelsene eller tidligere, men en rekke arter av sjøfugl inkludert rødlistearter, i tillegg til oter (VU) er registrert i området.

Bruk, tilstand og påvirkning

Strandengene på Røstøya er hardt nedbeitet og bærer tydelig preg av sauebeitet her ute. I tillegg beites de av gås. Noe søppel forekommer.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små strandenger på Røstøya og naboholmene. Den ligger i sammenheng med gruntområder rundt øya som er registrert i Naturbase som naturtypen grunne strømmer med verdi Viktig - B (BN00019715 Røstøy-Marøy)

Skjøtsel og hensyn

Beitetrykket på lokaliteten er noe lavere enn lenger sør på Røstøya, og det er ingen behov for endring i skjøtsel her. Søppel kan med fordel fjernes.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for strandeng fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for parameteren areal (ca. 3,6 daa), lav vekt for artsmangfold, ut fra forekomster av enkelte kjennetegnende arter og tyngdepunkter for strandeng. Den oppnår lav vekt for rødlistearter da slike ikke er påvist, men høy vekt på tilstand, da den er i bruk med beite. Den samla verdien er vurdert å være Lokalt viktig – C ut fra de nevnte parameterne, og det er først og fremst størrelsen som er utslagsgivende.

Nr.: 152-023 (Røstøya; Røstøya sørøst 2) - Verdi: C

Naturtype: Kystlynghei

Utforming: Fattig tørrhei

Areal: 30,4 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere spredte partier med kystlynghei på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse er for det meste avgrenset av furuskog og mer gjengrodd heier. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, noe som ikke kommer til uttrykk her. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystlynghei av utformingen fattig tørrhei. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som kalkfattige kystlyngheier (T34-C-2) Kystlynghei er regnet som sterkt trua (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018. Lokalteter vurdert som Svært viktig A eller Viktig B etter DN-Håndbok 13, er også å regne som utvalgt naturtype etter Naturmangfoldloven. Det er usikkert om heiene i dette området har vært brent i utstrakt grad, og bare områder med restaureringspotensiale som kystlynghei, og som ved brenning vil være med å øke mangfoldet i området, er derfor valgt registrert som denne naturtypen.

Artsmangfold

Lyngheiene i dette området er overveiende fattige, med dominans av røsslyng i tillegg til spredte partier med einer og noe ung furu. I tillegg ble arter som småbjørneskjegg, tyttebær, blokkebær, krekling og melbær registrert. På enkelte knauser inngår gråmoser og reinlav. Ned mot sjøen forekommer spredte fragmenter av strandeng med arter som saltsiv, strandkjempe og fjærekoll. Spredte grasflekker dominert av engkvein, gulaks, blåklokke, finnskjegg og tepperot forekommer.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lyngheiene på Røstøya ligger spredt på odder og nes, har overveiende gammel og grov lyng, til dels er denne også død av tørken i 2014. I disse partiene spirer ung lyng svært spredt. En del gjengroing med ung furu og einer forekommer. Spor etter sauebeiting på røsslyngen forekommer.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små kystlyngheier på Røstøya og de omkringliggende holmene. Naturtypen har ellers få registreringer i kommunen, men er vanlig i nabokommunen Hitra.

Skjøtsel og hensyn

Særlig de sørlige delene av Røstøya har generelt høyt beitetrykk inkludert spor etter beite også på røsslyngen i lyngheiene. For å øke beitearealet på øya og omkringliggende holmer, er det en fordel om disse sees i sammenheng, og som ett felles beiteområde selv om dette betyr en del flytting av dyr mellom ulike holmer. For særlig de aller minste holmene vil tilgang på vatn være begrensende i forhold til helårsbeite, og det er viktig at god dyrevelferd sikres ved beiting av småholmene. Det vil være en fordel om egnede arealer både på Røstøya og holmene rundt skjøttes som kystlynghei med brenning av gammel lyng og rydding av einer og ungfuru. Det er viktig at slik skjøtsel på selve Røstøya ikke kommer i konflikt med verneformålet. Det bør legges opp til en rullering av brenninga slik at en sikrer at en til en hver tid har tilgang på røsslyng i ulike aldersfaser. Brenninga vil også øke tilgangen på arealer med gras egna for sommerbeite, men beitetrykket på nybrente arealer må overvåkes med tanke på beitetrykket.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystlynghei fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for areal da lokaliteten består av under 100 daa fattige kystlyngheier. Den oppnår lav vekt på tilstand ut fra at enkelte partier er i gjengroing med spredte trær og einer trær, samtidig som det har vært et lengre opphold i beitebruken her, og lyngen som er i live er gammel og forveda. Beitet er nå gjenopptatt og beitetrykket er høyt, men mye av lyngen er død etter tørke i 2014, og regenereringen går sakte på grunn av det harde beitet. Den oppnår høy vekt på påvirkning da fremmedarter ikke er registrert. Til sist oppnår den lav vekt på rødlistearter ut fra at slike er ikke påvist her. Ut fra dette oppnår lokaliteten samlet sett verdien: Lokalt viktig – C. Verdien styrkes noe av at lokaliteten ligger i et landskap med flere lignende områder med kystlynghei, og styrkes ytterligere om heiene på Røstøya sees i sammenheng med holmene rundt.

Nr.: 152-024 (Røstøya; Stongbugen SØ) - Verdi: B

Naturtype: Kystmyr

Utforming: Annen kystmyr

Areal: 75 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere store myrkomplekser på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse avgrenses av gradvise overganger mot skogen rundt, og et presist skille mellom skog og myr er ofte vanskelig å trekke. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, men disse rike bergartene har ikke konsekvenser for artssammensetningen i den aktuelle lokaliteten. Løsmassene er dominert av myr og torv (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystmyr av utforming annen kystmyr. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som nedbørsmyr (V3), men uten markerte hvelvinger, og fattig jordvannsmyr (V1), for det meste flatmyr og bakkemyrer. Grensene mellom jordvannsmyr og nedbørsmyr er mange steder utydelige. Partiene med nedbørsmyr er regnet som nær trua (NT) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

I tresjiktet inngår spredte forekomster av småvokst furu, og da særlig ut mot kantene. Feltsjiktet domineres av vidt utbredte arter som torvull, småbjørneskjegg og røsslyng, med økende innslag av lyng ut mot kantene. I enkelte partier inngår betydelige mengder pors og noe trådstarr. Store tuer som til dels finnes vanlig er dominert av gråmoser og reinlav. Botsjiktet er dominert av torvmoser

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten later til å være intakt og uten synlig spor etter grøfting eller andre former for menneskelig påvirkning.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av flere store myrområder på Røstøya. Også på fastlandet i kommunen og i nabokommunene finnes godt utvikla lokaliteter med denne naturtypen.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best uten noen former for skjøtsel.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystmyr fra juli 2015 oppnår lokaliteten høy vekt på areal da den er godt over 50 daa. Den oppnår middels vekt på typevariasjon ut fra utformingen. Ut over dette oppnår den også middels vekt på biogeografi da den ligger i sørboreal sone, og høy vekt på tilstand ut fra at den later til å være intakt og uten spor etter grøfting. Samlet sett vurderes lokaliteten ut fra dette å ha verdien Viktig – B.

Nr.: 152-025 (Røstøya; Røstøytangen Ø) - Verdi: B

Naturtype: Kystmyr

Utforming: Annen kystmyr

Areal: 70,1 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere store myrkomplekser på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse avgrenses av gradvise overganger mot skogen rundt, og et presist skille mellom skog og myr er ofte vanskelig å trekke. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, men disse rike bergartene har ikke konsekvenser for artssammensetningen i den aktuelle lokaliteten. Løsmassene er dominert av myr og torv (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystmyr av utforming annen kystmyr. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som nedbørsmyr (V3), men uten markerte hvelvinger, og fattig jordvannsmyr (V1), for det meste flatmyr og bakkemyrer. Grensene mellom jordvannsmyr og nedbørsmyr er mange steder utydelige. Partiene med nedbørsmyr er regnet som nær trua (NT) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

I tresjiktet inngår spredte forekomster av småvokst furu, og da særlig ut mot kantene. Feltsjiktet domineres av vidt utbredte arter som torvull, småbjørneskjegg og røsslyng, med økende innslag av lyng ut mot kantene. I enkelte partier inngår betydelige mengder pors og noe trådstarr. Store tuer som til dels finnes vanlig er dominert av gråmoser og reinlav. Botsjiktet er dominert av torvmoser

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten later til å være intakt og uten synlig spor etter grøfting eller andre former for menneskelig påvirkning.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av flere store myrområder på Røstøya. Også på fastlandet i kommunen og i nabokommunene finnes godt utvikla lokaliteter med denne naturtypen.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best uten noen former for skjøtsel.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystmyr fra juli 2015 oppnår lokaliteten høy vekt på areal da den er godt over 50 daa. Den oppnår middels vekt på typevariasjon ut fra utformingen. Ut over dette oppnår den også middels vekt på biogeografi da den ligger i sørboreal sone, og høy vekt på tilstand ut fra at den later til å være intakt og uten spor etter grøfting. Samlet sett vurderes lokaliteten ut fra dette å ha verdien Viktig – B.

Nr.: 152-026 (Røstøya; Stongbugen) - Verdi: C

Naturtype: Kystlynghei

Utforming: Fattig tørrhei

Areal: 22,5 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere spredte partier med kystlynghei på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse er for det meste avgrenset av furuskog og mer gjengrodd heier. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, noe som ikke kommer til uttrykk her. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonssesksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystlynghei av utformingen fattig tørrhei. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som kalkfattige kystlyngheier (T34-C-2) Kystlynghei er regnet som sterkt trua (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018. Lokalteter vurdert som Svært viktig A eller Viktig B etter DN-Håndbok 13, er også å regne som utvalgt naturtype etter Naturmangfoldloven. Det er usikkert om heiene i dette området har vært brent i utstrakt grad, og bare områder med restaureringspotensiale som kystlynghei, og som ved brenning vil være med å øke mangfoldet i området, er derfor valgt registrert som denne naturtypen.

Artsmangfold

Lyngheiene i dette området er overveiende fattige, med dominans av røsslyng i tillegg til spredte partier med einer og noe ung furu. I tillegg ble arter som småbjørneskjegg, tyttebær, blokkebær, kreling og melbær registrert. På enkelte knauser inngår gråmoser og reinlav. Ned mot sjøen forekommer spredte fragmenter av strandeng med arter som saltsiv, strandkjempe og fjærekoll. Spredte grasflekker dominert av engkvein, gulaks, blåkløkke, finnskjegg og tepperot forekommer. Knyttet til slike flekker ble det registrert grasmarksopp som bleiktuppa småkøllesopp og seig vokssopp.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lyngheiene på Røstøya ligger spredt på odder og nes, har overveiende gammel og grov lyng, til dels er denne også død av tørken i 2014. I disse partiene spirer ung lyng svært spredt. En del gjengroing med ung furu og einer forekommer. Spor etter sauebeiting på røsslyngen forekommer.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små kystlyngheier på Røstøya og de omkringliggende holmene. Naturtypen har ellers få registreringer i kommunen, men er vanligere i nabokommunen Hitra.

Skjøtsel og hensyn

Særlig de sørlige delene av Røstøya har generelt høyt beitetrykk inkludert spor etter beite også på røsslyngen i lyngheiene. For å øke beitearealet på øya og omkringliggende holmer, er det en fordel om disse sees i sammenheng, og som ett felles beiteområde selv om dette betyr en del flytting av dyr mellom ulike holmer. For særlig de aller minste holmene vil tilgang på vatn være begrensende i forhold til helårsbeite, og det er viktig at god dyrevelferd sikres ved beiting av småholmene. Det vil være en fordel om egnede arealer både på Røstøya og holmene rundt skjøttes som kystlynghei med brenning av gammel lyng og rydding av einer og ungfuru. Det er viktig at slik skjøtsel på selve Røstøya ikke kommer i konflikt med verneformålet. Det bør legges opp til en rullering av brenninga slik at en sikrer at en til en hver tid har tilgang på røsslyng i ulike aldersfaser. Brenninga vil også øke tilgangen på arealer med gras egna for sommerbeite, men beitetrykket på nybrente arealer må overvåkes med tanke på beitetrykket.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystlynghei fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for areal da lokaliteten består av under 100 daa fattige kystlyngheier. Den oppnår lav vekt på tilstand ut fra at enkelte partier er i gjengroing med trær og einer trær, samtidig som det har vært et lengre opphold i beitebruken her, men at den nå er i bruk, har brukbart beitetrykk, inkludert beitespor på røsslyngen. Stort sett all lyngen er likevel gammel og forvædet. Den oppnår høy vekt på påvirkning da fremmedarter ikke er registrert. Til sist oppnår den lav vekt på rødlistearter ut fra at slike er ikke er påvist her. Ut fra dette oppnår lokaliteten samlet sett verdien: Lokalt viktig – C. Verdien styrkes noe av at lokaliteten ligger i et landskap med flere lignende områder med kystlynghei, og styrkes ytterligere om heiene på Røstøya sees i sammenheng med holmene rundt.

Nr.: 152-027 (Stamnesøya; Fetten) - Verdi: C

Naturtype: Rik boreal lauvskog

Utforming: Rik lauvskog på rasmark

Areal: 9,7 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 16.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 30.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten later ikke til å ha vært undersøkt tidligere. Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. Det ligger ingen registreringer i Artskart fra den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter ei sørvendt prega li med rik vegetasjon sentralt på Stamnesøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Den avgrenses for det meste av mer hogstpåvirka furuskog. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer, noe som kommer til uttrykk her. Løsmassene er dominert av rasmark med til dels grove blokker, og overgang mot strandavsetninger der det flater ut mot øst (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som rik boreal lauvskog av utformingen rik løvskog i rasmarker. Etter NiN 2.1 er store deler av lokaliteten å regne som svak bærlyng-lågurtskog (T4-6) med innslag av lågurtskog (T4-3) i sør.

Artsmangfold

Tresjiktet i lokaliteten er dominert av middelaldrende osp i tillegg til noe bjørk, furu og rogn, og et til dels godt utvikla undersjikt av hassel. I feltsjiktet dominerer store mengder lyng sammen med noe einstape, men også arter som myske, lundrapp, hvitveis, blåknapp og gulaks ble registrert. Lavfloraen knytta til boreale lauvtrær og hassel er generelt dårlig utvikla men lungenever og skrubbenever ble registrert. Slike områder kjent som gode biotoper for hakkespetter, og denne delen av Midt-Norge kjent å være viktig blant annet for hvitryggspett.

Bruk, tilstand og påvirkning

Eldre ospesuksesjon, til dels trolig på gammel innmark, men dominert av skogsarter. Særlig i bratte partier vest og nord i lokaliteten forekommer også eldre grov osp og noe dødved, for det meste av nyere dato.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er den eneste i sitt slag på Stamnesøya, men lignende miljøer finnes spredt på fastlandet i den nordligste delen av kommunen og nabokommunene.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best uten noen former for skjøtsel.

Verdibegrunnelse

Etter utkast til faktaark fra høsten 2014 oppnår lokaliteten lav vekt på alle parametere da den er liten (9,7 daa), uten registrerte rødlistearter, har få kjennetegnende arter og lav typevariasjon da bare deler av den ligger på lågurtmark. Også for skogstilstand oppnår den lav vekt da den kun består av eldre skog, men er uten kontinuitet og med lite dødved og få gamle trær. Dette gir samlet sett verdi Lokalt viktig – C.

Nr.: 152-028 (Stamnesøya; Kuskaget S) - Verdi: C

Naturtype: Strandeng

Utforming: Semi-naturlig strandeng

Areal: 1,7 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 16.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 30.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten later ikke til å ha vært undersøkt tidligere. Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. Det ligger ingen registreringer i Artskart fra den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter ei av flere mindre strandenger på Stamnesøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Den består av små flate partier med strandenger avgrensa av skog og bergknauser. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Løsmassene er dominert av strandavsetninger (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som strandeng og strandsump (G05) av utformingen semi-naturlig strandeng (G0521). Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som semi-naturlig strandeng (T33) og fordelt mellom mindre partier med strandenger i øvre og supralitoral (T33-C-2) (øvre strandeng) og større partier med strandenger i nedre og midtre geolitoral (T33-C-1) (nedre strandeng) (2:8). Semi-naturlig strandeng er regnet som en sterkt truet naturtype (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

Det meste av strandenga er dominert av vanlige arter som saltsiv, strandkryp, strandkjempe og fjærekoll. Ingen rødlistearter er registrert i forbindelse med undersøkelsene eller tidligere, men en rekke arter av sjøfugl inkludert rødlistearter, i tillegg til oter (VU) er registrert i området.

Bruk, tilstand og påvirkning

Strandengene på Stamnesøya bærer tydelig preg av sauebeitet her ute, men beitetrykket later til å være noe lavt. I tillegg beites de av gås. Noe søppel forekommer.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av få strandenger på Stamnesøya. Naturtypen er imidlertid bedre representert på flere av naboholmene og på fastlandet.

Skjøtsel og hensyn

Beitetrykket på lokaliteten kan med fordel økes noe, ellers er det ingen behov for endring i skjøtsel her. Søppel kan med fordel fjernes.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for strandeng fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for parameteren areal (ca. 1,7 daa), lav vekt for artsmangfold, ut fra forekomster av enkelte kjennetegnende arter og tyngdepunktarter for strandeng. Den oppnår lav vekt for rødlistearter da slike ikke er påvist, men høy vekt på tilstand, da den er i bruk med beite. Den samla verdien er vurdert å være Lokalt viktig – C ut fra de nevnte parameterne, og det er først og fremst størrelsen som er utslagsgivende.

Nr.: 152-029 (Stamnesøya; Hamna) - Verdi: B

Naturtype: Naturbeitemark

Utforming: Fattig beiteeng

Areal: 2,6 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 16.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 30.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten later ikke til å ha vært undersøkt tidligere. Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2018, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. Det ligger ingen registreringer i Artskart fra den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere beitemarker på de sentrale delene av Stamnesøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse avgrenses av skog og mer intensivt utnyttede enger på alle kanter. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Løsmassene er dominert av strandavsetninger (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonsseksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som naturbeitemark av utforming intermediær eng med klart hevdpreg (T34-4) basert på NiN 2.1. Naturbeitemark er en del av vurderingsenheten semi-naturlig eng, som er regnet som sårbar (VU) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

Enga er dominert av vidt utbredte og lite krevende naturengplanter som tepperot, gulaks, blåklokke, tiriltunge, smalkjempe, finnskjegg, legeveronika og geitsvingel. I tillegg forekommer noe einstape og lyng ut mot kantene. Av grasmarksopp ble bleiktuppa småkøllesopp, skjor vokssopp og liten vokssopp registrert. Potensialet for ytterligere arter av beitemarksopp inkludert enkelte sjeldne/rødlista arter vurderes å være brukbart.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten er en del av et større område med oppdyrka enger rundt gården på Stamnesøya, og strekker seg fra Fetten i vest over mot Hamna i øst. Enga beites i dag av sau og beitetrykket er godt. Grunnmurene etter gamle hus finnes her. Det samme gjør mindre rydningsrøysar, noe som tyder på at engene tidligere har vært slått.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en del av et større beiteområde på Stamnesøya.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best gjennom videre beite med dagens beitetrykk. Den bør ikke pløyes, gjødsles, sprøytes eller jordarbeides. Eventuelle omfattende oppslag med einstape kan slås med ljå på forsommeren.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for naturbeitemark fra april 2018 oppnår lokaliteten høy vekt for parameteren areal (ca. 2,6 daa), middels til lav vekt for artsmangfold da artsmangfoldet virker noe utarma, men den har brukbart potensiale for beitemarksopp inkludert sjeldne og rødlista arter. Videre oppnår den høy vekt på tilstand og påvirkning da den er i bruk med passe beitetrykk, og uten tråkkskader. Det er ikke registrert fremmede arter. At den ligger i et landskap med flere kulturmarkselementer, er med å trekke opp. Verdien vurderes samlet sett til en noe svak Viktig – B.

Nr.: 152-030 (Røstøya; Stongsaket) - Verdi: C

Naturtype: Kystlynghei

Utforming: Fattig fukthei

Areal: 21,3 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere spredte partier med kystlynghei på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse er for det meste avgrenset av furuskog og mer gjengrodd heier. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, noe som ikke kommer til uttrykk her. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonssesksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystlynghei av utformingen fattig fukthei. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som kalkfattige kystlyngheier (T34-C-2) Kystlynghei er regnet som sterkt trua (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018. Lokaliteter vurdert som Svært viktig A eller Viktig B etter DN-Håndbok 13, er også å regne som utvalgt naturtype etter Naturmangfoldloven. Det er usikkert om heiene i dette området har vært brent i utstrakt grad, og bare områder med restaureringspotensiale som kystlynghei, og som ved brenning vil være med å øke mangfoldet i området, er derfor valgt registrert som denne naturtypen.

Artsmangfold

Lyngheiene i dette området er overveiende fattige, med dominans av røsslyng i tillegg til spredte partier med einer og noe ung furu. I tillegg ble arter som småbjørneskjegg, tyttebær, blokkebær, krekling og melbær registret. På enkelte knauser inngår gråmoser og reinlav. Ned mot sjøen forekommer spredte fragmenter av strandeng med arter som saltsiv, strandkjempe og fjærekoll. Spredte grasflekker dominert av engkvein, gulaks, blåkløkke, finnskjegg og tepperot forekommer.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lyngheiene på Røstøya ligger spredt på odder og nes, har overveiende gammel og grov lyng, til dels er denne også død av tørken i 2014. I disse partiene spirer en lyng svært spredt. En del gjengroing med ung furu og einer forekommer. Spor etter sauebeiting på røsslyngen forekommer.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små kystlyngheier på Røstøya og de omkringliggende holmene. Naturtypen har ellers få registreringer i kommunen, men er vanligere i nabokommunen Hitra.

Skjøtsel og hensyn

Særlig de sørlige delene av Røstøya har generelt høyt beitetrykk inkludert spor etter beite også på røsslyngen i lyngheiene. For å øke beitearealet på øya og omkringliggende holmer, er det en fordel om disse sees i sammenheng, og som ett felles beiteområde selv om dette betyr en del flytting av dyr mellom ulike holmer. For særlig de aller minste holmene vil tilgang på vatn være begrensende i forhold til helårsbeite, og det er viktig at god dyrevelferd sikres ved beiting av småholmene. Det vil være en fordel om egnede arealer både på Røstøya og holmene rundt skjøttes som kystlynghei med brenning av gammel lyng og rydding av einer og ungfuru. Det er viktig at slik skjøtsel på selve Røstøya ikke kommer i konflikt med verneformålet. Det bør legges opp til en rullering av brenninga slik at en sikrer at en til en hver tid har tilgang på røsslyng i ulike aldersfaser. Brenninga vil også øke tilgangen på arealer med gras egna for sommerbeite, men beitetrykket på nybrente arealer må overvåkes med tanke på beitetrykket.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystlynghei fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for areal da lokaliteten består av under 100 daa fattige kystlyngheier. Den oppnår lav vekt på tilstand ut fra at enkelte partier er i gjengroing med trær og einer trær, samtidig som det har vært et lengre opphold i beitebruken her, men at den nå er i bruk, har brukbart beitetrykk, inkludert beitespor på røsslyngen. Stort sett all lyngen er likevel gammel og forvædet. Den oppnår høy vekt på påvirkning da fremmedarter ikke er registrert. Til sist oppnår den lav vekt på rødlistearter ut fra at slike er ikke er påvist her. Ut fra dette oppnår lokaliteten samlet sett verdien: Lokalt viktig – C. Verdien styrkes noe av at lokaliteten ligger i et landskap med flere lignende områder med kystlynghei, og styrkes ytterligere om heiene på Røstøya sees i sammenheng med holmene rundt.

Nr.: 152-031 (Røstøya; Røstøyhamna V) - Verdi: C

Naturtype: Kystlynghei

Utforming: Fattig fukthei

Areal: 16,7 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2014/2015, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere spredte partier med kystlynghei på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse er for det meste avgrenset av furuskog og mer gjengrodd heier. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, noe som ikke kommer til uttrykk her. Løsmassene er dominert av tynt humusdekke over berggrunnen (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonssesksjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som kystlynghei av utformingen fattig fukthei. Etter NiN 2.1 er lokaliteten å regne som kalkfattige kystlyngheier (T34-C-2) Kystlynghei er regnet som sterkt trua (EN) på rødlista for naturtyper fra 2018. Lokalteter vurdert som Svært viktig A eller Viktig B etter DN-Håndbok 13, er også å regne som utvalgt naturtype etter Naturmangfoldloven. Det er usikkert om heiene i dette området har vært brent i utstrakt grad, og bare områder med restaureringspotensiale som kystlynghei, og som ved brenning vil være med å øke mangfoldet i området, er derfor valgt registrert som denne naturtypen.

Artsmangfold

Lyngheiene i dette området er overveiende fattige, med dominans av røsslyng i tillegg til spredte partier med einer og noe ung furu. I tillegg ble arter som småbjørneskjegg, tyttebær, blokkebær, krekling og melbær registret. På enkelte knauser inngår gråmoser og reinlav. Ned mot sjøen forekommer spredte fragmenter av strandeng med arter som saltsiv, strandkjempe og fjærekoll. Spredte grasflekker dominert av engkvein, gulaks, blåklomme, finnskjegg og tepperot forekommer.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lyngheiene på Røstøya ligger spredt på odder og nes, har overveiende gammel og grov lyng, til dels er denne også død av tørken i 2014. I disse partiene spirer en lyng svært spredt. En del gjengroing med ung furu og einer forekommer. Spor etter sauebeiting på røsslyngen forekommer.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av mange små kystlyngheier på Røstøya og de omkringliggende holmene. Naturtypen har ellers få registreringer i kommunen, men er vanligere i nabokommunen Hitra.

Skjøtsel og hensyn

Særlig de sørlige delene av Røstøya har generelt høyt beitetrykk inkludert spor etter beite også på røsslyngen i lyngheiene. For å øke beitearealet på øya og omkringliggende holmer, er det en fordel om disse sees i sammenheng, og som ett felles beiteområde selv om dette betyr en del flytting av dyr mellom ulike holmer. For særlig de aller minste holmene vil tilgang på vatn være begrensende i forhold til helårsbeite, og det er viktig at god dyrevelferd sikres ved beiting av småholmene. Det vil være en fordel om egnede arealer både på Røstøya og holmene rundt skjøttes som kystlynghei med brenning av gammel lyng og rydding av einer og ungfuru. Det er viktig at slik skjøtsel på selve Røstøya ikke kommer i konflikt med verneformålet. Det bør legges opp til en rullering av brenninga slik at en sikrer at en til en hver tid har tilgang på røsslyng i ulike aldersfaser. Brenninga vil også øke tilgangen på arealer med gras egna for sommerbeite, men beitetrykket på nybrente arealer må overvåkes med tanke på beitetrykket.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for kystlynghei fra juli 2015 oppnår lokaliteten lav vekt for areal da lokaliteten består av under 100 daa fattige kystlyngheier. Den oppnår lav til middels vekt på tilstand ut fra at enkelte partier er i gjengroing med trær og einer trær, samtidig som det har vært et lengre opphold i beitebruken her, men at den nå er i bruk, har brukbart beitetrykk, inkludert beitespor på røsslyngen. Stort sett all lyngen er likevel gammel og forvæda med unntak av ute på knausen sentralt i lokaliteten. Den oppnår høy vekt på påvirkning da fremmedarter ikke er registrert. Til sist oppnår den lav vekt på rødlistearter ut fra at slike er ikke påvist her. Ut fra dette oppnår lokaliteten samlet sett verdien: Lokalt viktig – C. Verdien styrkes noe av at lokaliteten ligger i et landskap med flere lignende områder med kystlynghei, og styrkes ytterligere om heiene på Røstøya sees i sammenheng med holmene rundt, samt at den har et mindre parti med ung lyng. Det er således en sterk C-verdi.

Nr.: 152-032 (Røstøya; Røstøyåsen Ø) - Verdi: B

Naturtype: Naturbeitemark

Utforming: Fattig beiteeng

Areal: 10 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2018, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere mindre beitemarker spredt rundt omkring i bukter og viker på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse avgrenses av skog på alle kanter. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, men disse rike bergartene har ikke konsekvenser for artssammensetningen i den aktuelle lokaliteten. Løsmassene er dominert av tynne strandavsetninger (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonssesjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som naturbeitemark av utforming intermediær eng med klart hevdpreg (T34-4) basert på NiN 2.1. Naturbeitemark er en del av vurderingsenheten semi-naturlig eng, som er regnet som sårbar (VU) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

Enga er dominert av vidt utbredte og lite krevende naturengplanter som tepperot, gulaks, blåklokke, smalkjempe, finnskjegg, legeveronika og geitsvingel. I tillegg forekommer noe einstape og lyng ut mot kantene. Enga har bestått av tette plantefelt av gran/sitkagran som i dag er hogd. ved mange av stubbene finnes revebjelle. Av grasmarkssopp ble gul småfingersopp og bleiktuppa småkøllesopp registrert. Potensialet for ytterligere arter av beitemarksopp inkludert enkelte sjeldne/rødlista arter vurderes å være brukbart.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten består av tidligere naturbeitemark som seinere har vært tilplanta med gran. Denne er som nevnt hogd, og beitetrykket er i dag høyt. Stubbene står fremdeles, og bidrar nok til noe oppgjødsling av eng, men den virker likevel utarma som følge av det høye beitetrykket. En del storbjørnemose, lyng og einstape finnes i kantene.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en av flere naturbeitemarker i bukter og viker på Røstøya.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best gjennom videre beite med dagens beitetrykk. Den bør ikke pløyes, gjødsles, sprøytes eller jorarbeides. Ved omfattende oppslag av einstape, bør en vurdere å fjerne denne ved slått med ljå på forsommeren. Lokaliteten bør også ryddes for eventuelle oppslag av einer.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for naturbeitemark fra april 2018 oppnår lokaliteten høy vekt for parameteren areal (ca. 10 daa), lav vekt for artsmangfold da artsmangfoldet virker noe utarma på grunn av at det har stått gran her i en periode. Den har likevel trolig brukbart potensiale for beitemarksopp inkludert sjeldne og rødlista arter, særlig i områder der grana ikke har stått så tett. Videre oppnår den middels vekt på tilstand og påvirkning da den er i bruk, men med noe høyt beitetrykk. Det er ikke registrert fremmede arter. At den ligger i et landskap med flere kulturmarkselementer, er med å trekke opp. Verdien vurderes samlet sett til Lokalt viktig – C.

Nr.: 152-033 (Røstøya; Eidet mellom Nordlandet og Røstøya) - Verdi: B

Naturtype: Naturbeitemark

Utforming: Fattig beiteeng

Areal: 2,4 daa

Innledning

Lokalitetsbeskrivelsen er utarbeidet av Solfrid Helene Lien Langmo, BioFokus 12.02.2021, basert på eget feltarbeid utført 28.09.2020. Undersøkelsen er gjort på oppdrag for Heim kommune i forbindelse med supplerende naturtypekartlegging på utvalgte øyer nord i kommunen. Lokaliteten var tidligere en del av BN00019700 Røstøya naturreservat, en lokalitet med gammel kystfuruskog som inkluderte nesten hele Røstøya, lagt inn i Naturbase av Henriksen (2002) i forbindelse med naturtypekartlegging i Hemne kommune. Denne er nå foreslått slettet fra Naturbase og øya er som en følge av dette kartlagt på nytt. Røstøya er tidligere undersøkt en rekke ganger, og første gang allerede i 1975 (Suul, 1975). Videre er den undersøkt i forbindelse med generalplanarbeidet i Hemne Aune (1976) i. Seinere er den også undersøkt i forbindelse med planer om ilandføring av gass fra Haltenbanken (Fremstad & Holten, 1988), og i forbindelse med verneprosessen (Angell-Petersen, 1988 og Korsmo et al., 1999). Hele øya er i tidligere (2011) basiskartlagt gjennom ordningen for basiskartlegging i verneområder. Et mindre utvalgt område er også undersøkt i forbindelse med miljøovervåkning på Tjeldbergodden (Pedersen & Aarrestad, 2012), samt at lavfloraen på deler av øya er undersøkt i 1994 (Basert på registreringer i Artskart av Holien). Beskrivelse og verdisetting følger reviderte faktaark fra DN-håndbok 13 fra 2018, samt at også terminologi etter NiN versjon 2.2 i målestokk 1:5000 basert på kartleggingsveileder for NiN-kartlegging (Bratli et.al. 2017) er inkludert. Rødlistestatus for arter følger norsk rødliste fra 2015 (Hilmo & Henriksen, 2015), og rødlistestatus for naturtyper følger rødliste for naturtyper fra 2018. En lang rekke eldre registreringer fra flere artsgrupper ligger i Artskart fra Røstøya, men ingen innenfor den aktuelle lokaliteten. Avgrensinga er basert på GPS-målinger og ortofoto og er trolig bedre enn 20 meter.

Beliggenhet og naturgrunnlag

Lokaliteten omfatter et av flere mindre beitemarker spredt rundt omkring i bukter og vikene på Røstøya i Heim kommune ytterst i Hemnefjorden. Disse avgrenses av skog på alle kanter. Berggrunnen i området er overveiende fattig og dominert av gneiser, men disse har delvis innslag av blant annet hornblende og glimmer. Tvers over sentrale deler av Røstøya går også smale bånd av kalkspatmarmor og glimmerskifer, men disse rike bergartene har ikke konsekvenser for artssammensetningen i den aktuelle lokaliteten. Løsmassene er dominert av tynne strandavsetninger (Kilde: NGU). Moen (1998) plasserer lokaliteten i sørboreal vegetasjonssone (SB) og i sterkt oseanisk vegetasjonssesjon (O3).

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Lokaliteten er registrert som naturbeitemark av utforming intermediær eng med klart hevdpreg (T34-4) basert på NiN 2.1. Naturbeitemark er en del av vurderingsenheten semi-naturlig eng, som er regnet som sårbar (VU) på rødlista for naturtyper fra 2018.

Artsmangfold

Enga er dominert av vidt utbredte og lite krevende naturengplanter som tepperot, gulaks, blåkløkke, smalkjempe, finnskjepp, legeveronika og geitsvingel. I tillegg forekommer noe einstape og lyng ut mot kantene. Av grasmarksopp ble gul småfingersopp, seig vokssopp og bleiktuppa småkøllesopp registrert. Potensialet for ytterligere arter av beitemarksopp inkludert enkelte sjeldne/rødlista arter vurderes å være brukbart.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten består av gammel naturbeitemark som fremdeles har godt beitetrykk. Noe lyng og einstape finnes i kantene.

Fremmede arter

Ingen registrerte

Del av helhetlig landskap

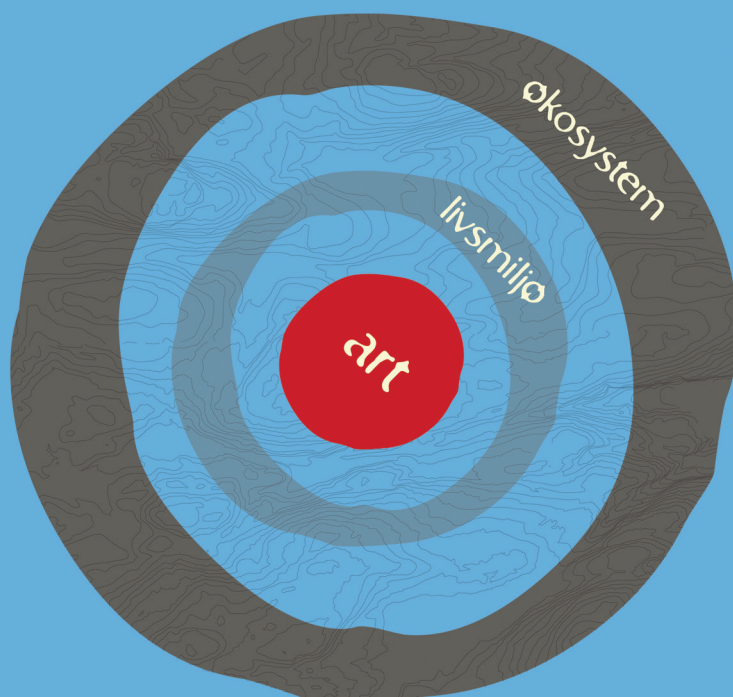
Lokaliteten er en av flere naturbeitemarker i bukter og vikene på Røstøya.

Skjøtsel og hensyn

Lokaliteten bevares best gjennom videre beite med dagens beitetrykk. Den bør ikke pløyes, gjødsles, sprøytes eller jordearbeides. Ved omfattende oppslag av einstape, bør en vurdere å fjerne denne ved slått med ljå på forsommeren. Lokaliteten bør også ryddes for eventuelle oppslag av einer.

Verdibegrunnelse

Etter faktaark for naturbeitemark fra april 2018 oppnår lokaliteten høy vekt for parameteren areal (ca. 2,4 daa), middels til lav vekt for artsdiversitet da artsdiversitetet virker noe utarma, men den har brukbart potensiale for beitemarksopp inkludert sjeldne og rødlista arter. Videre oppnår den høy vekt på tilstand og påvirkning da den er i bruk med passe beitetrykk, og uten tråkkskader. Det er ikke registrert fremmede arter. At den ligger i et landskap med flere kulturmarkselementer, er med å trekke opp. Verdien vurderes samlet sett til en noe svak Viktig – B.

BioFokus er en ideell stiftelse som skal tilrettelegge informasjon om biologisk mangfold for beslutningstakere, samt formidle kunnskap innen fagfeltet bevaringsbiologi. BioFokus ønsker å bidra til en kunnskapsbasert forvaltning av norsk natur.

En kunnskapsbasert forvaltning forutsetter god dokumentasjon av de arealene som skal forvaltes. BioFokus legger derfor stor vekt på feltarbeid for å sikre oppdaterte og relevante data om botanikk, zoologi, økologi, samt avgrensning og verdisetting av områder.

Høy kompetanse er en forutsetning for å kunne registrere og presentere biologisk mangfold-data på en god måte. BioFokus sine medarbeidere er derfor godt skolert innenfor en rekke artsgrupper og har en bred økologisk forståelse for de ulike naturtypene som de arbeider med, det være seg skog, kulturlandskap eller ferskvann. Digitale verktøy som databaser, GIS og bilde-behandling er viktige redskaper i vårt arbeid for å anskueliggjøre naturverdier på en best mulig måte.

Stiftelsen utgir to digitale rapportserier som heter BioFokus-rapport og BioFokus notat,
<http://www.biofokus.no/Publikasjoner/publikasjoner.htm>